

Kálmán Cseri învață-ne să ne rugăm

Budapesta, 2009

Prefață

Este oare posibil să explicăm o rugăciune? Avem oare dreptul să analizăm propozițiile rugăciunii Tatăl nostru? Ce a înțeles prin ele Domnul Iisus? Este oare corect ca și astăzi să considerăm valabile acele criterii care au fost expuse cu două mii de ani în urmă, sau vom încerca să le aplicăm la condițiile noastre cu totul diferite?

La aceste întrebări ar trebui să răspundem categoric nu, dacă rugăciunea Tatăl nostru nu ar fi cuprinsă în Biblie. Dar, așa cum doi dintre evangheliști ne-o transmit, astfel ea a devenit parte componentă a Cuvântului scris, al cărui mesaj este drept și necesar să fie propovăduit în cadrul serviciului divin cerând ajutorul Duhului lui Dumnezeu.

Cu atât mai mult, cu cât Domnul Iisus, atunci când discipolii l-au rugat să-i învețe să se roage, El nu a spus despre textul rugăciunii: doar pe acesta să-l spuneți, și așa să vă rugați. Bineînțeles, putem spune pe drept și așa, dar prin acest *asa* se înțelege ca să învățăm să ne rugăm după acest model, conform acestui text, la fel cu acesta, în acest spirit și cu această dăruire. Dacă această cârtică ne ajută în înțelegerea acestei spiritualități, atunci ea și-a atins scopul. Și numai a lui Dumnezeu să fie slava!

Această rugăciune a dat o notă vie multor servicii divine, când a fost spusă cu ocazia unor sărbători, dar de fiecare dată m-am străduit să vă fac să o înțelegeți tot mai bine, și să învățăm și noi să ne rugăm.

Budapesta-Pasaret, luna postului 2004

Kálmán Cseri

© Kálmán Cseri 2009

Redactor responsabil: Kálmán Cseri

Traducere după: Taníts Imádkozni

ISBN 963 87006 3 7

Învață-ne să ne rugăm

Și iată, pe când era într-un anumit loc, rugându-Se, când a încetat, unul din ucenicii Săi I-a zis: „Doamne, învață-ne să ne rugăm,

*cum a învățat și Ioan pe ucenicii lui". El a zis: „Când vă rugați, să ziceți:
Tatăl nostru, care ești în ceruri!
Sfințească-se Numele Tău.
Vie împărăția Ta.
Facă-se voia Ta.
Precum în cer, așa și pe pământ.
Pâinea noastră cea de toate zilele
Dă-ne-o nouă astăzi.
Și ne iartă nouă păcatele noastre.
Precum și noi iertăm greșităilor noștri.
Și nu ne duce pe noi în ispită.
Ci ne mântuiește de cel rău!"*

Luca 11.1 – 4.

Lectură suplimentară: Luca 11.1 – 13.

Dacă Dumnezeu ne ajută, atunci în fiecare duminică ce ne-a mai rămas din acest an vom studia rugăciunea Tatăl nostru. În fiecare duminică câte o propoziție. Pe bună dreptate, ar putea întreba cineva, de ce trebuie să ne ocupăm cu ceva ce știm aproape toți pe de rost. De aceea, am dori să o studiem, ca să o cunoaștem nu numai din memorie, ci și pe înțeles, ca să o putem spune din inimă și din suflet. Ca nu numai să o cităm, ci ca să știm cu adevărat să ne rugăm. Ca în ea să fie și sufletul și mintea noastră.

Atât de mult greșim împotriva rugăciunii Tatăl nostru! Martin Luther nu întâmplător a scris că Tatăl nostru este cel mai mare martir, deoarece atât de mult trebuie să sufere pentru că noi de multe ori îl pronunțăm fără suflet, cu neatenție. Ne facem că ne rugăm, și în timp ce ni se mișcă doar buzele, mintea ne umblă aiurea.

Foarte multe lucruri frumoase se pot înșira despre această rugăciune. Poate ea se spune cel mai mult pe întregul Pământ. Peste un miliard de oameni o cunosc, cu siguranță. Cred că a fost prima rugăciune pe care mama ne B învățai o. Câte o frântură le este cunoscută chiar și acelor care s-au îndepărtat de Dumnezeu, sau poate nici nu au fost vreodată în apropierea Lui, iar dacă eu ocazia unei înmormântări o aud, li se pare cunoscută câte o propoziție, și poate doresc să o învețe.

Și totuși comitem multe păcate împotriva acestei rugăciuni. Mai precis împotriva Acelui Dumnezeu, căruia I-o adresăm drept rugăciune, dar de multe ori nu; își; i facem. Poate dacă vom înțelege ceva mai bine ce vrea să însemne câte o expresie, câte o cerință, poate atunci vom ști mai bine să ne rugăm. Domnul Iisus prin ea nu ne-a lăsat doar o rugăciune, ci a sintetizat acele principii de bază, care fac ca cele spuse să devină rugăciune. Tatăl nostru este un model, în care găsim cunoștințe importante și din care provine rugăciunea pe care I-o adresăm lui Dumnezeu.

Astăzi nu doresc să vă explic rugăciunea Tatăl nostru, ci aș dori, pe de o parte, să vă atrag atenția asupra Domnului Iisus care se roagă, pe de altă parte, aș dori să enumăr principiile de bază, pe care le putem descifra în rugăciunea Tatăl nostru, ca rugăciune model.

I.

Ce știm despre Domnul Iisus care se ruga? Doar fapte simple, pe care le putem citi în introducere: *„Și iată, pe când El era într-un anumit loc, rugându-se, când a încetat, unul din ucenicii Săi I-a zis: „Doamne, învață-ne să ne rugăm...”*

Astfel avea obiceiul să se roage Domnul Iisus. Aceasta este o constatare banală, dar la care totuși omul care se gândește își pune întrebarea: de ce? De ce a trebuit El să se roage? El, care este Fiul lui Dumnezeu, căruia I s-a dat orice putere în ceruri și pe pământ. Oare de ce are El nevoie? Ce își poate El dori, că doar de la Tatăl trebuie să o ceară? Pentru că în mintea noastră de cele mai multe ori rugăciunea este egală cu cerința. Dacă avem nevoie de ceva, mergem la Dumnezeu și Îi cerem. Dacă nu avem nevoie, atunci nu ne rugăm? Cei mai mulți așa facem. Dacă avem probleme, dacă doar rugăciunea ne mai poate ajuta, atunci o încercăm. De dăunat nu ne dăunează, a spus cineva nu de mult. Ba poate să ne dăuneze! Dacă cineva se roagă fără suflet Tatăl nostru, atunci a și păcătuit. Este fățarnic. A făcut așa, parcă s-ar fi rugat, dar nici din inimă și nici din suflet.

Nu astfel s-a rugat Domnul Iisus. El s-a rugat în așa fel, că cei ce L-au văzut au dorit să facă același lucru. În primul rând s-a rugat așa, că a putut fi chiar văzut. S-a rugat El și așa, că era singur, atunci când vorbea cu Tatăl. Dar s-a rugat și așa, că au putut să-L vadă. Ba chiar

să-L și audă. Acest discipol L-a așteptat politicos, până când a încetat să se roage, dar atunci imediat s-a dus la El: Doamne, și eu aș dori să mă rog *astfel*, pentru că nu pot să mă rog *așa*. Este cu mult mai mult decât cum mă rog eu. Dacă aceasta este rugăciunea al cărei martor am fost, atunci ceea ce fac eu, nu sunt sigur că este o rugăciune. Te rog învață-mă să mă rog, pentru că eu nu știu!

Nu știm ce anume a dorit de la Domnul Iisus când a văzut cât de personală îi era rugăciunea, față de cea pe care era obișnuit el să o facă. În raportul dintre Tată și Unicul Fiu s-a observat o afinitate, la care râvnește fiecare credincios: ca să am un *astfel* de raport cu Unicul Fiu, cu Domnul meu, și prin El cu Tatăl meu ceresc. Aici am văzut rugându-se copilul, și aceasta a fost cu totul altceva, decât când cineva spune o rugăciune învățată.

În mintea noastră trăiesc foarte multe idei preconceptuate în legătură cu rugăciunea. Am auzit câteva definiții. Cândva, cineva a spus următoarele: *rugăciunea este încercarea omului neputincios*. Oare nu ne este caracteristic? Până una alta mă descurc și singur fără ajutorul lui Dumnezeu, nu am nevoie de El. Când ajung la capătul posibilităților și devin neputincios, atunci încerc, doar dacă pot să-L contactez pe Dumnezeu, și atunci o să mă rog. Biblia spune cu totul altceva despre rugăciune.

O altă persoană a spus că *rugăciunea este iluzia omului dornic*. Sunt multe lucruri pe care ni le dorim, dar nu le putem obține prin propriile forțe, și atunci ne încurajăm, ne consolăm sau încercăm să sperăm că putem trece de punctul mort și avem o astfel de iluzie, dorință, plan, vană speranță, dacă... Dacă bunul Dumnezeu mă ajută.

Mulți cred că *rugăciunea este sarcina omului credincios*. Un om credincios trebuie să se roage de la sine. Cu aceasta își adună puncte bune la Dumnezeu, sau poate prin aceasta își ispășește unele păcate. I se poruncește să zică atâția și atâția de Tatăl nostru. Oare nu este un lucru îngrozitor când pedeapsa este tocmai rugăciunea? Numai așa mă ispășesc de păcate dacă trebuie să spun o rugăciune? Biblia spune altceva despre rugăciune. Viața de rugăciune a Domnului Cristos reflectă cu totul altceva.

Sfânta Scriptură ne învață că rugăciunea nu este încercarea

omului neputincios, nici iluzia celui doritor, nici datoria celui credincios – lucru pe care trebuie să-l îndeplinească –, *ci privilegiul copiilor*. Această posibilitate o are doar acela care poate să o exerseze, care este deja copil, acela care a devenit deja copilul lui Dumnezeu. Și despre cine putem spune acest lucru? „*Cei care L-au primit, acelora Le dă acest privilegiu de-a deveni copiii lui Dumnezeu*”. (Ioan 1.12) Cei care cred în numele Lui, vin la Tatăl și îi spun ceea ce au pe suflet.

Oare chiar și atunci când nu au ce cere? Chiar și atunci! Bine ne-ar mai sta nouă părinților, dacă numai atunci ar sta de vorbă copiii noștri cu noi, când ne-ar cere ceva! Acolo unde este un raport de dragoste, acolo oamenii vorbesc. De multe ori chiar și atunci când nu prea au nimic important de spus.

Când pentru prima dată am stat de vorbă ore în șir, pe atunci soția mea nu mi-a fost nici logodnică, doar i-am făcut curte. Când m-am dus acasă, mama mea m-a întrebat: ce ați putut vorbi trei ore la rând? Nu i-am putut da un răspuns prompt. Într-adevăr despre ce am și vorbit? Simplu, mi-a căzut bine să stau lângă ea, să ne uităm unul la altul, și am vorbit de una și de alta, despre tot ce ne-a venit pe limbă. Poate că nu au fost spuse lucruri mari. Și oare acel timp a fost un timp pierdut? Nu. A fost o conversație de dragoste, în care s-a format relația noastră, căsătoria de mai târziu. *Acolo unde este dragoste, acolo este și conversație. Nu alerg acolo doar atunci când am nevoie.*

În mintea multora trăiesc idei cu totul false și deformatate în legătură cu rugăciunea, pentru că mulți nu știu ce înseamnă să fii copilul lui Dumnezeu, și, ca atare, să stai de vorbă cu Tatăl. Să profiți de orice ocazie ca să poți vorbi cu El personal!

Vechiul Testament folosește de mai multe ori expresia următoare pentru a explica ce este rugăciunea: *și-a deschis inima înaintea Domnului*. Spunându-i tot ceea ce este în ea. Dacă m-au jignit și sunt amărât, o spun Tatălui. Oare cui altcuiva să-i spun, dacă nu Aceluia care îmi este cel mai apropiat și care într-adevăr mă poate ajuta, și îmi poate rezolva problema, și îi poate ajuta și pe aceia care sunt interesați în aceasta? Nu aștept duminica, nici măcar seara, ca să ajung acasă, ca să mă destăinuiesc Lui. Ci încep să-l spun chiar în drum spre casă. Sunt în tramvai și mă țin de bară, sunt împins și din dreapta

și din stânga și eu vorbesc cu Tatăl, pentru că îl iubesc, pentru că îi sunt aproape, pentru că merită să stai cu Dânsul de vorbă despre orice. Aceasta este o situație privilegiată, și eu vreau să profit de ea.

Asta înseamnă a te ruga. Domnul Iisus așa s-a rugat întotdeauna. Astfel se explică faptul că El s-a rugat neîncetat, în împrejurările cele mai neașteptate. Intenționat nu spun că s-a rugat mult, pentru că atunci ar putea întreba cineva: – Cât este suficient? Parcă acest lucru s-ar putea stabili și în relația dintre oameni. El s-a rugat neîntrerupt, și mai ales atunci când a avut ocazia să se roage. Dacă toată ziua nu a fost lăsat să se roage, pentru că avea mult de lucru, atunci El și-a trimis ucenicii la culcare, iar El s-a dus pe munte și și-a petrecut noaptea rugându-se.

Când în ajunul Vinerii mari citesc și recitesc istoria suferințelor, întotdeauna mă opresc la această frază tristă pe care Domnul Iisus a spus-o lui Petru: „*Nici măcar o oră nu ai putut să te rogi împreună cu mine?*” Oare când ne rugăm noi o oră întreagă? Acest lucru este necunoscut multor oameni.

Nu este important numai să ne rugăm, ci să ne rugăm neîncetat. În viața noastră trebuie să fie o perioadă în care să ne rugăm, în schimb, întotdeauna trebuie să ne rugăm dacă este posibil. Chiar și în timpul muncii. Nu în locul și nici în defavoarea ei. Omul care se roagă va constata cum este ajutat chiar și în activitatea sa, ținând legătura cu Tatăl chiar și în timpul muncii. Pentru că Persoana Sa este cea mai importantă, Cea care le determină pe toate.

Domnul Iisus a fost extrem de ocupat. Mai mulți evangheliști au descris câte o zi din viața Domnului Iisus sub formă de însemnare zilnică, și din aceasta reiese ce a făcut El de dimineată și până seară și cum și-a petrecut zilele. El începea să lucreze din zori. Când încă nici nu-și începuse activitatea din acea zi, deja mulțimea bolnavilor era acolo. Pe aceia i-a însănătoșit, și întotdeauna avea o vorbă bună pentru fiecare. A învățat mulțimea, dar între timp a trebuit să vorbească între patru ochi cu cineva, care și-a stricat viața, ca și mulți dintre noi. I-ar fi plăcut să se retragă împreună cu ucenicii Săi la o așa-numită ședință de lucru, ca să analizeze cele întâmplate, dar abia au început-o că deja trebuia să o întrerupă. Se ocupa din nou cu alții... Așa se întâmpla de

dimineată până seară.

Atunci El se ruga noaptea. Dacă pentru aceasta nu mai avea forță fizică, se scula dis-de-dimineată, în zori de zi, se ducea într-un loc pustiu și se ruga. Ori de câte ori dădea cuiva ceva de mâncare, se ruga. Își ridica mâinile, sau pâinea, sau ce avea și dădea slavă... Măcar de-am putea cu această sfântă seriozitate să spunem rugăciunea înainte de mese, ca și prin aceasta să putem urma exemplul Domnului Iisus!

În situațiile cele mai dificile îl auzim că ia cuvântul și apoi se roagă. Astfel reiese că, în timp ce se concentrează asupra altora sau lucrează pentru alții, în același timp este în strânsă legătură și cu Tatăl. El s-a adresat Tatălui dintr-o prezență imediată.

De multe ori m-am surprins pe mine însumi, că mi se potrivește ceea ce scrie în Psalmul 61: *„De la capătul pământului strig către Tine cu inima măhnită”*. Și acest lucru este posibil. Și în timp ce strig de la capătul Pământului, nu spun o rugăciune, ci emit numai un strigăt. Însă Domnul Iisus mă atrage tot mai mult spre Sine și strigătul meu devine tot mai mult o rugăciune. Trebuie să strigăm și de la o mare distanță. Dar Domnul Iisus nu a fost niciodată departe, ci foarte aproape de Tatăl.

Permiteți-mi să fac aluzie la două scene: mormântul lui Lazăr este înconjurat de locuitorii satului. Cei mai mulți sunt gură-cască și unii care fac observații. Aceștia au părerea lor despre Domnul Iisus: dacă El ar fi sosit mai devreme, l-ar fi putut vindeca pe Lazăr. Acum de ce a mai venit? De patru zile l-au înmormântat. Domnul Iisus se roagă cu o singură propoziție: *„Tată, a Ta să fie slava că m-ai ascultat pe mine. Am știut dintotdeauna că Tu mă ascuți pe Mine”*. Și atunci spune: *„Lazăr, vino afară!”* și Lazăr a ieșit afară. Și acolo Domnul Iisus a fost în apropierea Tatălui. Aici El nu trebuie să cerșească, să se umilească Tatălui: vezi Tată cât de mulți sunt aici, cât sunt de neajutorați, nu-i așa că ne vei ajuta? Măcar acum o dată... Fă asta de dragul meu! Și alte cerințe de acest fel. Nici vorbă de așa ceva. Fiul este într-o strânsă comuniune cu Tatăl. El doar mulțumește că Tatăl va acționa.

Tot așa avem o altă scenă în Evanghelia după Matei, capitolul 11, în care Domnul Iisus este atacat și din dreapta și din stânga. I s-au adus cele mai groaznice calomnii, i se pun cele mai penibile întrebări,

și chiar întrebări capcană El a dat răspuns la unele întrebări, dar nu la toate, pentru că nu le considerat demne de a primi un răspuns din parte-i. O dată; i pronunțai dintr-o sudare: „*Tată, îți mulțumesc pentru că ai ascuns aceste lucruri în fața oamenilor înțelepți și le-ai spus copiilor. Da Tată, că așa Ți-a fost Ție pe plac*”, și din nou a continuat să învețe mulțimea.

La Domnul Iisus nu sunt două lucruri diferite, a lucra și a se ruga, căci El trăiește „și din când în când se roagă. El are o viață de rugăciune. *Aceasta înseamnă pentru El viața, că se roagă, sică lucrează rugându-se.* Pe întreaga Sa viață își pune amprenta relația intimă pe care o are cu Tatăl și convorbirea neîntreruptă dintre Dâșii. De aceea este atât de puternic, poate atât de multe, de aceea se poate și lua de la Dânsul puterea de vindecare: să ne gândim la femeia care avea scurgerea de sânge, și care în ascuns, din spate, dar cu credință, îl atinge și se vindecă. *Din Domnul Iisus se revarsă putere vindecătoare și cuvânt adevărat, iubire mântuitoare*, pentru că are un contact permanent și neîntrerupt cu Tatăl. Din acest motiv ne-a dat Dumnezeu rugăciunea. Astfel ne-a dat exemplul Domnul Iisus Cristos.

Ar fi foarte important să privim lucrurile prin prisma Cuvântului și să permitem ca Dumnezeu să ne reînnoiască setea după rugăciune, și să avem într-adevăr o viață de rugăciune. Cum și când avem noi oare obiceiul să ne rugăm? Să dăm astăzi un răspuns cinstit la aceste întrebări! Să îndrăznim să riscăm așa cum a făcut și Martin Luther, care a fost de asemenea un om foarte ocupat sau cel puțin tot așa de ocupat cum este cel mai ocupat dintre noi, și care a scris că el a învățat care este rolul rugăciunii în viața de creștin: „Dacă într-o zi am de două sau de trei ori mai multe lucruri de făcut, atunci dimineața trebuie să mă rog de două sau de trei ori mai mult”.

Noi, în schimb, facem invers, reducem și din început și din sfârșit, pentru că azi avem tare mult de lucru. Pe urmă alergăm toată ziua, iar seara ne pare foarte rău și ne punem întrebarea, oare ce am făcut rău, oare ce am omis, când s-ar fi putut face și altfel? La aceasta ne învață Domnul Iisus.

II.

Să vorbim pe scurt despre principiile de bază, pe care Domnul

Iisus ni le pune în față în rugăciunea Tatăl nostru și pe care le putem învăța și le putem folosi în rugăciunile noastre.

Faptul că ne-a dat drept model rugăciunea Tatăl nostru o arată și cele scrise în Evanghelia după Matei, capitolul 6, unde spune că a așezat la mijlocul *Cuvântării de pe munte* următoarele: Voi însă *așa* să vă rugați! Nu spune: astfel să vă rugați, bineînțeles și astfel, dar *așa*. Și dacă vă rugați cu cuvintele voastre, și atunci tot *așa* să vă rugați, în baza acestor principii, pentru că *așa* va fi o rugăciune adevărată, și aceea vă va fi o binecuvântare, și va sluji slava lui Dumnezeu.

Cinci astfel de principii am putut descifra din rugăciunea Tatăl nostru. Acum le voi prezenta pe scurt. Sper că Dumnezeu ne permite să mai trăim și atunci le voi expune mai pe larg:

Primul este chiar începutul: „*Tatăl nostru, care ești în ceruri*”. Domnul Iisus folosește aici acel cuvânt, pe care copiii mici îl spuneau atunci când se adresau tatălui lor. Am putea deci spune, pe bună dreptate: tată, tăticule. Atât de confidențial ne putem adresa Tatălui Atotputernic, dar imediat după aceasta adaugă: „*care ești în ceruri*”. Numai cu un astfel de respect profund ne este permis să-L numim pe Cel Atotputernic. În această adresare trebuie să fie deopotrivă încrederea și respectul. Deci *așa* trebuie să învățăm să ne rugăm! Nu are importanță dacă este vorba de o zi de sărbătoare, nu trebuie să ne gândim că doar în anumite locuri, în anumite zile sfinte, sau prin folosirea unor expresii cucernice putem doar să ne rugăm. Important este să ne rugăm cu sinceritate. Trebuie să-l spun tot ce am pe inimă, trebuie să mă adresez Lui cu o încredere care îi este specifică copilului, care știe că are un tată iubitor, care se joacă cu el și cu care trăiește împreună. De multe ori nu are nimic să-l spună ci numai se uită de acolo de jos și spune: tată. Cu această încredere, cu acest deplin respect, despre care citim în Vechiul Testament, scoțându-ne încălțăminte, umilindu-ne în fața lui Dumnezeu, ca și cei care știu că nu este firesc să-L numim astfel: Tăticule. Aceasta este o minune. El ne-a dat încuviințarea să i ne adresăm astfel, dar cu un adânc respect, știind în fața cui ne aflăm. El este Dumnezeu și eu sunt om. El este Creatorul, eu sunt creația. El este Adevărat și Sfânt, eu sunt plin de păcate, totuși îmi permite să-l pot sta în față. El se uită la Unicul Fiu și

avându-L pe El în vedere, permite ca și copiii lui adoptivi să poată merge la Dânsul.

Al doilea principiu al rugăciunii Domnești a fost: *centrul rugăciunii îl constituie întotdeauna Tatăl* și nu El. Rugăciunea nu trebuie să se învârtască în jurul celui care se roagă, ci a Celui căruia ne adresăm, deci centrul este Tatăl Atotputernic. Să fim atenți că în prima și a treia secvență a părții a treia este vorba despre Dumnezeu, doar la mijloc este vorba despre așa numiții „noi”, despre pâinea și despre păcatele noastre... Dar rugăciunea începe cu: „*Să fie binecuvântat Numele Tău, să se facă voia Ta, să vie împărăția Ta*”. Și sfârșește cu: „*Căci ale Tale să fie și împărăția și puterea și slava*”. Atunci când este vorba despre pâinea, și despre păcatele noastre, și atunci ne exprimăm toată încrederea pe care o avem în El. De la Dânsul cerem, de la El așteptăm totul și Lui îi mulțumim.

Este important să vedem că cel care se roagă superficial și este otrăvit de gânduri false, care obișnuiește să se roage din când în când, acela dorește ceva de la Dumnezeu, dar în realitate nu pe El îl caută. Domnul Iisus ne învață că prin rugăciune putem fi mai apropiați de Dumnezeu.

Prin ea suntem în legătură cu El. Dacă un credincios trăiește acest sentiment că Dumnezeu îl lasă pe el ca să i se apropie, atunci eu sunt aproape de El, atunci îl pot chema cu respect: tați, tăticule și, prin urmare, este în zadar să-l mai înșir de ce am nevoie, și ce anume să-mi dea. Este scris: „*Tatăl vostru ceresc știe de ce aveți nevoie, chiar înainte de a-l cere*”. El știe foarte bine, eu de multe ori nu. În viața mea am cerut atâtea lucruri de nimic de la Dumnezeu și de multe ori L-am slăvit că nu mi-a ascultat cerințele, când am văzut mai târziu ce mi s-ar fi putut întâmpla, dacă mi le-ar fi îndeplinit.

Avem deci dreptul să îi mărturisim chiar și lucruri de nimic. El ne iartă și pentru acestea. Dar El este mai important decât ceea ce cerem de la Dânsul. *Tatăl este cu mult mai mult decât suma tuturor cadourilor sale.*

Ce este specific rugăciunii noastre? Oare faptul că îi prezentăm o listă cu dorințele noastre? Sau că ne deschidem inima și ne umplem cu El însuși, cu curățenia și cu sfințenia Sa?

Al treilea principiu al rugăciunii Tatăl nostru este că în ea poate intra toată lumea. În rugăciunea adevărată întotdeauna poate intra lumea întreagă. Să se facă voia Ta precum în ceruri așa și pe pământ. În ea este cuprins tot Universul, pentru că Atotputernicul este Creatorul și Adevăratul Stăpânitor, Cel căruia eu, acum, îi vorbesc prin rugăciune. Acest lucru nu trebuie să-l uit.

De multe ori rugăciunile noastre se desfășoară într-un spațiu foarte restrâns. Sunt oameni care nici nu știu să se roage pentru multe lucruri, în rugăciunea lor se repetă în fiecare zi aceleași cerințe. În definitiv, spun rugăciuni compuse de ei înșiși, pe care mereu le tot repetă. Nu le vine în minte slava lui Dumnezeu, suferințele sufletești și trupești ale altor oameni. Rugăciunile lor se desfășoară într-un cadru restrâns. Dumnezeu ar vrea ca acest cadru să se lărgească. Mulți dintre ei fac comparație între cer și pământ. Sunt unii care spun că cel care se roagă să-și ațintească privirea spre cer, considerându-l un act de natură sufletească. Alții spun că un astfel de comportament nu are niciun rost, aici pe pământ trebuie să fim folositori.

Aceasta nu înseamnă două activități, ci una singură. Când cel care se roagă și își ațintește ochii spre cer, atunci observă la ce anume vrea să-l folosească aici pe pământ Tatăl. Atunci acceptă acele daruri pe care aici le poate da altora. De câte ori mi se întâmplă, în timp ce mă rog lui Dumnezeu, să-mi amintesc de anumite persoane, nume, adrese, sarcini care trebuie împlinite. Câte ocazii de acest fel am avut, când am pus deoparte țelurile pe care mi le-am planificat, pentru că am primit altele în timpul rugăciunii. De multe ori așa m-au primit acolo: domnule preot, pe matală Dumnezeu te-a trimis, fără să știe: chiar *asa* este. Nu eu mi-am planificat *asa*, ci El m-a trimis, și pentru mine a fost o mare bucurie că pot să-l înțeleg îndrumările. Și astfel totul a devenit clar în timp ce mi-am ridicat ochii la cer.

Această întâmplare din Evanghelie este atât de frumoasă, când Domnul Iisus după o zi lucrătoare, își trimite discipolii de partea cealaltă a lacului, iar el rămâne acolo să se roage. Citim următoarele: în timp ce se ruga a văzut că ei se zbat cu lopețile, pentru că între timp s-a pornit o furtună pe lacul Ghenezaret. Evanghelistul Marcu a scris și despre faptul că ei erau deja destul de departe de Domnul Iisus. El i-a

văzut doar fizic. Chiar în timp ce se ruga și era concentrat asupra Tatălui, și-a dat seama că trebuie să-i ajute imediat, și a și plecat și l-a și ajutat. Este un singur lucru: *comuniunea cu Tatăl și binele făcut altora*. Atunci avem binecuvântarea pentru serviciul făcut, dacă ne pironim ochii spre cer. În rugăciunea spusă corect poate intra toată lumea.

Al patrulea principiu este că în ea poate intra omul în întregul său. Cele două cereri se succed frumos una după alta: „*Pâinea noastră cea de toate zilele dă-ne-o nouă astăzi, și ne iartă nouă păcatele noastre, precum și noi iertăm greșităilor noștri*”... Pâinea și păcatul, cele trupești și cele sufletești. Pe acestea două, Domnul Iisus nu le-a despărțit și, mai ales, nu le-a pus față în față niciodată. Ziua întreagă învață mulțimea și o hrănește cu pâine, pentru că dacă ar pleca acasă flămânzi, ar cădea de foame pe drum.

Un bolnav este adus în fața Domnului Iisus și El îi spune următoarele: „*Păcatele îți sunt iertate*”. Oamenii se uită unul la celălalt. Cine vorbește aici de păcate? Acest om este bolnav, ar trebui să fie vindecat. Este totul în ordine, dar Domnul Iisus se ocupă în primul rând de suflet, și imediat spune: *Scoală-te și du-ți patul acasă, pe care ai fost adus aici! Iertarea de păcate și însănătoșirea*. Domnul Iisus îi hrănește cu Evanghelia, deci cu hrană sufletească și le dă și pâine pe îndestulate. Numai acela care se roagă sincer și profund, primește clarviziunea pe care numai Domnul Iisus i-o poate da. De foarte multe ori însă accentul nu este pus unde ar trebui.

Întotdeauna mi se strânge inima, când părinții vorbesc despre ce nu au făcut și ce nu au dat ei copiilor lor. Ei se distrug făcând acest efort, dar nu-i nimic, ei își sacrifică chiar și viața. Și de multe ori în acea expresie „Ce nu au făcut?” nu este nimic sufletească. De la ei copiii nu au auzit niciodată Cuvântul. Nu i-a putut vedea niciodată rugându-se, așa precum discipolii l-au văzut pe Domnul Iisus. Copiii nu au fost învățați să se roage. Să fie îmbrăcat cu haine elegante, să mănânce bine, să își facă relații, ca să fie admis peste tot. Oare asta să fie totul? Oare copilul nu are suflet? De acest lucru cine se va ocupa? Concepția noastră este prea unilaterală, și rezultă că și în practică se întâmplă același lucru. Cu rugăciunea Tatăl nostru Domnul Iisus ne învață să ne rugăm sincer,

într-o astfel de rugăciune se află omul în întregul său.

În cele din urmă, acolo se află și aproapele său. Acest lucru este exprimat în două părți ale rugăciunii Tatăl nostru. Chiar primul cuvânt: nu spune tată, ci *Tatăl nostru*. Dacă și eu mă adresez cuiva chemându-l tată, și celălalt tot tată îl numește, sau și eu spun *Tatăl nostru*, și el spune *Tatăl nostru*, atunci oare noi nu suntem aproape frați? Chiar de la început Domnul Iisus ne atrage atenția asupra faptului că: *noi suntem frați*. Și dacă el se poartă cu mine dușmănos? Și atunci suntem frați. Doar păcatul ne-a pus pe noi față în față, ca și pe prima pereche de frați, Cain și Abel, dar dacă eu încep să mă rog pentru el, atunci rugăciunea elimină din mine supărarea, amărăciunea și ura. E de la sine înțeles că încă nu-l pot iubi, dar voi fi din ce în ce mai sigur că pe undeva noi ne aparținem. Cel puțin din partea mea nu mai vreau să-i fiu dușman. El poate că încă mă mai dușmănește, dar eu nu.

Rugăciunea este o armă contra urii și a amărăciunii. De aceea continuă cu: „Iartă-ne nouă păcatele noastre, precum și noi iertăm greșelilor noștri”.

Pentru astăzi, destul! Însă aceasta să ne fie și oglindă. Domnul Iisus s-a rugat neîncetat. Chiar și când avea mult de lucru, tot se ruga. Printre altele și din acest motiv a fost atât de binecuvântată viața sa pământească. De aceea ne dă nouă exemplu. Din rugăciunea Tatăl nostru ca rugăciune model putem învăța că tonul de bază al rugăciunii: *este încrederea și respectul, iar punctul central este însuși Dumnezeu și nu noi. În această rugăciune poate intra tot pământul, deci astfel putem să avem rugăciuni cu un orizont mult mai larg. Poate intra în ea omul în întregul său, cu nevoile sale trupesti și sufletești, și mai mult chiar și aproapele său. Prin aceasta ne unim unul cu celălalt.*

Dumnezeule, îți mulțumim că Te putem chema Tată. Îți mulțumim, că Tu ești binecuvântat și mai bun decât oricare tată pământesc. Îți mulțumim că nu ești la fel cu cel mai bun tată pământesc, și ca tații pământești ne-am putea apropia oarecum de ceea ce Tu ești. Ajută-ne ca și în această privință să pășim înainte.

Ne plecăm înaintea Ta, și îți destăinuim cu căință că și noi doar atunci îți cerem ajutorul, când suntem la necaz. Îți destăinuim că de

multe ori avem în noi instabilitate. Iartă-ne, dacă credem că, rugându-ne, ne facem datoria. Îți mulțumim că putem trăi cu aceste posibilități. Ai milă de noi, ca toți să putem fi copiii Tăi, ca să ne putem ruga în numele Domnului Iisus și al Duhului Sfânt, fiindcă știm din Cuvântul Tău căci numai Duhul Tău poate spune cu adevărat în noi: Ava, Tată.

Deși avem mare nevoie de Tine, totuși de multe ori ne îndepărtăm de Tine și nici nu băgăm de seamă. Îți mulțumim că putem sta în Lumina Ta. Ajută-ne să ne schimbăm, și să schimbăm tot ceea ce ne îndepărtează de Tine și ne pune în contradicție unii cu alții. Eliberează-ne de egoismul nostru, de îngustimea vederii noastre, de necredința noastră. Am dori ca de acum încolo să ne putem ruga cu sinceră încredere și cu un deosebit respect. Dăruiește-ne chiar din ziua de azi o astfel de liniște, în care să vorbești cu noi. Dă-ne o inimă ascultătoare și sensibilă. Fă-ne capabili să înțelegem puterea-ți divină.

Ai milă de noi, ca să înțelegem și să iubim calea pe care ne-ai rânduit-o, și toate poruncile Tale. Să putem cu bucurie să ne supunem Ție cu trupul și cu întreaga noastră ființă chiar și împotriva influenței întregului mediu înconjurător.

Lasă-ne să fim copiii Tăi fericiți, care să te cunoaștem din ce în ce mai bine, și care să te iubim, să învățăm să ne rugăm neîncetat, să prețuim darul ce ni s-a dat că suntem în comuniune cu Tine.

Te rugăm Doamne Iisuse Cristoase, învață-ne să ne rugăm!

Ne adresăm Ție pentru întreaga omenire, pentru răspândirea Evangheliei, pentru toți cei care duc lipsă de ceva. Ne rugăm Ție pentru evenimentele care au loc în țara vecină. Este bine să știm că Tu și pe aceia îi ții în mâinile Tale. Ne rugăm pentru poporul nostru care trăiește în toate colțurile lumii și pentru cei din această mică țară. Te rugăm pentru biserica noastră. Rânduiește-l Cuvântului Tău Cel înțelept un lăcaș solid, ca să se poată răspândi liber peste tot. Încurajează-ne, ca să îndrăznim să trăim după Cuvântul Tău, și să putem cu mare dragoste să-L mărturisim și altora.

Te rugăm pentru tinerii care acum slujesc în Ucraina. Fă-i să fie acolo binecuvântare, și binecuvântează-i și pe frații noștri de acolo în toate necazurile lor.

Îți mulțumim că Tu, mai presus de orice închipuire ne asculți pe noi. Ajută-ne ca și acum, în această liniște să ne putem ruga.

Amin.

8 octombrie 2000

Tatăl nostru

Să nu vă asemănați cu ei, căci Tatăl vostru știe de ce aveți trebuință, mai înainte de a-l cere voi. Iată dar cum trebuie să vă rugați: „Tatăl nostru, care ești în ceruri...”

Matei 6.8 – 9.

Lectură suplimentară: Luca 15.11 – 24.

Duminica trecută am început să studiem rugăciunea Tatăl nostru. L-am văzut pe Domnul Iisus rugându-se, deși El a avut foarte multe de făcut, totuși și-a găsit timp și liniște pentru rugăciune, fiindcă pentru El a fost important raportul de comuniune permanentă cu Tatăl. Și am văzut că El ne-a dat această rugăciune ca să ne fie drept model, în care întrunește cele mai importante cerințe ale rugăciunii sincere și profunde. Le-am enumerat pe următoarele cinci: tonul de bază, *încrederea și respectul, în centru este Dumnezeu și nu omul care se roagă, cuprinde tot universul, Cerul și Pământul, este prezent omul în întregul său, cu nevoile sale trupești și sufletești, și este loc și pentru aproapele său, pentru că astfel omul care se roagă se apropie și de ceilalți.*

Să continuăm acum și să încercăm să înțelegem cât se poate mai bine câte o propoziție din rugăciunea Tatăl nostru. Astăzi vom vorbi despre prima propoziție, și anume cum I s-a adresat Domnul Iisus Tatălui: *„Tatăl nostru, care ești în ceruri...”*

Aș dori de la bun început să accentuez că nu este vorba doar de o adresare, ci de un act de credință. Ea fiind mărturisirea minunată, îndrăzneată, profundă și bogată a celui credincios care se roagă lui Dumnezeu, drept cine îl consideră credinciosul pe Dumnezeu, cum I se închină Lui și ce crede despre El.

Este evenimentul cel mai important, că noi îl considerăm pe Dumnezeu drept o persoană vie, care ne aude strigătele, care ne răspunde la acestea, care din prea mare mila Sa nu ne împlinește toate dorințele, pentru că numai El singur știe ceea ce ne priește, și

întotdeauna ne vrea doar binele.

În această adresare, trei expresii sunt deosebit de importante: faptul că Dumnezeu este Tatăl, El este Tatăl nostru, și acest Tată al nostru este în ceruri. Oare ce înseamnă fiecare în parte? Aș dori să vă vorbesc mai pe larg despre prima adresare.

1). Domnul Iisus așa I s-a adresat întotdeauna Celui Atotputernic: Tată. Am analizat toate rugăciunile Domnului Iisus, începând de la cele compuse dintr-o propoziție până la cele mai lungi. Întotdeauna I se adresează astfel: Tată. Până și pe cruce Îi strigă: „*Tată, în mâna Ta îmi dau sufletul*”; „*Tată, iartă-i că nu știu ce fac*”. Așa îi îndrumă și pe cei care îl urmează.

Dar pentru foarte mulți, o astfel de adresare poate duce la formarea unor false închipuiri și porniri, pentru că foarte mulți oameni au experiențe negative cu tatăl lor. Sunt mulți copii care nici nu-și cunosc deloc tații. Alții s-au rupt de ei din fragedă copilărie sau i-au întâlnit foarte rar. Chiar și atunci când locuiesc împreună au foarte puține ocazii să vorbească într-o atmosferă intimă, prietenească. Mulți tați nu se ocupă de copii, lăsând sarcina grea a educației doar pe seama mamei. Ea rămâne singură să decidă cu responsabilitate, ceea ce ar fi sarcina comună a ambilor părinți. Puțini sunt însă acei tați care iau în serios și care își exercită datoria despre care citim în Sfânta Scriptură: să facă cunoscute copiilor faptele mărețe ale lui Dumnezeu, și să se roage cu regularitate împreună cu ei și să-i învețe Cuvântul lui Dumnezeu.

Dacă astfel de lucruri se petrec în unele familii în vreun fel, totuși ochiul necruțător al copiilor văd foarte bine în ea fățărnicia. Una spune textul și alta realitatea. Unele sunt cuvintele și altele faptele tatălui. Ceea ce pretinde tatăl de la copiii săi, nici el nu le ia în serios. În multe familii copiii se tem de tată, chiar și de faptul că vine acasă, pentru că niciodată nu se știe în ce stare, sau cu ce toane vine, și copilul este tratat cu brutalitate, violență, în cel mai bun caz, cu indiferență.

De aceea este important să accentuăm că Domnul Iisus nu vorbește de Dumnezeu ca despre Tatăl nostru, pe care îl putem asemăna cu cel mai bun tată pământesc, ci este chiar invers. Că fiecare tată pământesc trebuie să-și însușească cât mai mult din caracterul de

Tată al lui Dumnezeu, ca să poată cât de cât să fie la înălțimea împlinirii vocației sale.

Oare ce îl caracterizează pe Dumnezeu ca Tată din punctul de vedere al Domnului Iisus? În propozițiile precedente rugăciunii Tatăl nostru am citit că: „... *Știe bine Tatăl vostru de ce aveți nevoie, chiar înainte de a-l cere*”. Aceasta se referă la învățătura pe care Domnul Iisus o repetă neîncetat despre Tatăl, care ne iubește cu o dragoste gingașă și îi ocrotește pe ai săi cu puterea-i nemărginită. Le poartă grija într-un mod cu totul aparte, pentru că îi iubește cu adevărat. Poate fi exprimat astfel: El știe bine de ce aveți nevoie. Numai El știe bine, noi nu știm, de aceea cerem multe fleacuri de la Dumnezeu, și pe deasupra multe altele care numai ne-ar dăuna. El vrea să ne dea totul, pentru că El este un Tată Atotputernic, dar El vrea să ne dea doar ceea ce ne este de folos.

Esența și tonul de bază al rugăciunii adevărate sunt: Dumnezeu *este Tatăl meu, care știe bine de ce am eu nevoie*. Astfel se subînțelege că eu îi sunt important, și de aceea mă pot bizui pe El. Mă pot sprijini cu încredere pe El, și orice pot să-l spun, tot ce mă doare, ce-mi lipsește, orice de care m-aș bucura, ce nu înțeleg, de ce mă îndoiesc, ce mă preocupă, ce îmi programez, ce doresc, chiar când sunt decepționat, și ca un copil fericit, pot aștepta răspunsul Său.

Aici însă se ridică o întrebare importantă, pe care foarte mulți oameni o răstălmăcesc în mod greșit. Oare fiecare om este copilul lui Dumnezeu? Dacă cineva ar declara afirmativ, ar comite o gravă eroare. Biblia spune că fiecare om este creatura lui Dumnezeu, și El își înconjoară creaturile cu dragostea-i providențială. Chiar aici, în *Cuvântarea de pe munte* spune Domnul Iisus: „*El aduce ziua Sa asupra tuturor fără nicio deosebire. Dă ploaie și celor drepți și celor nedrepți. Dar odată când fariseii au declarat Domnului Iisus că și ei sunt copiii lui Dumnezeu, atunci Domnul Iisus a spus cu tărie: „este o greșală, voi sunteți copiii diavolului, și tatăl vostru este Satana*”. (Ioan 8.41 – 44.) Asta se vede și din faptul că voi împliniți dorința tatălui vostru, pentru că mă urâți pe mine și vreți să mă omorâți. La această învinuire însă ei s-au supărat, precum și azi mulți se supără, dacă cineva îndrăznește să spună că tu nu ești copilul lui Dumnezeu, deși în tine sunt pornirile

diavolești care îți sunt specifice precum: bârfa, egoismul, invidia, minciuna, ura și toate acestea îl caracterizează pe diavol.

Noi trebuie să vedem clar că Dumnezeu are un Unic Fiu care dintotdeauna este de aceeași natură cu Dânsul: Domnul Iisus Cristos. De aceea cine îl iubește pe Domnul Iisus, crede în El, trăiește cu El, pe acela Dumnezeu îl consideră drept fiu al Său prin Domnul Iisus. Sper că știm deja să spunem pe de rost, această frază atât de mult citată din Evanghelia după Ioan: *„Dar tuturor celor ce L-au primit pe Domnul Iisus, adică celor ce cred în Numele Lui, le-a dat dreptul să se facă copii ai lui Dumnezeu”*. (Ioan 1.12.)

Noi toți am fost zămisliți și ne-am născut din pornirea unui bărbat. Așa că nu suntem copiii lui Dumnezeu. Ca un om să devină copilul lui Dumnezeu, are nevoie de încă o naștere, și aceasta o numește Domnul Iisus: *Naștere din nou*. Despre aceasta a vorbit El lui Nicodim, acelui om minunat, că trebuie să se nască din nou, că altfel nu poate intra în împărăția lui Dumnezeu. *Nașterea din nou* se petrece atunci când cineva îl primește în viața sa pe Domnul Iisus.

Îmi amintesc până și astăzi când am spus pentru prima dată unui bărbat străin: tăticule. Cum a devenit posibil acest lucru? Așa că m-am îndrăgostit de fiica lui, am luat-o de soție, m-am mutat la ei, și după un timp socrul meu mi-a spus: „nu mă mai chema nenea Ghiță, ci cheamă-mă așa cum mă cheamă și fata mea, dacă vrei”. Și eu cu drag am vrut să-i spun astfel, și începând de atunci și eu l-am chemat pe acest om străin: tăticule.

Pentru că luând-o de soție pe fiica sa, el m-a primit și pe mine drept fiu al său. Am iubit-o pe fiică-sa și de aceea el mi-a spus, consideră-mă ca și când ți-aș fi tată.

Tocmai astfel se întâmplă și în relația noastră cu Dumnezeu. Acela care îl iubește pe Domnul Iisus – și asta se poate observa, ce înseamnă a-L iubi pe El –, pe acela Dumnezeu îl acceptă drept fiu. Din acest moment este adevărat, dacă cineva spune: *Tatăl nostru*. În afara acestor condiții nimic nu poate fi valabil.

Catechismul heidelbergian formulează cu deosebită claritate acest adevăr biblic: „De ce este numit Domnul Iisus Cristos Unicul Său Fiu, dacă și noi suntem copiii lui Dumnezeu? Deoarece numai Domnul

Iisus Cristos este Unicul Său Fiu prin natura Sa Veșnică, în schimb, noi prin El am fost acceptați, prin har, drept copii ai lui Dumnezeu. (Cât.h. cap. 33.)

Permite-mi să te întreb în mod direct: ești tu deja copilul lui Dumnezeu? Este adevărată pe buzele tale rugăciunea Tatăl nostru?

Deci, primele două cuvinte ale rugăciunii nu sunt altceva decât o solicitare la convertire, ca să putem spune într-adevăr Tatăl nostru, ca să ne reîntoarcem la Dumnezeu din acea depărtare, în care ne-am născut. Pentru că noi toți venim pe acest pământ dintr-o mare depărtare de Dânsul. Cam așa, cum s-a îndepărtat fiul risipitor, care a dorit să plece cât mai departe de casă. Acolo și-a distrus viața, și când a vrut să se reîntoarcă la normal, primul său pas a fost restabilirea raportului cu Tatăl. Prin ce s-a manifestat? Prin următoarele: și-a părăsit porcii, prostiile pe care le-a făcut, s-a dus acasă, iar primele sale cuvinte au fost: *„Tată, am păcătuit împotriva cerului și împotriva Ta, nu sunt demn să mă numesc fiul Tău”, (Luca 15.18 – 19.)* dar dacă s-ar putea, aş dori să rămân acasă, chiar ca sluga Ta, și doresc să mă supun Ție fără nicio condiție.

Acesta este un răspuns clar, și orice om numai așa poate deveni copilul lui Dumnezeu, dacă o dată va spune până la capăt cu sinceritate: Tată am greșit. Pot să și înșir în ce anume am greșit. Nu sunt demn, nu merit nimic bun din partea Ta, dar dacă mă reprimești, aş dori să mă supun voinței Tale în toate, fără nicio condiție, așa precum face o slugă. Parcă auzim declarația Tatălui: tu nu ești o slugă, tu ești fiul meu. În exemplul fiului risipitor găsim de patru ori dovada că a fost primit ca fiu: hainele frumoase, inelul, pantofii, ospățul, și faptul că Tatăl declară în fața lumii: *„Acesta este fiul meu”*. Însă fiul trebuie să înceapă cu: am păcătuit, nu sunt demn, dar sunt gata să mă supun în toate.

Alți fii risipitori, în schimb, vor ca în timp ce ei sunt încă între dobitoace, de acolo trimit vorbă tatălui, să le dea mulți bani ca să-i cheltuiască. Și asta o consideră ei rugăciune. Aceasta nu este o rugăciune. Tonul de bază al rugăciunii este: am păcătuit, nu mi se cuvine nimic, dar aş dori să trăiesc cu Tine. Fiul nu cere ceva, el vrea să fie din nou în preajma Tatălui. Știe că acest lucru înseamnă mai mult

decât orice.

În inima aceleia în care se petrece schimbarea radicală, acela trăiește minunea care nu poate fi asemănată cu nimic, când Cel Atotputernic îl cheamă din nou: „fiule”. Ne dă Duhul Său Cel Sfânt în inimi, și Duhul este Acela care strigă în noi: Ava, Tată! Din acest moment îl consider pe El într-adevăr drept *Tată* și așa mă și rog Lui.

Doresc ca toți cei care suntem aici să trăim această minune și să nu ne mulțumim cu mai puțin, pentru că tot ce este mai puțin se găsește în afara împărăției lui Dumnezeu și a Mântuirii. Poate că putem spune: nu este departe de împărăția lui Dumnezeu, dar este în afara ei, ca și cei care sunt departe de ea.

2). La ce se referă acest cuvânt: Tatăl *nostru*? Ar putea să înceapă și așa: Tatăl *meu*. Dar nu întâmplător Domnul Iisus spune la plural chiar așa. Aceasta se referă la faptul că cine îl primește pe Dumnezeu drept *Tată*, acela primește și frați. De acum încolo aceștia sunt strâns legați de aceia, care l-au primit și ei pe Domnul Iisus, care au primit Duhul Sfânt, care au devenit copiii lui Dumnezeu, despre care se poate spune ceea ce și Pavel a declarat cu bucurie: „*au fost umpluți cu același Duh*”. Aceștia alcătuiesc o comunitate organică, unită, un organism viu, al cărui cap este însuși Domnul Iisus Cristos. (1 Cor. 12.11.)

Aici trebuie din nou să corectăm o idee eronată foarte răspândită, deoarece Domnul Iisus în exemplul Său nu se referă la înfrățirea întregii omeniri. Biblia scrie că Dumnezeu a creat omenirea din același sânge, dar aici este vorba despre comunitatea celor convertiți. Despre apartenența credincioșilor, care cu adevărat trăiesc împreună cu Domnul Iisus și Lui i se supun. Această comunitate o numește apostolul Pavel: *Corpul Domnului Iisus*. Fiecare membru al acestei comunități este în strânsă legătură cu Capul, cu Domnul Iisus, și Lui i se supune. În acest caz, în cuvântul *nostru*, doar acei membri aparțin, al căror cap este Domnul Iisus. Ei nu sunt încapățânați, și nu consideră pe niciun om drept locțiitor al Domnului Iisus, ci sunt în contact direct cu Domnul Iisus, ca și corpul cu capul în relația dintre stăpân și supus.

În schimb, ei trebuie să învețe să se accepte unul pe altul, și să se

iubească, oricât de ciudați sunt unii. A trăi acest sentiment înseamnă să avem nevoie unul de celălalt, să ne aparținem. Unul îl poate servi pe celălalt, și toți împreună îi slujim Domnului Iisus. Ei nu ar trebui să se rușineze unul de celălalt, ci să-i accepte și pe ceilalți credincioși, pentru că împreună formăm Poporul lui Dumnezeu. Dacă Domnul Iisus nu s-a rușinat să ne primească pe noi drept frați ai Săi, (Evr. cap. 2.) atunci nici noi să nu ne rușinăm unul de altul și, în primul rând, să nu ne rușinăm să-L recunoaștem pe Domnul Iisus Cristos drept Domn.

Asta nu înseamnă trufie, pentru că astfel de oameni, dacă sunt într-adevăr pătrunși de Duhul lui Dumnezeu, nu sunt încrezuți, și nu disprețuiesc pe nimeni, ci ei îi iubesc pe toți oamenii la fel de mult. Ei iubesc și pe aceia care încă nu sunt membri ai Corpului lui Cristos. Îi iubesc și pe cei care doar cu numele sunt credincioși, pe cei care nu cred deloc, și chiar și pe dușmanii lor. Dar Biblia face o distincție clară între cei care aparțin deja prin *Nașterea din nou* Membrilor Corpului lui Cristos, și cei care încă nu. Adresarea cu Tatăl nostru, aparține doar primului grup, și numai ei o pot spune cu adevărat. Biblia face deosebirea cu intenția să-i „miște” pe aceia, care încă nu sunt Membri ai Corpului lui Cristos, ca și ei să dorească tot mai mult să devină copiii Săi.

3). A treia propoziție pe care o adaugă Domnul Iisus este: „*care ești în ceruri*”. În timp ce noi ne înfățișăm în fața lui Dumnezeu cu simplitate și sinceră încredere, trebuie să știm că încrederea nu poate să se transforme în necuviință. În fața lui Dumnezeu, care este în ceruri, nici măcar copiii Lui nu I se pot prezenta, decât cu sinceră adorare și adâncă plecăciune. Pentru că ei, cu cât îl cunosc mai bine și în adevăr, cu atât le va fi mai ușor să se înfățișeze înaintea Lui cu smerenie.

În timp ce copilul, cu sinceritate și fără nicio rețineră, se poate încrede în El, totodată nu putem uita că El este făuritorul Universului, El este Suveran, Domn Atotputernic peste toate cele ce există. Nu-L putem lega de un anume loc, nu poate fi închis într-o biserică, nu-L putem obliga la nimic, cum gândeau păgânii în rugăciunile lor. Nu îl putem mitui nici cu jertfele, nici cu promisiunile noastre. Nu poate fi influențat prin vorbe, sau folosit în scopuri egoiste, și mai ales

împotriva altora. Nici rugăciunea nu o putem folosi în acest scop, pentru că Dumnezeu face ceea ce vrea și în deplină libertate, și în dragostea-i părintească, perfectă întotdeauna ne dă ceea ce ne este de folos. Adevărata cunoaștere a lui Dumnezeu îi ajută pe oameni să aibă încredere și respect.

„*Care ești în ceruri*” se referă din nou la minunata iubire a lui Dumnezeu și la puterea-i absolută. Dacă cineva ia în serios aceste două naturi ale lui Dumnezeu, oare atunci mai are vreun rost să se îngrijoreze? Pune la îndoială faptul că în acel Dumnezeu în care a crezut ieri și azi, se poate încrede și mâine și poimâine? Este oare posibilă o astfel de situație când Tatăl ceresc își părăsește copilul? Poate oare interveni ceva, care să-L împiedice pe Atotputernicul Dumnezeu, care este în ceruri, ca să nu ne poată oferi eliberarea? Ne putem oare închipui că El nu ne poate împlini pe deplin orice dorință, El care știe bine de ce avem noi nevoie, chiar și înainte de a-l cere?

Nu întâmplător ne vorbește îndelung și pe îndelete Domnul Iisus, imediat după adresarea cu Tatăl nostru despre îngrijorare, și îi întărește pe aceia care au devenit deja copiii Săi, ca să nu se îngrijoreze de nimic, pentru că Dumnezeu are grija lor. (Mat. 6.25 – 34.)

Noi să-L preamărim pe Dumnezeu prin faptul că nu ne îngrijorăm, dacă îndrăznim să ne încredem în El, dacă numai de la Dânsul așteptăm totul, și de la El așteptăm cu insistență eliberarea, rezolvarea, darul, atunci toate vor fi așa precum crede El de cuviință. Putem avea propuneri, pentru că Lui ne putem deschide inimile în rugăciunile noastre. Lui îi putem spune totul, chiar și nimicuri, orice ne vine în minte. Dar rugăciunea se termină întotdeauna cu această propoziție, pe care ne-a învățat-o Domnul Iisus: „*Să nu fie cum doresc eu, ci cum dorești Tu, pentru că voința Ta este întotdeauna mai bună decât a mea. Pentru că numai voința Ta este singura bună*”.

Cei care au o asemenea certitudine, și o și mărturisesc, aceia astfel îl preamăresc pe Dumnezeu, și din aceasta izvorăște *Pacea*, pe care fiii acestei lumi niciodată nu o pot înțelege la copiii lui Dumnezeu: cum poți fi liniștit într-o astfel de situație? Cum poți fi calm și optimist în mijlocul atâtor nenorociri? Cine se poate încrede într-un astfel de Dumnezeu, care și pe cel credincios îl pune la încercare; – și înșiră tot

felul de întrebări, în schimb, cel care îl cunoaște pe Tatăl, acela se poate sprijini pe deplin pe El, acela ia în serios și faptul că încă multe lucruri nu le înțelege, dar nu din motivul că Dumnezeu ar face ceva fără rost, ci că noi nu suntem încă în stare să înțelegem, și El ni le va explica.

În sufletul multora a pătruns teama: că sunt singuri, nu sunt înțeleși, sunt neajutorați, că soarta le este vitregă, viitorul nesigur și nu pot să-l țină în frâu. Mulți dintre noi ducem lipsuri de foarte multe lucruri, și atât de multe feluri de temeri ne stăpânesc din fragedă copilărie până la adânci bătrâneți. Mulți spun cu ardoare, chiar dacă nu știu tot atât de frumos să se exprime, ca și József Attila *„Primește-mă ca pe fiul Tău Doamne, ca să nu fiu atât de orfan”*, pentru că așa de unul singur *„m-am înfundat în mocirlă”*, și sunt atât de puțini cei care știu să spună acea rugăciune, pe care corul nostru a cântat-o de mai multe ori: *„Prin Fiul Tău, fiul Tău să devin, să merg la tine, și să fiu împreună cu Tine. Pe noi, inima noastră să ne-o umilim, în bine și în rău numai pe Tine să te slăvim”*. Asta este cea mai mare experiență a copilului lui Dumnezeu.

Domnul Iisus, cu aceste prime cuvinte, ne oferă daruri. Acest mare dar că putem din nou să fim în comuniune cu Dumnezeu și că El ne poate fi Tată, pentru că Dânsul este gata să ne primească drept fii pentru Domnul Iisus. Acel mare dar că putem fi în comuniune cu frații noștri și cu toți aceia care au devenit copii ai lui Dumnezeu. Acest mare dar e că am învățat să trăim fără frică. Cei care știu să spună împreună astfel: *„Tatăl nostru, care ești în ceruri”*, aceia nu se îngrijorează.

Să începem o viață nouă, și din orice teamă, îngrijorare și din toate amenințările să ne uităm la Tatăl nostru, și din nou să ne întărim știind că El este Tatăl nostru, și că nu trebuie să ne îngrijorăm pentru nimic, pentru că El știe bine de ce avem noi nevoie.

Mărite Doamne, lisuse Cristoase, îți mulțumim cu recunoștință că Tu ne spui acum toate acestea, și nu suntem noi aceia care ne îndemnăm unul pe celălalt cu astfel de cuvinte. Îți mulțumim că tocmai din acest motiv, acest fapt este adevărat.

Îți mulțumim că ai făcut posibil ca din orice depărtare să fim din nou acasă la Tatăl nostru ceresc. Îți mulțumim că ai venit după noi, să ne

scoți din adâncimi ca să putem deveni copiii lui Dumnezeu. Încearcă-ne azi pe toți cei care suntem azi prezenți dacă suntem sau nu deja copii ai Tăi. Permite-ne să ne găsim liniștea, să putem spune în adevăr Tatăl nostru.

Ușurează-ne mărturisirea păcatelor noastre! Fă să fie mărturisirea noastră sinceră: Ți-am greșit, nu suntem demni de nimic bun, dar am dori să trăim cu Tine. Permite-ne să vedem clar că numai pentru meritele Tale este posibil acest lucru, Doamne Iisuse Cristoase. Ca să nu ne mai încredem în noi înșine, ci numai în Tine, și în Tine să ne încredem fără nicio îndoială sau condiție.

Îți mulțumim că putem aduce înaintea Ta cu încredere toate nenorocirile noastre. Îți mulțumim că Tu cunoști străfundurile cele mai ascunse ale inimii noastre. Îți mulțumim că Tu ții evidența lacrimilor noastre. Îți mulțumim că la Tine totul este pregătit, de ce avem nevoie.

Dă-ne curaj să credem că putem întinde mâna, și Tu să ne-o poți umple cu darurile Tale, ca pe urmă să putem să-ți slujim Ție cu ele. Permite-ne să înțelegem că nu trebuie să trăim pentru noi înșine, că lumea nu este doar pentru noi, ci că ne-ai creat pentru alții. Lasă-ne să vedem ce mare privilegiu este a-ți sluji Ție. Ce mare demnitate omenească să ne supunem Ție.

Iartă-ne că ne sfiim de orice fel de supunere. Iartă-ne că din cauza multor deziluzii și amărăciuni nu mai suntem în stare să ne încredem nici măcar în Tine. Vindecă-ne de acestea, și învață-ne să credem cu adevărat.

Astfel îți încredințăm Ție și săptămâna care vine. Ajută-ne ca să trăim într-un fel care să te preamărească pe Tine, să ne distingem prin faptul că îți aparținem Ție, și să fim într-adevăr folositori altora.

Amin.

15 octombrie 2000

Numele Sfânt al lui Dumnezeu

Voi, deci, așa să vă rugați: „Tatăl nostru, care ești în ceruri! Sfințească-se Numele Tău”.

Matei 6.9.

Lectură suplimentară: 3 Moise 10.1 – 10; 11.44.

Vom analiza frază cu frază rugăciunea Tatăl nostru. Cu două

săptămâni în urmă am analizat adresarea afectuoasă pe care Domnul Iisus ne-o dă drept exemplu: „*Tatăl nostru, care ești în ceruri*”. Am văzut că orice creștin devine copilul lui Dumnezeu prin *nașterea din nou*. Acela care l-a primit pe Domnul Iisus, este primit de Tatăl Atotputernic în marea familie a copiilor Săi, și astfel un om păcătos poate, pe bună dreptate, să-L numească Tată pe Dumnezeu. Dar atunci când în persoana lui Dumnezeu primește un Tată, primește și frați, fiindcă, *cei ce s-au născut din nou* prin Domnul Iisus Cristos, sunt copiii lui Dumnezeu, de aceea spune Domnul Iisus: *Tatăl nostru*.

În cele ce urmează ne înștiințează că și noi ne putem adresa Stăpânului întregului Univers cu sinceră încredere, ca și un copil care își cheamă tatăl, și putem spune: Tată, la care trebuie să adăugăm: „*Care ești în ceruri*”, iar această încredere de copil trebuie să fie întotdeauna împlinită cu sinceră smerenie și cu o supunere necondiționată. Baza rugăciunii adevărate este încrederea și respectul deplin față de Cel Atotputernic.

Să continuăm acum cu cerințele. După aceasta Domnul Iisus înșiră șase. Trei dintre ele se referă la pronumele „Tău” și trei la pronumele „noi”. Am stabilit că în centrul rugăciunii adevărate nu este cel care se roagă, ci însuși Dumnezeu, căruia ne rugăm:

Sfînțească-se Numele Tău, Vie împărăția Ta, Facă-se voia Ta, Pe urmă vin cerințele noastre:

Pâinea noastră cea de toate zilele

Dă-ne-o nouă astăzi.

Și ne iartă nouă greșelile noastre

Precum și noi iertăm greșităților noștri și nu ne duce pe noi în ispită Ci ne mântuiește de cel rău.

Astăzi să ne ocupăm de prima cerință. Ce vrea să însemne: „*Sfînțească-se Numele Tău*”?

1). În Evul Mediu numele unei persoane marca persoana însăși. De multe ori citim despre Avraam cum cerea ajutor în Numele Domnului. Asta înseamnă că îl striga pe însuși Dumnezeu Cel Atotputernic.

Domnul Iisus atât de gingaș îi prezintă Tatălui în rugăciunea preoțească: „*Eu le-am făcut cunoscut Numele Tău*”. Ceea ce înseamnă că

Domnul Iisus ni L-a declarat pe Tatăl. Ne-a spus și ni L-a prezentat, explicându-ne cine este Dumnezeu, sau cum este Dumnezeu. Când ne-a făcut cunoscut Numele Lui, pe El ni L-a prezentat.

Dar noi avem obiceiul să spunem zilnic: cu acest lucru nu sunt de acord. Asta înseamnă: nu-l sprijin, nu mă alătur, să nu se bazeze pe mine. Deci, numele este persoana însăși. Numele lui Dumnezeu este Dumnezeu însuși.

Ce înseamnă a sfinți Numele lui Dumnezeu?

În Biblie, cuvântul *sfânt* înseamnă ceva ce s-a pus deoparte cu un anumit scop. Acel ceva care se deosebește de un lucru folosit în general, de ceva profan, de ceva obișnuit. Acele vase care au fost folosite în biserica din Ierusalim, au fost vase sfinte, pentru că au putut fi folosite doar în scopul celebrării cultului divin. De aceea a fost înspăimântător când regele Babilonului, Belșațar, a băut din aceste vase sfinte cu ocazia unor petreceri. Astfel le-a spurcat, pentru că aceste vase au fost special folosite doar la serviciul divin. Au existat și persoane sfinte, care din punct de vedere al aspectului lor exterior semănau cu ceilalți oameni, dar s-au deosebit de ei, prin faptul că au putut fi folosiți doar în slujba lui Dumnezeu.

Au existat dintotdeauna și zile sfinte. Spre exemplu sărbătorile, în care oamenii cu frică de Dumnezeu și-au consacrat timpul ocupându-se de cele sfinte. El însuși este Sfânt – spune Biblia –, Creatorul se deosebește întru totul de ceea ce a creat. El se deosebește substanțial de orice făptură a Sa. Dumnezeu este cu totul deosebit, de aceea este sfânt. În același timp, în El nu este nimic necurat, din această lume, pentru că adjectivul sfânt are și un conținut moral deosebit, și deci este fără de păcat. Din punct de vedere moral, cuvânt înseamnă curat, fără de prihană.

Despre faptul că Dumnezeu este astfel o știu și cei din ceruri, de aceea îl preaslăvesc pe El în vecii vecilor. Mulți dintre noi cunoaștem ceea ce profetul Isaia a scris în capitoul 6, versetul 3 despre viziunea pe care a avut-o. Întreaga lume cerească vestește: sfânt, sfânt, sfânt este Domnul oștirilor. Marele privilegiu și datoria copiilor lui Dumnezeu este să vestească acum și aici pe pământ că Dumnezeu este sfânt, să facă cunoscut și altora că Dumnezeu este sfânt, să ajute și pe

alții ca astfel să-L considere pe Dumnezeu, să-L adore pe El, și să i se supună Lui. Așa și pe pământ va fi sfânt Numele Lui.

Această frază „*Precum în ceruri, așa și pe pământ*” se referă la cele trei cerințe. Sfințească-se Numele Tău, precum în cer, așa și pe pământ. Facă-se voia Ta, precum în cer, așa și pe pământ. Vie împărăția Ta, precum în cer, așa și pe pământ. Dumnezeu este în sine însuși sfânt. Nu noi trebuie să-L sfințim pe El, sau să-L declarăm sfânt, ci cei care l-au recunoscut drept sfânt, și cei care au descoperit că sfântul Dumnezeu este Tatăl lor ceresc, aceia au datoria, obligația, posibilitatea să depună mărturie pe acest pământ, să trăiască conform acestor principii, să sfințească Numele Său, atât aici pe pământ, cât și în ceruri.

Astfel se va sfinți Numele lui Dumnezeu – și prin aceasta se sfințește Numele Său pe pământ –, dacă cineva știe să vorbească altora în adevăr, ca oamenii să creadă în Acela, ca pe El să-L declare drept Dumnezeu și pe El să-L recunoască. Tocmai acest lucru înseamnă a sfinți Numele Lui, considerându-L doar pe El drept Dumnezeu Viu și Adevărat, și astfel îl adoră pe El, îl preamărește și I se supune Lui.

E bine ca oamenii să nu se încreadă în ei înșiși, să nu aștepte de la alții ceea ce numai Tatăl ne poate da, și mai presus de toate să nu așteptăm ajutor de la forțele spirituale întunecate, ci numai pe Acela să-L adorăm care este demn de adorare, pe Cel care este sfânt, și a cărui sfințenie umple cerul și pământul, și a-L cunoaște pe El înseamnă că în viața omului începe o nouă zi.

Tocmai de aceea este foarte important să vedem clar în câte feluri putem să profanăm Numele lui Dumnezeu, dar să ne ferim de acest lucru și să ne curățim. Care sunt posibilitățile concrete prin care Numele lui Dumnezeu să fie sfințit pe acest pământ așa ca și în ceruri?

2). Cum putem profana Numele Său? Prin vorbire se încalcă porunca a treia și se profanează Numelui și Persoana Sa. Deci orice fel de înjurătură, chiar și cea mai subtilă, batjocoritoare sau orășenească. Asta se întâmplă atunci când cineva pronunță Numele lui Dumnezeu în pustiu. Îi defăimează Numele și comit păcat toți cei ce pronunță în deșert Numele Său, cei care sunt guralivi, sau care din obișnuință spun astfel de expresii: Vai de mine, Doamne! Zău Dumnezeule! O,

Dumnezeule! Deci când nu folosim Numele Său în împrejurările pe care El ni le-a dat.

Pentru ce ni l-a dat? Este foarte clar în Sfânta Scriptură: atunci luăm Numele Său pe buze în mod corect, când ne rugăm Lui, când vorbim cu Dânsul sau atunci când facem o mărturie de credință altora, adică îl prezentăm altora, cine este El. În toate celelalte ocazii luăm Numele Lui în deșert, deci îi profanăm Numele Lui Cel Sfânt.

Este foarte important ca aici, la Masa pregătită cu darurile Domnului să mărturisim cu necruțătoare sinceritate păcatele comise în profanarea numelui lui Dumnezeu. Să știm să ne mărturisim, să ne eliberăm de păcate și să nu le mai facem, să ne avertizăm cu dragoste unii pe alții, în cazul în care nu-l pronunțăm Numele în mod sfânt, cu respectul cuvenit.

Tot atât de defăimătoare sunt și înjurăturile, sau când în diferite practici satanice, întunecate sau oculte, oamenii iau Numele Său Sfânt pe buze. Atunci când cel care amestecă cărțile și se apucă de munca lui murdară face aceasta în Numele Sfintei Treimi. Sau când ghicitori, magicieni și spiritiști își permit să pronunțe Numele Sfânt al lui Dumnezeu și, astfel, își încep activitatea lor josnică. Din păcate acest lucru a devenit o obișnuință.

L-am profanat pe Dumnezeu și atunci când L-am înșirat printre cei morți. Unii adresează rugăciunea, când lui Dumnezeu, când celor care au fost sfințiți după moarte. Acești așa-numiți sfinți toți au fost oameni și toți au murit. Dacă cineva se roagă la fel, la un mort ca, și la Dumnezeul Cel Sfânt, asta înseamnă că neagă unicitatea lui Dumnezeu. Pentru el, nu numai Dumnezeu este sfânt, Unicul la care trebuie și este voie să ne rugăm. Înseamnă că nu așteaptă și speră ajutor doar de la El, ci încearcă să și-L apropie prin diferite feluri. *Doar atunci va sfinți Numele Său, când va merge direct la Tatăl ceresc, pentru că tocmai acest lucru l-a făcut posibil Domnul Iisus pentru noi.*

În conștiința de credință a oamenilor în general se strecoară multe greșeli, și nici nu băgăm de seamă cum păcătuim împotriva Dumnezeului Sfânt. Pentru că dacă numai pe El îl considerăm drept Dumnezeu Viu, și dacă luăm în serios frază din Biblie care spune: „*Căci este un singur Dumnezeu și un singur Mijlocitor între Dumnezeu și*

oameni: Omul Iisus Cristos, care S-a dat pe Sine însuși ca preț de răscumpărare pentru toți" (ițim. 2.5 – 6.), atunci noi trebuie să ne rugăm doar Dumnezeului Atotputernic și numai Unicului Său Fiu, Domnului Iisus.

Ce ar spune acel tată, care ar afla ulterior despre fiul său, că s-a reîntors de la căminul din orașul învecinat, și ar afla că acesta i-a vizitat pe toți vecinii săi. De la unul a cerut de mâncare, de la celălalt bani de buzunar, de la al treilea adăpost pe noapte, și nimic din acestea nu le-a cerut de la el. Atunci când noi pe lângă Dumnezeu sau în locul Său ne rugăm și la altcineva, dacă nu-I spunem totul și direct Lui, dacă nu de la El cerem, dacă nu așteptăm orice fel de ajutor doar de la Dânsul, atunci la fel îl jignim și noi pe Tatăl nostru sfânt.

Acesta nu este un joc, pentru că Dumnezeu este sfânt. Cel care nu ia în serios se defăimează pe sine și nu pe Dumnezeu, și se ține departe de Dumnezeul Sfânt, a cărui curățenie și sfințenie l-ar putea pătrunde. Știți prea bine cât de mult mă străduiesc să nu jignesc pe nimeni, și mai ales din cauza credinței cuiva, dar dacă luăm în serios Cuvântul lui Dumnezeu, atunci și aceste păcate trebuie să le demascăm în viața noastră, și trebuie să învățăm să dăm tot respectul acelui Dumnezeu, care este sfânt, sau cu totul altfel, decât toți oamenii, chiar și cei care au calități morale superioare.

Găsim scris la începutul Epistolei către Romani: „*Căci au schimbat adevărul lui Dumnezeu în minciună și au cinstit și au slujit creaturii în locul Creatorului*" (Rom. 1.25.), la ce adâncimi pot ajunge. Noi nu avem voie să cinstim creaturile în locul Creatorului și nici să le cinstim cu respect.

Toți trebuie să ne eliberăm de pericolul care ne paște în profanarea Numelui lui Dumnezeu, atunci când îi pronunțăm Numele, însă viața noastră nu reflectă nimic din sfințenia Sa. Nu se va putea vedea nimic din faptul că noi suntem în apropierea Dumnezeului Cel Sfânt, nimic din curățenia sau sfințenia Sa. Dacă cineva merge la biserică, dar gândirea sa nu se schimbă, și nu își schimbă treptat și felul de gândire înnoit în urma citirii neîntrerupte a Cuvântului Său. Când cineva citește chiar și Biblia, și totuși mai are comportări vechi, dezgustătoare, și pe acelea nu le vede drept păcat, deși cu ele îi încarcă

pe cei din jurul său. Când cineva vorbește despre Dumnezeu, chiar și în familia sa, și îi apostrofează pe membrii necredincioși din familie, dar viața sa nu este sfântă. Nu se văd pe el trăsăturile lui Iisus, nu se reflecta în viața sa Cristos. Cu orice fel de ipocrizie, cu un creștinism aparent îl profanăm pe Dumnezeul nostru. Despre aceștia spune apostolul Pavel: *„Din cauza voastră este hulit Numele lui Dumnezeu între neamuri”*. (Rom. 2.24.)

V-aș aminti doar câteva forme prin care putem păcătui împotriva sfințeniei lui Dumnezeu, adică împotriva Dumnezeului Cel Sfânt. Ar fi bine dacă noi toți care vom lua parte la masa Domnului, deci cei care vom rămâne aici, să-L rugăm pe Dumnezeu: *Doamne, luminează-mi viața mea! Ducă Cuvântul Tău a atins acest teren, atunci te rog fă ordine în mine. Nu am nicio pretenție, și nu încep să-mi motivez păcatele. Curăță-mă de orice lucru cu care aș putea să păcătuiesc împotriva sfințeniei Tale*.

3). Este important sau chiar foarte important faptul cum poate să se reflecte în viața noastră sfințenia lui Dumnezeu. Dar înainte de-a vorbi despre aceasta, permiteți-mi să vă amintesc faptul că nu trebuie să uităm în ce epocă trăim, în care s-a șters hotarul dintre profan și sfânt. Noi trăim în perioada profanizării generale, în care tot mai puțini sunt cei care cred în ceva sfânt. Cu tot mai mulți vorbesc, pentru care nici chiar mama și nici patria nu mai sunt sfinte. Până chiar și comunitatea care a făcut sacrificii pentru a-i crește, a-i educa, a-i porni în viață nu mai este respectată. Sunt din ce în ce mai mulți, cei care nu cunosc recunoștința, pietatea, respectul, aducerea aminte, atașamentul și fidelitatea. Și chiar dacă sunt atașați de ceva, sau de cineva, o fac doar până-și ajung scopul. Acest lucru se vede de multe ori și în aspectul lor exterior.

În Vinerea Mare m-am întristat foarte mult fiind în biserică. Mi-am amintit de Vinerile din copilărie, de unele sărbători și de oamenii printre care am trăit și cum aceștia se pregăteau și cum acest lucru s-a văzut și în îmbrăcămintea lor. Aici, acum nu este important ca cineva să poarte vinerea mare doliu, ca unii să vină la biserică în haine negre, pentru că și prin aceasta ar dori să-și exprime durerea că pe ei îi afectează adânc moartea

Domnului Iisus Cristos. Dar mulți nu se străduiesc să sfințească Numele lui Dumnezeu, deoarece vin așa la biserică, ca și cum s-ar duce la cinematograful. Intră aici, având în gură guma de mestecat, și își vârmă mâinile în buzunare, stă cu picioarele încrucișate și vorbește despre ceva, pentru el acest loc nu este sfânt, și nici ziua și nici Acela pe care cu toții îl așteptăm.

Conform Legilor lui Dumnezeu duminica este o zi sfântă. Astfel a spus Domnul: „*Să o sfințești!*” Ce înseamnă acest lucru pentru noi în practică? Biserica este un loc sfânt și sfânt este și serviciul divin, pentru că aici, noi așteptăm Cuvântul Sfântului Dumnezeu. Pentru aceasta ar trebui să ne rugăm, ca niciodată să nu se pronunțe cuvinte omenesti, ci întotdeauna să auzim Cuvântul Dumnezeului Celui Viu, care ne iubește pe noi nespun de mult. Dacă însă în cineva există un astfel de spirit, el se va reflecta și prin exteriorul său.

Dar acum nu despre acest lucru este vorba, parcă prin exteriorul nostru am dori să sfințim această zi sau acest loc, ca și când o biserică ar deveni locul unei parade de modă (și sunt astfel de locuri, unde cineva își prezintă cea mai nouă rochie celorlalți). Dar, în fața lui Dumnezeu este tot atât de nelalocul ei faptul că nu ar exista nicio deosebire între aspectul nostru exterior de fiecare zi și cel de sărbătoare. Aici nu despre acest lucru se vorbește, de sfințenia care se reflectă din exterior în interior. Există o astfel de presupunere falsă în unele comunități creștine. Dacă îndeplinesc unele cerințe externe, atunci în fața lui Dumnezeu eu sunt bun. Biblia nu ne vorbește despre aceasta. Sfințenia se exercită din interior spre exterior. Domnul Iisus spune: nu ceea ce intră în gura omului îl spurcă, ci ceea ce iese din ea, pentru că asta vine din inimă. În interior trebuie să ne sfințim, căci acest lucru se va reflecta și pe fața noastră.

Am crescut printre oameni foarte săraci, care în cele mai multe cazuri aveau doar două rânduri de haine. Însă duminica se îmbrăcau cu ce aveau mai bun și își și periau hainele, mai ales dacă luau parte la Masa Domnului, atunci dorința sfințirii interne se reflecta și în exteriorul lor.

Să nu urmăm, să nu imităm acea sărăcie lucie modernă care a devenit virtute și care nu face o netă deosebire între profan și sfânt.

Contra acestei mari profanizări generale se opune prima rugămintă din Tatăl nostru. „*Sfințească-se Numele Tău*” – înseamnă că lăsăm să ne pătrundă tot mai adânc sfințenia Sa prin faptul că trăim într-o prezență imediată cu El, și acest lucru se vede și din aspectul nostru exterior, și să lăsăm să se vadă, fiindcă prin el se sfințește Numele Său.

Deci cum ar trebui să îl sfințim? Biblia ne spune că atunci când îl adorăm pe El, când îl mărturisim, și când copiii lui Dumnezeu care trăiesc în apropierea Sfântului Dumnezeu se transformă din ce în ce mai mult și sunt pătrunși de sfințenia Sa. Însăși viața lor arată spre Dumnezeu și pe alții îi conduce spre El. „*Tot așa să lumineze și lumina voastră înaintea oamenilor, ca ei să vadă faptele voastre drepte și să preamărească pe Tatăl vostru care este în ceruri*”. (Mat. 5.16.)

a). Atunci se sfințește Numele lui Dumnezeu în viața noastră, când noi îl adorăm, și nu numai atunci când mergem la Dânsul cu cerințele noastre. A-L adora pe El înseamnă mult mai mult decât atât. Numai acela îl poate adora, care îl cunoaște. Pentru că adorarea lui Dumnezeu înseamnă că eu îi mărturisesc Lui, drept cine L-am cunoscut. De asta nu El are nevoie, ci eu care mă rog, ca din nou să se conștientizeze în mine, că în timp ce eu îl ador, să-L cunosc tot mai bine, și astfel cunoașterea Lui tot mai profundă să mă sfințească și pe mine.

Este o problemă faptul că de multe ori noi nu sacrificăm timp pentru aceasta. Considerăm drept timp pierdut cel în care L-am adora pe Dumnezeu, deși au fost, sunt și vor fi astfel de comunități creștine, care prin munca lor sânguincioasă și prin ajutorul dat celorlalți frați creștini, își consacră separat timp și pentru adorarea lui Dumnezeu. A-I înșira Lui cine este El, drept cine L-am cunoscut până acum. Sau poate nu avem ce înșira? Nu de mult cineva a spus: „Am încercat să-L ador pe Dumnezeu, dar nu am putut să-l spun nimic”. Ce bine că a recunoscut că încă nu-L cunoaște pe Dumnezeu, atunci trebuie să-L cunoască! Sau poate încă nu s-a cristalizat în el, cine este în realitate Dumnezeu, sau nici el însuși nu crede, ceea ce știe despre El. Știe multe despre Dumnezeu, dar încă nu are credință personală, și astfel nu poate să depună o adevărată mărturie de credință. Acest lucru ne ajută în înaintarea în viața spirituală, dacă recunoaștem că am dori să-L

adorăm, dar nu știm cum. Apoi mai reiese și faptul că știu, dar încă nu am încercat să-l fac. Ce lucru minunat e să mărturisim cine este El! Ce frumos este a înșira darurile pe care le-am primit! Asta nu este doar adorare, ci mulțumire, sinonimul acestuia, și continuă prin adorare cu mulțumire. Cât de mult îl întărește în a-L mărturisi pe Dumnezeu și altora!

„*Sfințească-se Numele Tău*”: înseamnă că învățăm să-L adorăm pe Dumnezeu. Deci ca cineva să profaneze Numele lui Dumnezeu nu trebuie neapărat să înceapă să înjure în mod grosolan. Este suficient, că nu-L adoră. Tot așa nu-L sfințește Numele, dacă îl hulește în mod direct. Să avem grijă, deoarece Domnul Iisus ne pune altfel de condiții care sunt mai greu de atins. Cu precădere aici, în *Cuvântarea de pe munte*, în care se roagă și Tatăl nostru. Pentru că aici vorbește copiilor lui Dumnezeu. Și pe ei dorește tot mai mult să-i ducă cât mai aproape de *Tatăl lor* ceresc. Avem noi oare în viața noastră de cucernicie adorarea lui Dumnezeu? Oare știm noi ce este aceasta? O punem oare în practică? Permiteți ca însuși Dumnezeu să ne întărească credința?

b). A doua formă a sfințirii Numelui Său este să-L mărturisim pe El. Trăim într-o epocă foarte întunecată, în care este nespus de multă ignoranță în lume în legătură cu Dumnezeu. Oamenii nu-L cunosc pe Dumnezeu. În schimb, Satana a introdus în conștiința lor o seamă de teorii greșite, false și deformate pe care le putem numi cunoștințe și informații ateiste și acestea au ecou la tot pasul. Zilnic avem ocazia să luăm cuvântul și să spunem cu blândețe și respect (precum citim în Epistola lui Petru), cine este în realitate Dumnezeu. Când unii spun despre Dumnezeu nărozii, sau emit anumite teorii false care nu au nicio urmă de adevăr, atunci ar trebui să ia cuvântul cel care știe cât de cât, cine este El. Nu te supăra, dar acest lucru nu este așa, ci altfel. Știu asta din faptul că Dumnezeu în Cuvântul Său astfel spune, și la fel am constatat și eu.

Această constatare trebuie rostită de cineva, chiar și atunci când el este singurul credincios într-o societate, bineînțeles dacă are curajul să o facă. De ce avem frică să-L declarăm pe El? De ce ne temem să spunem adevărul, atunci când în jurul nostru puterea falsității și minciunii produce atât de multe victime? Noi nu trebuie să-i instruim

pe oameni, ci trebuie să le mărturisim lor pe acel Dumnezeu, pe care L-am cunoscut într-o oarecare măsură, și prin aceasta se va sfinți Numele Său. Însă nu așa că eu îl apostrofiez: nu mai înjura! Oare de ce nu ar mai înjura, dacă el nici nu știe pe cine înjură? îi spun cu dragoste, cine este acela pe care el îl înjură. Eu pe acest Dumnezeu îl iubesc mai mult decât pe propria-mi mamă. Nu-i adevărat că pe mama mea nu ai înjura-o în fața mea, așa de mult mă respecti tu pe mine, dar pe mine mă doare și mai mult că tu îl înjuri pe Dumnezeul meu, pentru că... și atunci putem spune ceva despre El, ceea ce noi știm din proprie experiență. Uneori aceasta duce la o concluzie foarte ciudată. Blasfemia va fi spusă cu voce mai domoală, oamenii își vor pune întrebări, vor vorbi cu dragoste și cu respect, și dacă îl vor cunoaștem cu adevărat pe acest Dumnezeu, pe care această lume încă nu-L cunoaște, tocmai din această cauză Numele Lui nu se sfințește încă pe acest pământ. Numele Lui se sfințește doar atunci când toți copiii Lui îl prezintă pe El ca Tată al lor, ca și alții să poată deveni copii ai Săi.

c). A treia formă pe care Biblia ne-o amintește ca sfințire a Numelui Său în viața alor Săi este atunci când sfințenia Sa ne pătrunde tot mai mult, și astfel noi devenim tot mai sfinți. Cu alte cuvinte, altfel decât lumea. Pentru că cine umblă în sfințenia lui Dumnezeu, face pași uriași pe calea sfințirii, gândește cu totul altfel decât cei din lume. Acela altfel își educă copiii, altfel își cheltuiește banii, dar și altfel și-i câștigă. Sunt lucruri la care spune: nu, mai bine să nu fie. Altfel vorbește despre alții, despre dușmani și despre buni prieteni. Toate le face altfel. Nu pentru faptul că ar dori să se deosebească de ceilalți, ci pentru că se sfințește, și cel sfânt este altfel decât cel profan. Un sfânt este în comuniune cu Dumnezeu. De astfel de oameni are nevoie această lume care se profanizează și trăiește departe de Dumnezeu. Văzând viața acestor oameni creștini, de multe ori, de pe buzele păgânilor răsună preaslăvirea lui Dumnezeu.

Domnul Iisus spune următoarele în Evanghelia după Matei, capitolul 5: *„Voi sunteți lumina lumii. Și oamenii n-aprind lumina ca s-o pună sub baniță, ci în sfeșnic; și luminează tuturor celor ce sunt în casă. Și apoi adaugă: „Tot așa să lumineze și lumina voastră înaintea oamenilor, ca ei să vadă faptele voastre drepte și să preamărească pe*

Tatăl vostru care este în ceruri". (Mat. 5.14 – 16.)

Dacă doresc ca oamenii care îl înjură pe Dumnezeu sau care sunt total indiferenți față de Dânsul, să înceapă să-L preamărească, atunci nu trebuie să-i mai lămuresc, ci eu trebuie să trăiesc o viață sfântă. Deci trebuie să trăiesc ceva din sfințenia lui Dumnezeu înaintea lor, dar nu în mod crispat sau transpirând, pentru că aceasta nici nu o pot face astfel, ci prin faptul că mă retrag din fața Domnului Iisus Cristos, care deja trăiește prin credință în omul nou născut, îi permit Lui, Domnului Iisus să vorbească, să acționeze, să asculte, El să facă ceea ce vrea în mine și prin mine. Prin aceasta se sfințește Numele lui Dumnezeu pe drumul imperfect al vieții mele printre păgâni. Vor fi unii care mai devreme sau mai târziu îl vor preaslăvi pe Tatăl ceresc.

Luther a spus: *„Numele lui Dumnezeu se sfințește dacă Cuvântul Său este propovăduit clar, și dacă copiii lui Dumnezeu trăiesc o viață sfântă corespunzătoare”*. În această frază este mult adevăr. Cert este și faptul pe care îl scrie unuia dintre talmăcitori: *Dacă cineva cere cu credință, ca Numele Tău să fie sfințit, acela în cele din urmă se roagă împotriva sa însăși*. Trebuie să-mi dau propria natură veche morții, să-mi părăsesc obiceiurile rele, să-mi înfrânez pornirile dacă vreau ca sfințenia lui Dumnezeu, Domnul Iisus Cristos care trăiește în mine, să strălucească în fața lumii. La aceasta ne-a chemat pe noi Dumnezeu. Astfel scopul răscumpărării noastre se împlinește cu adevărat și în viața unor astfel de oameni simpli credincioși, ca Numele Tău să fie într-adevăr slăvit.

Nicio clipă nu trebuie să uităm că sfințirea nu este opera noastră, ci opera Dumnezeului milostiv. Ea se referă și la faptul că Domnul Iisus nu ne cere să-l sfințim Numele Lui, ci ne învață ca să implorăm, ca Numele Lui să se sfințească.

Dacă în Sfânta Scriptură verbul este la modul pasiv, atunci, în general, Dumnezeu este subiectul evenimentului, Cel care face acțiunea. Deci, în adevăratul sens al cuvântului, nu noi trebuie să sfințim Numele Său, pentru că Numele Său este Sfânt în sine, independent de orice. Acest lucru îl știu în ceruri, și astfel îl preasfințesc pe El. Aici pe pământ însă nu știu. Unul dintre aceste moduri este să ne rugăm ca și viața noastră nesfințită să se transforme,

ca în noi să strălucească sfințenia lui Dumnezeu.

Am văzut că numele este persoana însăși. Sfânt înseamnă: a separa, a pune deoparte pentru Dumnezeu, a jertfi pentru folosul exclusiv al lui Dumnezeu, și în același timp înseamnă și curățenie morală. Am amintit câteva exemple, cum obișnuiam să hulim Numele Său Cel Sfânt (sau cu alte cuvinte Persoana Sa) cu vorbirea, cu rugăciuni greșite, cu comportamentul nostru fățarnic. Și am văzut ce înseamnă a-L sfinți pe El în această lume prin faptul că L adorăm, că îl mărturisim, și îi dăm voie ca sfințenia Sa să ne pătrundă și să ne transforme pe noi întru totul, până când se zugrăvește în noi chipul lui Dumnezeu.

Preaslăvite Doamne, Iisuse Cristoase, îți mulțumim, că imediat la începutul acestei rugăciuni minunate ne-ai atras atenția asupra Tatălui nostru. Îți mărturisim cu pocăință, că de multe ori de la început și până la sfârșit, chiar și în cadrul rugăciunii, ne învărtim în jurul nostru. Iartă-ne, că de multe ori începem să te lăudăm pe tine, și imediat ne vin pe buze cerințele noastre pe care le înșirăm fără de sfârșit.

Iartă-ne, dacă încă nu-ți mulțumim pentru darurile Tale. Iartă-ne dacă pentru noi nu este importantă sfințirea Numelui Tău, ci înaintarea noastră, succesele celor dragi, ținta acelor rezultate pe care am dori să le ajungem și după care tânjim atât de mult.

Învață-ne să ne liniștim înaintea Ta, să te privim cu adevărat pe Tine. Am dori să ne dăm la o parte din fața Ta, Doamne Iisuse Cristoase, și din fața Duhului Tău Cel Sfânt. Pentru ca Duhul Tău să ne învețe să ne rugăm corect, așa cum trebuie, fiindcă știm că doar Duhul Tău poate striga în noi: Ava, Tată.

Te rugăm curățește-ne și înnoiește-ne viața de rugăciune. Ajută-ne ca rugăciunile noastre să nu se limiteze doar la sfințirea Numele Tău, ci să îndrăznim să te mărturisim în fața altora. Este foarte simplu să spunem cât de multe lucruri ai făcut în viața noastră, și cât de multe fapte ai făcut și pentru ei, pentru noi toți, pentru întreaga omenire.

Te rugăm dă-ne Cuvântul Tău cu ocazia convenită. Noi suntem atât de neîndemânateci, așa de lași. De multe ori ne vine în minte, ce ar fi trebuit să spunem, și de multe ori te-am negat pe tine prin faptul că am

bătut câmpii, sau am tăcut. Iartă-ne acest lucru, și îl rugăm din nou pe Duhului Tău să ne dea nouă curaj.

Te rugăm ajută-ne să mergem înainte în sfințire. Pe Tine Te preaslăvim pentru toate pe care le-ai dus la bun sfârșit în viața noastră. Tot ce este frumos și adevărat în noi este fructul muncii Tale binecuvântate și răbdătoare. Și pentru aceasta doar a Ta să fie și mulțumirea și slava!

Știm, Doamne, căci acesta este doar începutul, și atât de multe lipsuri avem în credință, supunere, curățenie și în cunoașterea Ta. Dă-ne creștere sănătoasă în toate.

Îți mulțumim că putem aduce înaintea Ta toate pierderile noastre și doliul nostru. Îți mulțumim că în timp ce această lume își împodobește mormintele, noi Te putem preamări pe Tine, Cel care ai învins moartea. Te preamărim pe Tine, Iisuse Cristoase care ai înviat, și Te binecuvântăm, pentru că putem ști că răposații noștri cei dragi sunt la Tine. Ai milă de noi, ca până când cei dragi nouă și prietenii noștri sunt în jurul nostru, până atunci să le putem arăta drumul care duce la Tine. Îndură-te de noi, ca în Tine să găsim noi toți consolarea adevărată, pacea pe care de la nimeni nu o putem primi, și acea speranță, pe care o prezintă pentru noi promisiunile Tale.

Te rugăm, ajută-ne chiar azi să începem să ne înnoim în toate aceste întrebări, despre care ne-ai vorbit, și dă-ne voie ca săptămâna care vine să decurgă cu totul altfel, decât cele de până acum. Lasă-ne să rămânem în apropierea Ta, în atmosfera Ta sfântă, iar Numele Tău să se sfințească chiar și prin viața noastră imperfectă.

Amin.

29 octombrie 2000

Domnia împărătească a lui Dumnezeu

Vie împărăția Ta.

Lectură suplimentară: Psalmul 24.

Matei 6.10.

Duminica trecută am analizat prima cerință din Tatăl nostru, ce înseamnă această frază: „Sfințească-se numele Tău”? Am văzut prin câte forme știm să hulim Numele lui Dumnezeu, sau să-l defăimăm Persoana Sa Cea Sfântă. În același timp am văzut că sunt atât de multe

posibilități ca să-L preasfințim pe El în viața noastră și prin noi. Acela îl sfințește, care îl adoră pe El, acela care îl mărturisește, și a cărui viață se sfințește tot mai mult în apropierea Sa.

Acum să ne ocupăm de a doua cerință a acestei rugăciuni. Ce înseamnă: „*Vie împărăția Ta*”?

În textul original scris în limba greacă a Noului Testament, cuvântul împărăție înseamnă: domnie împărătească. Domnul Iisus ne învață să cerem ca să se realizeze domnia împărătească a lui Dumnezeu tot așa și aici pe acest pământ, precum în ceruri. Unde se realizează împărăția lui Dumnezeu, domnia Sa împărătească? Acolo unde oamenii îl declară pe El Domn, îl respectă ca pe un împărat, și I se supun Lui de bunăvoie. Acest lucru se va realiza tot mai mult pe acest pământ, precum în ceruri.

Poate suntem capabili să înțelegem, cât de mare însemnătate are rugăciunea pe care ne-o pune pe buze Domnul Iisus. El dorește să ne ridice pe noi din acea stare de spirit infirmă, care ne este specifică, și ne ajută să gândim în perspective cosmice, ca să vedem, și ca să ne rugăm pentru un lucru care nici nu ne-ar trece prin minte. În locul și înaintea rugăciunilor scurte și meschine, care ne sunt specifice prin faptul că se ocupă doar cu problemele care ne înconjoară. El ne învață rugăciuni de o însemnătate deosebit de mare: să se împlinească și pe pământ domnia împărătească a lui Dumnezeu, la fel precum în ceruri.

Mesajul acesta se poate examina din mai multe puncte de vedere. Astăzi să fim atenți la trei aspecte: ce înseamnă în viața noastră personală să vie împărăția lui Dumnezeu? Ce înseamnă ca prin noi să se realizeze tot mai mult domnia Sa împărătească? Și ce înseamnă aceasta în ceea ce privește sfârșitul acestei întâmplări, atunci când se va realiza pe deplin domnia Sa?

1). Ce înseamnă această rugămintă: „*Vie împărăția Ta*”, dacă ne uităm la viața noastră personală?

Nu e voie să uităm că este adevărat ceea ce am citit și cântat din Psalmul 24. Deci că întregul Univers este al lui Dumnezeu. Al Lui, pentru că El l-a creat, El îl posedă și astăzi, El îl conduce efectiv – împotriva oricăror aparențe –, și întregul Univers bogat este opera Sa. Acesta funcționează conform Legilor Sale perfecte și în parte

acționează și astăzi. Răul s-a întâmplat când Satana s-a răsculat împotriva acestei ordini, și ne-a atras și pe noi, oamenii cu sine. Ne-a influențat și pe noi ca să nu ne mai supunem împăratului Universului, Dumnezeuului Atotputernic, ci să fim noi înșine niște prințișori. Să fim autonomi, oameni care își fac singuri dreptate și să neglijăm Legile lui Dumnezeu, punându-le deoparte. De atunci s-au năpustit asupra noastră atât de multe probleme și nenorociri, din cauza cărora suferim. Deși Dumnezeu nu impune constrângeri împotriva noastră, ci este precum a fost tatăl fiului risipitor, care l-a lăsat să plece, dar care abia a așteptat să-l vadă întorcându-se, și care a înlesnit întoarcerea sa. Dumnezeu nu l-a constrâns pe om la Sine, ci așteaptă ca el să se reîntoarcă. Astfel omul s-a sustras de sub stăpânirea lui Dumnezeu, a crezut acea minciună că poate fi propriul său stăpân, dar între timp el este sluga Satanei, devenind sclavul păcatului. În urma acestora și-a pierdut capacitatea să i se mai supună lui Dumnezeu.

Biblia ne vorbește despre faptul că Domnul Iisus Cristos de aceea a venit pe pământ, ca să ne facă din nou capabili să ne supunem lui Dumnezeu, și anume, ca domnia împărătească a lui Dumnezeu, împărăția Sa, să vină din nou în viața noastră. Știm din Biblie faptul că, cei care îl primesc pe Domnul Iisus cu credință, și căruia i se supun ca și Domn al vieții lor, pe aceia El îi face capabili să devină supuși și aceia au și intrat în împărăția lui Dumnezeu. În viața acestor oameni se afirmă din nou domnia împărătească a lui Dumnezeu. Acesta este cel mai important eveniment din viața lor. De aceasta depinde totul, fiindcă în viața fiecărui om care a devenit credincios, începe o nouă etapă, de o altă calitate.

Când Domnul Iisus a pășit pentru prima oară în fața mulțimii, prima Sa frază a fost: „*S-a împlinit timpul și împărăția lui Dumnezeu s-a apropiat. Pocăiți-vă și credeți în Evanghelie!*” (Marc 1.15.) Evanghelia este că Domnul Iisus a deschis porțile împărăției lui Dumnezeu – pe care noi le-am închis în urma noastră –, și acum putem merge din nou acolo. El spune: Prin El s-a apropiat împărăția lui Dumnezeu, putem din nou să mergem acolo, și putem crede Evangheliei.

Cum se petrece acest lucru în viața unui om? Aproape toți cunoaștem întâmplarea lui Zacheu. Prin aceasta este bine ilustrat

faptul cum pășește un om în împărăția lui Dumnezeu, care sunt condițiile, și urmările. Și

Zacheu a trăit după legile sale. S-a îmbogățit, cum a putut, luând din buzunarul altora. În casa sa erau ascunși mulți bani furați, pace, în schimb, nu avea. Odată, când Domnul Iisus l-a pășit pragul casei, în prezența Sa s-a simțit foarte rău. A devenit clar pentru el că sub același acoperământ nu pot rămâne Domnul Iisus și banii furați. În schimb, el dorea ca Domnul Iisus să rămână în viața sa, pentru că așa ceva a primit de la El, despre care nici nu a știut că există, ceea ce lui i-a lipsit. Atunci s-a prezentat cu propunerea sa: Dom'le, ce ai spune Tu, dacă, pe cei de care îmi amintesc că i-am înșelat, i-aș despăgubi împătrit, așa cum spune legea Bibliei, iar restul de bani să-l împart celor mai săraci? Domnul Iisus a spus: bine. Și ce adaugă mai târziu Domnul Iisus? *„Astăzi a intrat mântuirea în casa aceasta”*. (Luca 19.9.)

Când Zacheu a renunțat să mai facă pe prințisorul, care își organiza singur viața, știa cum trebuie să se îmbogățească, știa cum se poate îmbogăți în orice împrejurare, exprimat printr-un singur cuvânt înseamnă: domnește asupra propriei vieți. Acela coboară de pe tron și spune: de azi încolo tu ești Domn. Aici Tu îmi spui ce trebuie să fac, ce este bine și ce este rău. Începe să acționeze conform Cuvântului și Legii lui Dumnezeu – pentru că acolo este scris, că cel ce ia de la cineva ceva, acela trebuie să-l despăgubească de patru ori pe atâta –, acela își aplică asupra sa cea mai severă pedeapsă conform Cuvântului. Îl despăgubesc împătrit și doresc să trăiesc conform Cuvântului lui Dumnezeu, atunci Domnul Iisus spune: *„Astăzi a intrat mântuirea în această casă”*. Zacheu a intrat în împărăția lui Dumnezeu, pentru că în viața lui a început să se realizeze puterea împărătească a lui Dumnezeu. Nu mai este el acela care domnește, ci el dorește totalmente și pe deplin să se supună lui Dumnezeu.

Deci, împărăția lui Dumnezeu vine în viața aceluia, care îl primește cu credință pe Domnul Iisus, și care își leagă viața de a Lui, el începe să se supună voinței lui Dumnezeu și continuă chiar să i se și supună. Prin aceasta a devenit cetățean al unei noi țări. Tocmai așa precum și apostolul Pavel s-a bucurat: Dumnezeu să fie slăvit, *„El ne-a eliberat de sub puterea întunericului și ne-a strămutat în împărăția*

Fiului dragostei Lui, în care avem răscumpărarea, iertarea păcatelor”. (Col. 1.13 – 14.) Are loc trecerea de frontieră, noi legi sunt în vigoare, noul cetățean al acestei țări poate profita de o nouă apărare. Astfel și-a luat asupra sa de bunăvoie domnia împărătească a lui Dumnezeu, căreia i se supune bucuros. Aici nu există niciun fel de constrângere, și simte prin aceasta cât de liber a devenit.

Permiteți-mi să vă întreb, să vă încurajez pe toți, ca fiecare dintre noi să-și poată pune această întrebare în mod evident: oare suntem deja în această țară, oare am intrat deja în împărăția lui Dumnezeu? Acest lucru noi trebuie să-l decidem, negru pe alb: până acum eu am fost regele, începând de azi să fie El împăratul, Lui vreau să mă supun. El nu este numai Mântuitorul meu, care îmi iartă păcatele, ci El este Domnul și împăratul meu, care îmi poruncește, și căruia vreau să mă supun.

Aceasta este o hotărâre serioasă, pe care o aduce omul după o îndelungă chibzuială, și după aceasta vin minunile. Aici intră în țara lui Dumnezeu, aici vine împărăția lui Dumnezeu în viața unui om ca și mine. Oare suntem deja în această împărăție? Se vede acest lucru în viața noastră – pentru că acest lucru se vede –, și oare viața noastră devine atrăgătoare și pentru alții, prin supunerea pe care o avem față de Dumnezeu, și prin trăirea sub domnia împărătească a lui Dumnezeu?

Acest lucru seamănă puțin cu situația repatrierii. Pe cineva îl poate atrage în multe feluri din țara sa și el poate trăi chiar și foarte bine în străinătate, dar cei mai mulți oameni niciodată nu se simt cu adevărat acasă. Dacă are posibilitatea, decide să se repatrieze. Își dă seama: *Nici sunt acasă, aceasta este lumea mea*, „și în baza acestor legi începe perioada unei noi vieți. Această comparație este destul de ușoară, dar ilustrează, ce se întâmplă când cineva pășește în împărăția lui Dumnezeu.

În schimb, nu trebuie să uităm un lucru: când cineva se roagă așa: „*Vie împărăția Ta*”, atunci trebuie să fie clar, că în viața noastră începe domnia împărătească a lui Dumnezeu, atunci ia sfârșit domnia noastră de prințisori. Calvin explică cu hotărâre când vorbește despre acest loc, și spune că începutul împărăției lui Dumnezeu este

distrugerea omului nostru vechi. Aceasta nu înseamnă trecerea pe planul al doilea, ci nimicirea. Nu putem fi doi pe același tron. Ori ajunge cineva cu sinceritate până acolo: Doamne, Tu ești împăratul, și Tu să domnești în viața mea, eu mă așez lângă tron și îți stau la dispoziție. Acesta este comportamentul omului credincios. Sau: și el încearcă să domnească, sau înțelege, doar în mod simbolic, ca domnia lui Dumnezeu să se realizeze în viața sa, dar, în realitate el este acela care domnește, atunci nu are loc nimic nou, iar situația lui devine din ce în ce mai grea.

Trebuie să vedem foarte clar că, din perioada de răzvrătire împotriva lui Dumnezeu, ne-a intrat în sânge că vrem să domnim. Vă rog să fiți atenți, că fiecare își caută cel puțin unul din familia sa, care să fie mai slab, sau care dintr-un motiv sau altul este mai mic, ca să domnească asupra sa. Fiecare dintre noi se străduiește să delimiteze în jurul său un mic imperiu, ca acolo el să fie domn. Aceasta este bucătăria mea, eu decid unde să fie locul unui obiect, și pe acela vă rog să-l puneți înapoi. Dacă nu, atunci începe scandalul. Acesta este biroul meu, aici nimeni să nu ștergă praful, pentru că aici eu poruncesc. Doar atâta loc să am în această locuință blestemată, unde eu sunt stăpân, etc. Am putea înșira și fraze mai vehemente. Acolo unde un om dorește să fie stăpân, și să domnească asupra cuiva. De aceea ne este greu să ajungem până acolo ca (precum putem citi în Apocalipsa: ființele cerești și-au scos coroanele de pe cap în fața scaunului de domnie al lui Dumnezeu și astfel L-au adorat pe El), să ne scoatem coroanele de pe cap, să ne umilim în fața lui Dumnezeu, recunoscând și confirmând, că El este Domn, și doar El știe să domnească. Noi nu știm.

Mulți dintre noi recunosc: nu sunt în stare să-mi stăpânesc pornirile. Nu am vrut să mă port așa. Acum degeaba vreau să mă justific, am stricat ceva. Nu știm să ne stăpânim limba. Oare de ce mi-a ieșit pe gură ceea ce nu am vrut să spun? Pentru că nu sunt în stare să mă stăpânesc. Să nu mai vorbim despre faptul că nu ne putem stăpâni nici fanteziile. În schimb, noi am dori să stăpânim unii asupra altora, dar acest lucru este interzis de Dumnezeu. Nu suntem în stare nici asupra noastră, dar nici nu este nevoie. Omul poate ajunge până acolo ca să-L lase pe Dumnezeu să domnească. Sunt fericit că El a preluat

domnia asupra vieții mele. Doar El știe ce este bine și ce este rău, ce este fals și ce este adevărat, eu mă încred în El și îl întreb pe El. Am început cu aceasta: Tată... Tatăl nostru. Mă las în voia Lui cu o încredere de copil, și în acest timp trăiesc acea experiență că tot mai mult mă dezvolt și ajung la o spiritualitate tot mai bogată.

Noi dorim deci, să stăpânim, dar nu știm să facem acest lucru. Atunci cineva recunoaște acest lucru și predă domnia asupra vieții sale, renunțând să mai domnească și pe mai departe – în acest sens al cuvântului –, acela a intrat în împărăția lui Dumnezeu. În viața acestui om s-a realizat domnia împărătească a lui Dumnezeu.

Permiteți-mi să vă dau câteva exemple, ca să vedem că acestea se petrec în viața de toate zilele, și dacă acolo nu se petrec, atunci nici nu s-au întâmplat.

În primul exemplu vorbim despre un tânăr gospodar din regiunea Szabolcs, care a auzit lucruri foarte curioase cu ocazia unui serviciu divin. Acestea i-au rămas întipărite în minte și nu a putut să le uite. Mai multe zile s-a frământat, oare ce să facă? S-a dus în fundul grădinii, acolo a săpat o groapă și în ea a aruncat toate obiectele caracteristice vieții sale de până atunci: pahare de țuică, sticle de vin, inimioare de sticlă de la drăguțe, tot ceea ce până acum pentru el a fost cel mai important. Le-a înmormântat, a împlântat o scândură pe care a scris: mort. Ulterior a spus: cu aceasta am început o viață nouă. Dar nu pentru faptul că a înmormântat aceste obiecte, ci de aceea le-a înmormântat, pentru că în el s-a cristalizat acea decizie: eu într-adevăr vreau să devin un altul. Din propriile mele puteri nu mi-a reușit (a avut și până acum câteva încercări timide, dar din propriile noastre puteri acest lucru nu ne poate reuși), dar acum a predat domnia lui Dumnezeu în toate domeniile vieții sale. S-au schimbat și raporturile sale cu oamenii. A început o viață nouă, cea veche este îngropată. Trăiască noul împărat, Cel care este împăratul împăraților, și Domnul Domnilor! Pe El îl întreb neconținut: – Doamne – aceasta nu este o frază goală pe buzele mele –, ce dorești să fac?

A fost odată o femeie, care era ghicitoarea în cărți a satului. Când Domnul Iisus Cristos a intrat în viața ei, ea a intrat în împărăția lui Dumnezeu. Atunci a pregătit un foc mic în mijlocul curții. Acolo îi

erau cărțile, „oasele ei de noroc” cărțile de visuri și altele, și le-a ars. În auzul tuturor a spus o rugăciune zguduitoare, în care nu numai că și-a împărtășit păcatele, ci și-a predat domnia asupra vieții sale lui Dumnezeu. Cu aceasta a devenit o femeie liberă, și în viața ei a început ceva nou.

Sau putem la nesfârșit să ne întrebăm, precum a făcut acel om de știință, care a vorbit cu Domnul Iisus, care ar fi cea mai mare poruncă? S-au bucurat reciproc că au ajuns la aceeași concluzie: „*Iubește-L pe Domnul și pe aproapele tău...*”, acesta este un lucru minunat, și eu tot așa gândesc, învățătorule. Și Iisus ce i-a spus lui? „*Nu ești departe de împărăția lui Dumnezeu*”. (Marc 12.24.) Cum se poate? Nu este cuprinsă în ea? Nu. De ce? Pentru că s-a gândit doar la acest lucru. El spune: a-ți iubi aproapele este lucrul cel mai important. În schimb, Domnul Iisus îl întreabă: și tu începând de azi ce faci? A iubi omeneste este o teorie frumoasă și delicată, dar prin asta tu rămâi în păcatele tale. Sau rupi orice legătură cu ele și spui: „*Doamne, ce dorești să fac?*” Prin aceasta ai intrat în împărăția lui Dumnezeu, în viața ta a început domnia împărătească a lui Dumnezeu.

Să ne ferească Dumnezeu pe noi, ca să ne gândim doar la nivel teoretic la aceste întrebări serioase. Dumnezeu să ne ajute, ca și noi să părăsim toate acele lucruri care au aparținut împărăției, ideilor noastre, dacă acelea sunt în contradicție cu Cuvântul lui Dumnezeu, chiar dacă ar fi vorba de tradiții, diferite obiceiuri pe care noi le apărăm din toate puterile. Toate acelea care pe noi ne-au ținut legați de tronul nostru. Să dăm domnia Aceluia, care este singurul în stare să domnească cu adevărat.

Asta înseamnă în viața noastră personală: „*Vie împărăția Ta*”.

2). Cum va fi continuată? în felul următor: cel care a intrat în împărăția lui Dumnezeu, acela re trăiește acea libertate pe care o au aceia, care încep să trăiască sub domnia Sa. Din acest moment este liber, nu-l mai leagă ceea ce îl lega înainte, împotriva cărora s-a luptat, iar altele i-a ținut la ele. Acea ambivalență se diluează. Din acest moment viața omului devine importantă. De la Domnul Iisus a primit o bogăție, la care nici nu s-ar fi gândit, și chiar acum ar chema în această țară cu cea mai mare plăcere pe oricine.

Aceștia sunt acei oameni care nu înțeleg, de ce pe ei nu-i înțeleg ceilalți oameni, că tu trăiești în afara împărăției lui Dumnezeu și de aceea ai atâtea probleme. Vino acolo, înăuntru, pentru că eu deja știu care este diferența. Uneori trebuie să le repetăm cu simpatie: fii pe pace, răbdare! Nici tu nu ai înțeles zeci de ani în șir. E bine de tine că tu ești deja înăuntru și că vrei să chemi și pe alții, dar acest lucru trebuie să-l faci cu răbdare. Într-un astfel de om această dorință se trezește cu pasiune, pentru că în el se deșteaptă dragostea pentru ceilalți și răspunderea pe care o simte față de alții, lucru care până acum a fost necunoscut. Acum deja știe cum este să trăiești fără de Dumnezeu și cu Dumnezeu. Până acum nici nu și-a dat seama că trăiește fără Dumnezeu, sau poate că a suferit doar din cauza consecințelor. Acum, în schimb, cunoaște deja diferența și astfel a primit sarcina să-i cheme și pe ceilalți. Un astfel de om nou știe să spună cu pasiune: „*Vie împărăția Ta*”, domnia Ta împărătească să fie și în viața altora. În primul rând a rudelor celor mai apropiate, ca și ele să intre în împărăția lui Dumnezeu, dar apoi a tuturor, chiar și pentru dușmani cere acest lucru.

Atunci când a început persecuția primilor creștini (știm asta din Fapte), cei care au fost urmăriți s-au rugat Lui: Doamne, să te cunoască pe Tine și dușmanii noștri, că Tu ești împărat, Tu ești Domn, și să vie împărăția Ta și în viețile lor, pentru că numai aceasta va scoate dușmănia și din inimile lor, și acest lucru îi mântuiește și pe ei de la judecată.

Deci cel care poate spune: am intrat în împărăția lui Dumnezeu, acela imediat începe să lucreze, ca și prin el să se răspândească împărăția lui Dumnezeu, și ca domnia împărătească a lui Dumnezeu să ajungă și la alții. Se roagă pentru acest lucru și spune cu un nou conținut această cerință scurtă și importantă. Din acest motiv el poate să se pronunțe, poate vorbi de Dumnezeu și despre împărăția Sa altora. Chiar și viața lui va fi un model, o ilustrare vie a mărturiei sale de credință.

Un astfel de om se oferă împăratului, lui Cristos, lui Dumnezeu: Doamne, folosește-mă, ca și prin mine să se răspândească împărăția Ta. Pe buzele unui astfel de om nou-născut această cerință simplă, dar

de mare importanță „*Vie împărăția Ta*”, va deveni un mijloc al misiunii. Un fel de a salva sufletele, arătarea dragostei față de ceilalți semeni. Eu mă rog și mă străduiesc ca pe Dumnezeu ca împărat, și ca Domn al acestei lumi, cât mai mulți să-L cunoască, să-L recunoască, și să se elibereze din acel iad, care a devenit viața lor, ca să se arate și pentru ei împărăția lui Dumnezeu, Raiul, încă aici pe acest pământ.

Toate acestea sunt cuprinse în cerința: „*Vie împărăția Ta...*” în acest loc, Calvin mai adaugă: „Acela, care spune cu credință rugăciunea, pe care Domnul Iisus ne-o pune pe buze, se roagă pentru ca Dumnezeu să împlinească împărăția prin Cuvântul și Duhul Său Cel Sfânt, pentru ca întreg Universul să i se supună Lui”. Un astfel de om nu va dori nimic mai mult decât ca întreg universul să asculte de Dumnezeu.

Când ne rugăm această rugăciune, să ne amintim de acum încolo de misionari, predicatori, dar să ne amintim și de rudele noastre necredincioase. Să ne rugăm și pentru dușmanii noștri: ca împărăția lui Dumnezeu să vină și pentru ei, ca domnia împărătească a lui Dumnezeu să se răspândească și asupra lor.

Noi, în schimb, să fim din ce în ce mai ascultători, ca Dumnezeu să ne poată folosi în această lucrare a Sa.

3). Domnul Iisus ridică privirea credinciosului care se roagă cu această cerință, și îi permite, ca să vadă până la sfârșitul lumi. Când nu va mai fi timp, când se vor împlini toate promisiunile Sale, toate nenorocirile noastre, care s-au năpustit asupra noastră din cauza răzvrătirii împotriva Sa, atunci când domnia Sa împărătească va umple într-adevăr cerul și pământul, pentru că el creează un Cer și un Pământ nou, și prin acestea se va realiza într-adevăr împărăția Sa.

Această cerință a Domnului Iisus este deci și baza speranțelor noastre. Fiindcă este mare nevoie să-L vedem și să-L luăm în serios, pentru că deocamdată vedem foarte multe fapte, care demonstrează chiar contrariul acestora. Revolta împotriva lui Dumnezeu este tot mai mare. Omul în îngâmfarea-i ateistă este captivat de tot mai mult rău. Minciuna, violența, egoismul se prezintă sub forme tot mai noi ale brutalității. Diavolul nu încetează să ne învețe noi metode ca să facem răul, și noi părem, în această privință, elevi foarte silitori. Pe bună dreptate, copilul lui Dumnezeu poate cădea în disperare: unde duce

acest drum? În ce va degenera? Care va fi sfârșitul?

Noi putem ști că, deși acum Dumnezeu îi dă voie celui rău să-și mai dezlănțuie furia, sfârșitul tuturor va fi așa cum El le-a pregătit și cum El le-a promis. Atunci când va reieși clar că adevărul este mai puternic decât minciuna, dragostea mai puternică, decât ura. Va veni timpul pe care ni l-a promis Domnul nostru, atunci când *„Dumnezeu va șterge orice lacrimă din ochii lor. Și moartea nu va mai exista. Nu va mai fi nici plâns, nici țipăt, nici durere, pentru că lucrurile dintâi au trecut. Cel care stătea pe scaunul de domnie a zis: Iată, Eu fac toate noi”*. (Apoc. 21.4 – 5.)

Deocamdată curge foarte mult sânge și lacrimi pe acest pământ, și acestea nu ar trebui să se întâmple. Între timp, noi cerem: vie împărăția Ta împărătească, și să se împlinească și aici pe pământ ca și în ceruri. În timp ce și credinciosul care se roagă, suferă. Dar nu numai din cauza nenorocirilor, pierderilor, jignirilor, durerilor pe care le suferă el, ci și pentru suferințele altora. În timp ce încercăm să ne consolăm unul pe altul, și vedem, cât de multă răutate există și cât de îngrozitoare sunt consecințele, în timp ce cerem în permanență cu credință și fără preget *„Vie împărăția Ta”*, să se realizeze domnia Ta împărătească la fel aici pe pământ precum și în ceruri.

Noi putem cere acestea, pentru că noi ne rugăm astfel, ca și cei care ar fi văzut cele nevăzute, precum spune și Biblia despre Moise. Ca și cei care-L cunosc pe stăpânul acestei lumi. Ca și cei care-L iau în serios, că Acel căruia ne adresăm astfel: *„Tatăl nostru, care ești în ceruri”*, El este Domnul și Stăpânul neschimbat al acestui Univers. Nimeni și nimic nu l-a luat și nu-l poate lua conducerea din mâinile Sale. Iar El îndrumă spre bine universul și istoria.

„Vie împărăția Ta”, acesta este un strigăt de bunavestire al poporului credincios. Are același conținut, ca și în cartea Apocalipsei în care spune: *„Vino, Doamne Iisuse!”* în timp ce cerem aceasta, totuși nu suntem nerăbdători, pentru că știm: că împlinirea fără de preget a acestei rugăciuni întârzie, pentru că Dumnezeu vrea ca tot mai mulți să intre în împărăția Sa. Cu cât mai mulți recunoaștem domnia Sa împărătească, cu atât mai mulți vom fi scutiți de pedeapsa de pe urmă. Pentru că *„Vie împărăția Ta”* înseamnă și judecată pentru toți aceia

care nu vor să intre de bunăvoie în împărăția lui Dumnezeu, la chemarea lui însuși. Deci, noi copiii care ne rugăm, vom lăsa pe seama Sa, când va primi ascultare în adevăratul sens al cuvântului rugăciunea noastră. Suntem însă convinși că El deja ne-a pregătit ascultarea acestei rugăciuni.

Tatăl nostru deci ne întreabă pe noi în primul rând, dacă suntem deja în domnia Sa împărătească, în împărăția Sa? apoi prin acest Cuvânt ne întreabă: facem oare totul ca în viața câtor mai mulți să înceapă împărăția Sa, ca tot mai mulți să-L cunoaștem pe El, să ne eliberăm de iad, și deja aici să intrăm în împărăția lui Dumnezeu? în cele din urmă: deși am văzut multe lucruri groaznice, este oare în inima noastră certitudinea acelei speranțe, care se bazează pe promisiunea Sa sigură: odată și această cerință se va împlini, precum El ne-a promis-o, așa precum vi le-am expus în câteva fraze în cele de mai sus.

Atunci când spunem rugăciunea Tatăl nostru toate acestea nu ne vin în minte. În schimb, Duhul Sfânt are grijă ca să ne treacă prin minte când o secvență, când cealaltă, și în timp ce cerem: „*Vie împărăția Ta*”, cerințele noastre se încarcă cu mult conținut, și aceasta ne întărește și pe noi.

Te rugăm Dumnezeule, iartă-ne, atunci când noi dorim să domnim în viețile noastre, sau asupra altora, și de multe ori și asupra Ta. Iartă-ne dacă rugăciunile noastre seamănă mai mult cu niște instrucțiuni, decât cu cererea plină de încredere a copilului. Iartă-ne, dacă rugăciunea noastră nu conține altceva, decât cereri, și nu putem să te preamărim, să te preaslăvim pe Tine, nu știm să ne arătăm recunoștința, pentru că nici nu este în sufletul nostru o venerație adevărată.

Ajută-ne să ne smerim în fața Ta, ajută-ne să coborâm de pe tronul nostru, și pe Tine, Unicul care ești îndreptățit să domnești asupra noastră, a tuturor, să te numim împărat. Ajută-ne ca să recunoaștem în Tine pe împăratul nostru binecuvântat, și să te numim pe Tine drept Domn în toate domeniile vieții noastre.

Îți mulțumim că domnia Ta este domnia dragostei. Îți mulțumim, că ești un Domn darnic. Îți mulțumim, că Tu aștepti din partea noastră

să ne închinăm Ție de bunăvoie, și nu ne obligi la nimic. Îți mulțumim, că cei care îți slujesc Ție, aceia ajung la cea mai deplină libertate. Permite-ne ca aceasta să o constatăm cu toții.

Trezește în inimile noastre responsabilitate față de alții, ca să putem chema la Tine și pe alții. Întărește în inimile noastre speranța, ca să putem vedea dincolo de toate nenorocirile din această lume, să te vedem pe Tine și promisiunile Tale. Astfel să ne putem consola unii pe alții, să ne încurajăm, să-i îndemnăm pe cei căzuți, pe cei deprimați. Și te rugăm să ne aperi și pe noi de orice situații neplăcute ca să nu disperăm. Aceasta să ne învețe să trăim cu speranțe și să ne uităm spre viitor.

Amin.

S noiembrie 2000

Facă-se voia Ta

...*Facă-se voia Ta, precum în cer așa și pe pământ.* Lectură suplimentară: Matei 26.36 – 46.

Matei 6.10.

Această cerință este parte integrantă a celei precedente: „*Vie împărăția Ta*”, cu alte cuvinte – am văzut –, așa ar trebui să traducem: să se împlinească domnia Ta împărătească. Cadrul ca și conținutul sunt împlinirea voinței lui Dumnezeu. Domnia și împărăția Sa se realizează acolo unde se împlinește voia Sa. Scopul este ca să se împlinească domnia Sa împărătească, iar drumul: să începem să facem voia Sa. Dar acest lucru nu este deloc ușor pentru noi, ci chiar foarte greu. În Domnul Iisus’s” au format mai multe comportamente specifice în legătură cu această cerință, ca voia lui Dumnezeu să fie în viața noastră. Aș dori să le înșir pe cele mai caracteristice.

Acea natură cu care fiecare ne naștem, se revoltă de la sine împotriva împlinirii voinței lui Dumnezeu. Pentru ca această cerință să se împlinească, „*Facă-se voia Ta, precum în cer, așa și pe pământ*”, noi înșine suntem cea mai mare piedică. Omul care este în păcat vrea întotdeauna să facă altceva decât ceea ce vrea Dumnezeu. Omul păcătos se revoltă permanent împotriva voinței lui Dumnezeu, această împotrivire i-a devenit natură. Ce păcat a comis, acea pedeapsă a primit: s-a împotrivit lui Dumnezeu, și aceasta a devenit trăsătura cea mai caracteristică a naturii sale stricate.

Voința omului care trăiește departe de Dumnezeu diferă întotdeauna de voința Creatorului Său. Vrea cu totul altceva, pentru că nu-L recunoaște drept Dumnezeu pe Dumnezeu, ci el vrea să ocupe acest loc, se divinizează, și acesta este păcatul său. Această revoltă deschisă, această împotrivire încăpățânată împotriva voinței lui Dumnezeu îi este caracteristică omului firesc, sau cu alte cuvinte tuturor a din naștere.

Un alt comportament specific este cel al omului religios. El nu neagă existența lui Dumnezeu, de multe ori nu se îndoiește de faptul că pe Dumnezeu trebuie să-L cinstim, dar nu-L cunoaște, și nu-L acceptă deasupra sa și de aceea încearcă să-L manipuleze. Scopul celor mai multe fapte religioase este acesta. De aceea aduce jertfe, face jurăminte, iar în multe religii chiar și rugăciunea are scopul, să influențeze dumnezeirea sau voia dumnezeilor. Să-l convingă pe dumnezeul său, să facă ceea ce i-ar plăcea celui care se roagă, deci să-l ajute pe el.

Bine ar fi dacă acum imediat ne-am analiza cu deplină sinceritate rugăciunile noastre, la fel și părerea noastră despre rugăciune, pentru că mulți dintre noi vrem să fim oaspeți la Masa Domnului. Oare tonul de bază al rugăciunilor noastre nu este, Doamne bun, ajută-mă? În ce? În tot ceea ce îmi pot ajunge țelul. Eu știu unde vreau să ajung, dar am nevoie de ajutorul Tău. Deci îl degradăm pe Dumnezeul Cel Atotputernic la postul de subordonat. Și acest lucru este numit de mulți rugăciune, dar desigur asta nu este adevărat.

Față de aceștia, pe cel de-al treilea îl caracterizează faptul că el este foarte credincios, chiar pocăit. Atunci când cineva se resemnează că aceasta este voia lui Dumnezeu. Am fost foarte surprins când m-am interesat să aflu ce înțeleg unii prin „*Facă-se voia Ta*”. Cei mai mulți au spus că, ceea ce a făcut bunul Dumnezeu, aceea trebuie să luăm la cunoștință. Cineva a dat și un exemplu. A murit cineva în familia noastră, și eu am spus: ce mai putem face acum? *Facă-se voia bunului Dumnezeu!* Cu alte cuvinte, ia la cunoștință ceva, ce Dumnezeu a împlinit. Ulterior constată că așa a vrut, ce putem face împotriva, *facă-se voia Sa!*

Observăm oare că și în aceasta este multă împotrivire, chiar

revoltă? De aici încolo nu mai pot face nimic, dacă aş putea, aş face. Dar eu sunt un creştin bine educat şi accept: „*Facă-se voia Sa*”. Oare despre acest lucru ne vorbeşte aici Domnul Iisus în rugăciunea Tatăl nostru? întreaga Sfântă Scriptură ne spune chiar contrariul.

Să luăm acum cântarea 272. Oare cum începe cântarea? „*Tot ce face Dumnezeu, este bun, Voia Sa este sfântă, El să facă şi cu mine, precum îi este voia*”. Aşa am cântat. Oare nu aţi observat că am murmurat şi la al doilea rând? Să facă şi cu mine aşa, cum El vrea, am cântat. Asta înseamnă că nici măcar nu suntem atenţi la text, dar nu este întâmplător, că acest lucru este în inimile noastre. Accept această situaţie. Totul este bine ce face El, asta spunem, oare sunt eu capabil să accept acest lucru de la sine? Şi El să facă cu mine, precum vrea. Oare ce pot face contra? Aceasta este resemnarea omului necredincios şi o constată doar ulterior.

Şi ce face cel credincios? El cere acest lucru de la început. Cel credincios spune ceea ce este în culegerea de cântări: să facă şi cu mine, precum El vrea. Pentru că El ştie mai bine decât mine ce îmi este folositor. Eu îmi predau bucuros toată viaţa mea cu deplină încredere, pentru că deja îl cunosc pe El. Ştiu cine este El. Iau în serios, că Dumnezeu este Dumnezeu, iar eu sunt servitorul Său. Ba, dimpotrivă, ştiu şi mai mult. El este Tatăl meu ceresc iubitor – aşa am început rugăciunea mea –, iar eu sunt copilul Său adoptiv, pe care îl iubeşte. De aceea îmi încredinţez viaţa mea Lui de la început, nu constat acest lucru ulterior dându-mi încuviinţarea, dacă a făcut aşa, iau la cunoştinţă, pentru că nu pot face nimic contra Sa. Eu nu vreau să fac împotriva Lui nimic. Vreau doar să fac voia Sa. Cu toată încrederea, orbeşte spun *Amin* la ceea ce El vrea. Ori, din contră, mă rog, ca voinţa Sa să se împlinească în viaţa mea, pentru că ştiu câte lucruri se împotrivesc în mine acestora. Eu, în schimb, nu vreau ca să se împotrivescă, Eu sunt deja de partea Tatălui, şi nu de partea naturii mele stricate, care întotdeauna se împotrivesc Lui. De aceea spun *da* de la început la tot ce El vrea, şi nu ulterior iau cunoştinţă cu resemnare.

Un astfel de om se retrage din calea lui Dumnezeu. Numai un astfel de om îl poate preamări pe El. Un astfel de om s-a putut convinge

cine este Dumnezeu lui, și cu o încredere internă deplină îl și mărturisește altora. În fața lumii revoltate și contrare lui Dumnezeu, Îl preamărește pe Domnul Dumnezeu. În viața unui astfel de om începe să se împlinească faptul că Numele lui Dumnezeu se sfințește, se realizează domnia Sa împărătească, pentru că omul începe să facă voia Sa din absolută identificare internă cu El. Astfel depind una de alta frazele care urmează în rugăciunea Tatăl nostru.

Acela care știe cine este acel Tată, care este în ceruri, și începe să facă voia Sa, în viața aceluia se sfințește Numele Său, acela trăiește în împărăția Sa, chiar o reprezintă în fața celorlalți, și acela face voia lui Dumnezeu. Un astfel de om cere împreună cu David cu pasiune interioară: *„Învață-mă să fac voia Ta, pentru că Tu ești Dumnezeul meu”*. De acum încolo nu mai doresc să fiu eu dumnezeul meu, și știu că nu sunt la dispoziția unei voințe străine. Eu m-am pus la dispoziția Ta o dată și pentru totdeauna, pentru că doar Tu mă iubești cu adevărat și pentru vecie. Mă încred în Tine, că Tu îmi vrei întotdeauna binele. *„Învață-mă deci să fac voia Ta, pentru că Tu ești Dumnezeu meu”*. (Ps. 143.10.)

Această sarcină nu este deloc ușoară, pentru că cel care spune cu sinceritate și nu citează sau repetă papagalicește, acela se va găsi față în față cu sine însuși. Inima aceluia se va transforma în câmp de bătălie, pentru că va trebui din nou să ducă la bun sfârșit lupta, ca să nu se facă voința mea, ci a lui Dumnezeu. Doresc să cunosc ce vrea El, de la bun început spun *da*, și când voi înțelege, necondiționat voi face așa. Asta înseamnă că ne vom izbi de propria noastră domnie, dorința noastră de comoditate, de propriul egoism și de propria neîncredere față de Dumnezeu. Ne vom izbi de întreaga lume care ne înconjoară, de spiritualitatea fără de Dumnezeu, mândria dumnezeiască, negarea și nebăgarea în seamă a lui Dumnezeu.

Nu degeaba îi încurajează și îi întărește Petru pe creștinii abia convertiți din marea masă a mediului păgân, în care au trăit, *„Ca să nu mai trăiască după placul oamenilor, ci după voia lui Dumnezeu să-și petreacă timpul ce-l mai au de trăit pe acest pământ”*. (1 Pet. 4.2.) Atunci când dorește să-i convingă de ceea ce este cel mai important, atunci le spune lor, pentru acestea sunt într-o totală contradicție

dorințele oamenilor cu voia lui

Dumnezeu. În această luptă, noi trebuie să fim foarte activi, dacă cerem cu seriozitate: „*Facă-se voia Ta, precum în cer, așa și pe pământ*”.

Dar mare este diferența între credința caldușă, amintită mai sus, și răspunderea pe care fiul lui Dumnezeu o are. Pe cei șovăitori îi caracterizează – eu zilnic întâlnesc astfel de persoane –, că fac întotdeauna compromisuri. Ei încearcă să împace dorința lumii – fiind incluși ei înșiși –, cu voia lui Dumnezeu. Cum s-ar putea aduce la un numitor comun? Nu este posibil, pentru că aceste adevăruri se exclud unul pe altul, și sunt contrarii unul cu celălalt. Cineva ori trăiește conform dorinței oamenilor, ori îndeplinește toată viața sa voia lui Dumnezeu.

Chiar în capitolul Despre părtășia la Masa Domnului din Prima Epistolă către Corinteni apostolul Pavel scrie următoarele: „*Nu puteți să beți paharul Domnului și paharul demonilor*”. (1 Cor. 10.21.) Ori este cineva părtăș al Mesei Domnului, ori al mesei demonilor. Ori bea paharul Domnului, și Lui i se supune, ori – știe, ori nu știe, vrea sau nu vrea –, acela va fi și va rămâne robul dușmanului său, adică al diavolului. Atunci se pune întrebarea: ori-ori? Ori iau în serios ca voia Ta să se manifeste în toate domeniile vieții mele, și în orice împrejurare, ori e mai bine să nu spun rugăciunea Tatăl nostru, pentru că atunci nici chiar primul cuvânt nu este adevărat. Atunci nu-L recunosc pe acel Dumnezeu, drept Dumnezeul meu, a cărui voință este poruncă pentru mine, și fiecare cuvânt al Său vreau să-L ascult necondiționat și să mă supun Lui fără nicio împotrivire.

Și acești oameni șovăitori par a trăi conform voinței lui Dumnezeu, în schimb, în interiorul lor, voința proprie este înăbușită. La aceasta încă nu au renunțat, încă nu au dat-o morții, și caută diferite ocazii prin care să izbucnească. Oare unde se va realiza voința lor? Văd printre mulți tineri, membri ai comunității noastre, care sunt în căutare și interesați să facă un compromis: să rămân în lume – așa cum am fost încă înainte să-L cunosc pe Dumnezeu –, dar mi-ar plăcea să fiu și cetățeanul împărăției lui Dumnezeu. Ei doresc să devină locuitori ai împărăției lui Dumnezeu, fără însă a se supune voitei Sale. „*Vie împărăția Ta*”, dar să nu se împlinească voia Ta, cel puțin nu în toate

domeniile vieții mele, pentru că acest lucru nu îmi este pe plac, pentru că așa mi se pare că am dezavantaje, pentru că pot avea neplăceri. Pentru că într-un astfel de om se împotrivește încă natura sa, care dorește chiar foarte mult să mai domnească. Aceștia se străduiesc să micșoreze acea cruce, pe care Domnul Iisus o pune pe umărul aceluia care vor să-L urmeze, ei încearcă să șlefuiască din ascutimea Evangheliei, împachetând-o, făcând-o acceptabilă, comestibilă. Să rămână și lumea, dar cumva să profit și de avantajele împărăției lui Dumnezeu.

Străduința acestora este la fel cu a aceluia care amintesc drepturile lor cu voce tare, dar care nici nu vor să audă de sarcini. Acest lucru nu se poate face nici în împărăția lui Dumnezeu. Eu am nevoie de toate acele lucruri frumoase și bune pe care le-a procurat Domnul Iisus, dar nu vreau să condamn la moarte voința mea care se răzvrătește împotriva lui Dumnezeu. Pe o oarecare perioadă de timp, acest fel de trai continuă în viața acestui gen de oameni, după care urmează o serie de tragedii. Acest conflict cu sine însuși îi duce la o prăpastie și mai adâncă – decât pe cei care nu se consideră credincioși, și nici nu vor să devină –, și din cauza lor va fi hulit numele lui Dumnezeu.

Nu întâmplător a spus Domnul Iisus: *„Nu orișicine-Mi zice: Doamne, Doamne, va intra în împărăția cerurilor, ci cel care face voia Tatălui Meu care este în ceruri”*. (Mat. 7.21.)

Acela care caută încontinuu doar acel minim, pe care eu ca și credincios trebuie să-l împlinesc, e mai bine să înceteze. Nu există un minim. În acest caz, ori își dedică întru totul întreaga sa viață, și atunci este deja în împărăția lui Dumnezeu, și în viața sa se împlinește domnia Sa împărătească. Ori o astfel de credință caldușă nu are niciun rost. Nici lui nu-i aduce niciun folos, nici altora, și nici slavei lui Dumnezeu.

Cel care spune sincer și se roagă: *„Vie împărăția Ta, precum în cer, așa și pe pământ”*, și la fel și în viața mea, și în jurul meu, acela va ajunge mai devreme sau mai târziu unde a ajuns acel tânăr simpatic, care cu ocazia unui program săptămânal cu tineretul, după ce s-a gândit îndelung a spus: *„Mie Dumnezeu mi-a arătat că dacă vreau cu*

adevărat să fiu copilul Lui, atunci trebuie să învăț și chiar dacă nu este la modă, și chiar dacă mă iau alții peste picior. Atunci înseamnă că nu pot să o iau în căsătorie pe fata cu care sunt acum prieten, pentru că este scris: „Să nu trageți la același jug cu cei necredincioși”. Din aceasta provine și faptul că atunci când am fost numit în post și puteam să-mi arăt puterea asupra vrăjmașului meu, nu am făcut-o, ci l-am lăsat pe el înaintea. Odată am fost pus într-o situație când cu o mică minciună aș fi putut să ajung la un profit mare, dar mi-a venit în minte că eu nu mai pot minți deloc, nu mai pot zice nicio minciună, mică ori mare, nici acum și nici altă dată. Cam în același timp era un loc de muncă foarte greu și nimeni nu voia să-l ocupe, atunci el, după ce s-a rugat și a pus în fața lui Dumnezeu această problemă, a înțeles că el trebuie să meargă acolo și s-a și prezentat de bunăvoie la acel post.

Aceasta nu înseamnă că cel credincios trebuie să renunțe întotdeauna la toate, trebuie să aleagă tot ce este mai greu, ci înseamnă că el trebuie să caute întotdeauna voia lui Dumnezeu și să o urmeze. În paranteză fie spus, pe acest tânăr simpatic Dumnezeu l-a condus într-un mod aparte. A primit din partea Sa un ajutor corespunzător, și Dumnezeu atât de minunat i-a pregătit și locurile de muncă, pentru că acolo nu numai că a făcut voia Lui Dumnezeu, ci prin el împărăția lui Dumnezeu a biruit și s-a întărit domnia Sa împărătească. Pentru că acela care cu atâta seriozitate începe să se supună voinței lui Dumnezeu, pe acela Dumnezeu îl folosește ca pe soldatul Său, acela intră în ofensivă. Acela care nu analizează în permanență care este acel minim pe care trebuie să-l realizeze, ci îl preocupă ceea ce trebuie să facă, adică voia Dumnezeului său, și nu se cruță, acelui Dumnezeu îi înmulțește puterea, pacea, și mult peste puterile sale îl folosește spre binele altora. Aici avem foarte multe exemple bune.

Această supunere merge până la sânge, atinge punga, prestigiul și costă. Unicul care a rămas într-adevăr credincios pentru totdeauna voii Tatălui, care a murit pe crucea de la Golgota, supunându-se până la moarte voinței Tatălui. Această supunere aici duce. Nu vrea să fie înspăimântare, ci asta este realitatea. Însă supunerea duce chiar până acolo că acela devine cu adevărat copilul lui Dumnezeu, care este gata și constată ce înseamnă: *„Să-ți fie îndeajuns harul meu”*. Ce înseamnă

acest lucru: „*Pentru toate am putere în Cristos care mă întărește*”? Ce înseamnă faptul că primesc o astfel de pace, pe care această lume nu mi-o poate da, dar nici nu mi-o poate lua în nicio împrejurare? Ce înseamnă a trăi deja aici și acum cu deplină încredere în împărăția lui Dumnezeu și în aceste condiții? Pentru aceasta însă trebuie să ne înfrânăm vanitatea, mândria, egoismul și voința.

Și acest lucru de ce ar fi o tragedie? Atât de mult slujim vanității și voinței noastre? Oare nu acestora se datorează certurile, lipsa de pace și orice rău în casele noastre? De acestea vrea să ne elibereze pe noi Domnul nostru. Cine cere cu sinceritate: „*Facă-se voia Ta*” în toate, acela știe ce cere. În dosul acestora însă trebuie să fie încrederea deplină că ceea ce cer eu *Tatălui*, știu și cred că doar voința Sa este întotdeauna mai bună decât a mea, căci doar voința Sa este unica voință bună.

E ușor de spus: „*Vie împărăția Ta*”, mai ales dacă nici nu luăm în serios ce înseamnă aceasta, dar este greu să spunem și să realizăm: „*Facă-se voia Ta, precum în cer, așa și pe pământ*”.

Am auzit odată o discuție despre cum se realizează voința lui Dumnezeu în cer. Fiindcă a fost spusă copiilor, cel care a vorbit a spus cu simpatie: ia gândiți-vă, dacă Dumnezeul Cel Atotputernic îi poruncește unui înger, acela începe să speculeze, să mă duc sau să nu mă duc, poate mâine, acum nu-mi convine. Nu împlinește imediat și cu desăvârșire ceea ce Domnul Său a spus? Noi, în schimb, ne permitem să amânăm, să ne facem mai deștepți, să-l explicăm lui Dumnezeu, de ce nu ne supunem acum, deși în acel timp am fi putut face ceea ce ne-a poruncit, ceea ce ne-a spus, și de atunci am fi primit și multe binecuvântări.

Ca să înțelegem cât de grea a fost această sarcină, ne-o arată o întâmplare care a avut loc la Geneva pe timpul lui Calvin. După ce el a fost repartizat acolo a întrebat adunarea: dacă dorește să trăiască conform voinței și Cuvântului lui Dumnezeu. Răspunsul a fost afirmativ în unanimitate. Ei au și jurat, că vor să trăiască după voința lui Dumnezeu în toate. Ca urmare, s-au sistat jocurile de noroc, s-au închis barurile de noapte, s-a terminat cu beția, iar cel care a trăit în concubinaj nu a primit de la Calvin Cina Domnului. Și atunci s-a produs

scandalul. La început s-au revoltat împotriva sa doar cei care au fost în cauză, apoi tot mai mulți. Ei nu s-au gândit că prin aceasta se revoltă împotriva Cuvântului, a Persoanei lui Dumnezeu, și astfel l-au izgonit din oraș pe Calvin, deși pe parcursul șederii sale acest oraș a trăit o perioadă de prosperitate. Asta, pentru că, atunci când pe mine mă privește: „*Facă-se voia Ta*”, înseamnă un lucru concret, atunci omul se revoltă. Astfel acest om spune încă toată rugăciunea Tatăl nostru, dar nu permite ca voința lui Dumnezeu să se realizeze în viața sa.

Gândindu-ne la Masa Domnului la care luăm parte, să analizăm astăzi, ce anume ne conduce pe noi în cele din urmă? Oare faptul că voința lui Dumnezeu se realizează în viața noastră și prin noi? Ce ne conduce pe noi? Oare nu instinctele și dorințele noastre, de cele mai multe ori? Sau în această lume calculată nu suntem oare conduși de multe ori în acțiunile noastre de anumite interese? Sau de țelurile pe care ni le propunem și care sfințesc de multe ori mijloacele necinstite, și uităm care este voința lui Dumnezeu? Oare nu de multe ori gândirea noastră și practica vieții sunt supuse conducerii spiritului vremii, și noi înotăm contra curentului, ca și spuma, ca și niște neputincioși, care nu dorim nimic? Sau dăm din cap afirmativ la ceea ce vrea și ne dictează spiritul vremii, care sunt străine lui Dumnezeu? Sau dorim cu adevărat ca timpul pe care îl mai avem de trăit în acest corp să-l trăim după voia lui Dumnezeu, și nu după voia oamenilor?

Bine ar fi dacă am învăța ca întotdeauna să-l spunem cu sinceritate lui Dumnezeu, ceea ce dorim. Rugăciunea poate începe cu aceasta, dar apoi să fie continuată cu ceea ce a spus Mântuitorul în grădina Ghetsimani: „*Dar cu toate acestea să nu fie precum vreau eu, ci cum vrei Tu*”. Lupta rugăciunii Domnului Cristos este atât de exemplară pentru noi și aceasta vreau să v-o propun drept lectură în această după-masă. Este foarte ușor de reținut unde este scrisă: Mat. 26.36 – 46, în istoria suferințelor Domnului Cristos. Și El începe în același fel: „*Tată, dacă este cu putință, să treacă de la Mine paharul acesta fără să-l beau* (aici s-a gândit la suferințele sale). *Totuși, nu cum voiesc Eu, ci cum voiești Tu*”. După o scurtă pauză, se reîntoarce la ucenici, aceștia dorm, nu-L ajută în rugăciune. El reîncepe rugăciunea, dar atunci nu mai spune ceea ce a spus mai înainte, ci: „*Dacă nu poate să treacă de la*

mine, facă-se voia Ta". Omul s-ar putea gândi: extraordinar, victorie, a spus da voinței Tatălui. Și atunci citim: s-a rugat pentru a treia oară spunând aceleași cuvinte. Vrea să fie și El însuși sigur, și vrea să-l spună și Tatălui în mod hotărât, că și acum, în această ultimă mare luptă, vrea să se supună doar voinței Sale.

Avem dreptul și noi să ne rugăm astfel. Îmi expun părerile, și în timp ce spun, aud că ceva nu se potrivește. Nu cred că poate coincide voinței lui Dumnezeu. Așa este? Care este oare voința Sa? Încă nu L-am întrebat. Și astfel rugăciunea se transformă în întrebare, în ascultare, și se încheie cu o afirmație, cu un frumos *Amin. Facă-se așa, precum vrei Tu!*

50

Vreau să vă pun trei întrebări, la care să ne gândim în această după-masă:

1). *Care este voința lui Dumnezeu?* în Biblie, găsim Cuvântul lui Dumnezeu de multe ori referindu-se la aceasta, ce vrea cu adevărat Dumnezeu. Permiteți-mi să amintesc doar două: „*El nu vrea moartea păcătosului, ci vrea ca el să se pocăiască și să trăiască*”. Dumnezeu nu vrea să te distrugă pe tine. El nu vrea nici măcar să te condamne, dar vrea ca tu să părăsești tot ce este rău, ceea ce nu este bun în viața ta, și să trăiești o viață tot mai îmbelșugată, o viață dumnezeiască. Acest lucru vrea El.

Un alt Cuvânt din Epistola către Tesaloniceni: „*Voința lui Dumnezeu este ca să deveniți sfinți*”. Sau, cu alte cuvinte, sfințenia Sa să ne pătrundă pe noi, să ne umple cu curățenia Domnului Iisus Cristos, să fim puși deoparte pentru El, numai El să ne folosească, dar El să ne folosească la orice, și noi să fim gata cu bucurie să îndeplinim. Voința lui Dumnezeu este sfințirea noastră.

2). A doua întrebare: *Care este condiția ca noi să putem cere în mod corect acest lucru?* Fără îndoială că trebuie să-L cunoaștem pe El într-adevăr, și trebuie ca aceste două lucruri să apară unul lângă celălalt: El este *Tatăl* meu iubitor, El este împăratul acestui univers, care domnește cu adevărat. De aceea îl rog să se împlinească și în viața mea domnia Sa împărătească. Tată, care mă iubești cu gingășie, căruia eu îi sunt important, și care este Creatorul, Susținătorul și Domnul

universului, căruia orice îi este posibil. Astfel este cu mult mai ușor a spune: „*Facă-se voia Ta*” în toate domeniile vieții mele!

3). *Care sunt urmările dacă cineva începând de azi se va ruga Tatăl nostru cu adevărat și va spune această rugăciune cu toată seriozitatea?* Și în legătură cu aceasta avem multe promisiuni în Biblie, ce va fi cu acela care face voia lui Dumnezeu? Vă voi aminti doar un exemplu, pe care l-a spus Domnul Iisus, când a învățat mulțimea. Maria și frații Domnului Iisus nu erau printre ascultători, ci ei au sosit mai târziu și l-au trimis vorbă că doresc să vorbească cu El. Înainte ca Domnul Iisus să se fi dus afară (așa citim în Mat. 12.50.), s-a uitat la mulțime și a întrebat-o: „*Cine este mama Mea și care sunt frații Mei? Căci oricine va face voia Tatălui Meu, care este în ceruri, acela îmi este frate, soră și mamă*”.

Poți fi fratele Domnului Iisus, dacă faci voia lui Dumnezeu. Ai nevoie de mai mult, sau este ceva mai mult decât aceasta?

Astăzi este așa numita ultima duminică din anul bisericesc. Nu avem doar an calendaristic, de la anul nou până la Crăciun, nu avem doar un an scolastic din septembrie până în iunie, ci avem și un an bisericesc, de la advent până la advent. În el avem marea sărbătoare a istoriei mântuirii, după care urmează o perioadă fără sărbători, care ia sfârșit acum. Ar fi bine dacă am încheia această lungă perioadă în care nu sunt sărbători mari, și ne-am pregăti în mod vrednic pentru sărbătorile care urmează, ca în inimile noastre să se întărească într-adevăr așteptarea adventului, ca să fim deja aici pe pământ într-o comuniune strânsă cu Domnul Iisus, și să-L așteptăm pe El ca să se reîntoarcă în slavă din ceruri, așa cum ne-a promis.

Să mărturisim cu sinceritate lui Dumnezeu, că și în noi sunt multe piedici împotriva voinței Sale. De multe ori considerăm nejuste cele făcute de El. îl criticăm, îi cerem socoteală. Ne-a devenit într-adevăr o a doua natură revolta, împlinirea voinței noastre. Încercăm să fim prințșori în sfera noastră îngustă, iar în adâncul ei se află neîncrederea și lipsa de credință cu privire la Dânsul, dar nu vrem să rămână așa. Am dori de acum încolo să cerem cu sinceritate: „*Vie împărăția Ta, facă-se voia Ta, precum în cer, așa și pe pământ*”.

Să se petreacă această rupere în viața acelor care vor să

împace dorința oamenilor cu voința lui Dumnezeu. Să îndrăznim cu toată încrederea să ne supunem Lui!

Tată iubit, iartă-ne că de multe ori nici nu gândim cât de multe spunem, pe care nici noi nu le credem. Cât de multe cerem de la Tine din cuviință, și de a căror împlinire avem frică. Recunoaștem că de multe ori nu Te-am întrebat, ce dorești să facem? Pentru că ne-a fost teamă, că Tu altceva dorești să facem, decât nouă ne-ar plăcea. Iartă-ne, dacă în unele ocazii noi știm bine care este voința Ta, și totuși facem altceva. Iartă-ne revolta, mândria și îndărătnicia pe care Ți le arătăm.

Iartă-ne că suntem îndărătnici cu Tine, de la care până acum numai bine am primit, și doar numai de la Tine putem primi totul, de ce avem nevoie în această viață și în viața veșnică. Ajută-ne ca să putem deveni într-adevăr copiii Tăi. Astfel, ca să ne încredem în Tine orbește, ca și cei care sunt gata să-ți îplinească poruncile, fără nicio condiție, care suntem gata să ne supunem Ție, chiar dacă nu înțelegem întotdeauna ce anume vrei, căci suntem siguri că voința Ta este mai bună decât a noastră, pentru că voința Ta este unica voință bună.

Ajută-ne pe noi în bucuria vieții de supunere. Fiindcă noi suntem slabi în aceasta, te rugăm să ne sprijini pe noi cu Duhul supunerii. De multe ori, dragă Tată, nu putem nici să voim. Întărește în noi voința spre bine. Fă ca să împlinim întotdeauna voia Ta, ca și când ar fi voia noastră.

Aducem înaintea Ta toate nenorocirile noastre. De la Tine cerem întărire, sfaturi, calea pe care trebuie s-o urmăm, consolare. Îți cerem ocrotirea Ta.

Ne rugăm Ție pentru poporul nostru și pentru viitorul lui. Ne rugăm pentru marile evenimente care au loc în această lume. Te rugăm, ca răbdarea Ta să nu ne lase, iar Tu să le conduci pe toate cu mila Ta.

Ajută-ne ca să ne apropiem de Tine și în săptămâna viitoare, și folosește-te de orice se petrece cu noi, spre folosul nostru și spre slava Ta!

Amin.

26 noiembrie 2000 52

Pâinea noastră cea de toate zilele

...Pâinea noastră cea de toate zilele dă-ne-o nouă astăzi...

Matei 6.11. Lectură suplimentară: 2 Moise 16.1 – 16.

Am ajuns la a patra cerință a rugăciunii Tatăl nostru. Până acum ne-am ocupat de cerințele referitoare la pronumele „tu”, „*Sfințească-se Numele Tău, vie împărăția Ta, facă-se voia Ta*”, iar acum ne vom ocupa de cele care se referă la pronumele „noi”. Domnul Iisus a așezat pe primul loc rugăciunea pentru pâinea cea de toate zilele.

Să descifrăm mesajul acestei prime propoziții, oprindu-ne, câte un moment, la fiecare cuvânt. Primul cuvânt este *pâinea*. Domnul Iisus ne învață că trebuie să ne rugăm Tatălui nostru ceresc și pentru „*Pâinea noastră cea de toate zilele*”. Ne atrage atenția, de multe ori, asupra faptului că pentru Dumnezeu este importantă pâinea noastră cea de toate zilele. Dumnezeu este un Tată grijuliu, care se ocupă atât de nevoile noastre trupesti cât și de cele sufletești.

Exemplul exprimă grija pe care a avut-o Dumnezeu față de poporul său care rătăcea în pustiu. Dumnezeu a hrănit peste patruzeci de ani mai mult de un milion de oameni, pentru că ei nu au știut să producă cele necesare existenței. Pentru Dumnezeu este importantă fiecare persoană în parte. În perioada marii secete, El l-a hrănit în mod deosebit pe profetul Ilie. Despre Domnul Iisus citim de multe ori că, după ce a învățat o mulțime de mai multe mii de oameni i-a și îndestulat cu pâine.

Din viața credincioșilor noștri înaintași, știm cum aceștia au patronat orfeline și că întotdeauna numai de la Dumnezeu au cerut hrana necesară pentru întreținerea acestora. Un exemplu evident este cel al istoriei orfelinatului din Neszmely. Cred că mulți dintre noi pot mărturisi cum s-a manifestat dragostea protectoare a lui Dumnezeu, prin care El ne-a întărit acțiunile și credința.

De aceea ne este greu astăzi să ne rugăm din inimă pentru pâinea cea de toate zilele, pentru că această lume necredincioasă a așezat pe tron bunurile materiale, și crede că numai ea le poate produce. Tot ea declară că omul poate trăi numai cu pâine. Religioșii romantici au susținut de mai multe ori tocmai contrariul acesteia, afirmând că omul trebuie să se ocupe doar de suflet, trupul însuși fiind nefolositor ba chiar păcătos.

Ce spune Domnul Iisus? El citează din Cuvânt: „*Omul trăiește nu numai cu pâine, ci cu fiecare cuvânt care iese din gura lui Dumnezeu*”.

Dar și cu pâine, de aceea ne asigură că Tatăl nostru are grijă și de pâinea noastră cea de toate zilele.

Constat astfel că aceia știu cel mai bine ce fel de comoară este pâinea, care au fost uneori obligați să se lipsească de ea. Ei sunt recunoscători pentru fiecare bucățică de pâine și nici din întâmplare nu au aruncat-o și nu au aruncat niciun fel de mâncare, nici chiar atunci când au avut din belșug.

Martin Luther a motivat cel mai bine acest pasaj din Biblie explicând și afirmând că în baza învățaturii din Sfânta Scriptură în acest caz nu trebuie să ne gândim doar la hrana zilnică, ci la toate cele de care omul are nevoie ca să poată trăi o viață demnă de om. Această înșiruire este în același timp spirituală, dar și biblică. El scrie *„De pâine mai aparțin și mâncarea și băutura, hainele și pantofii, casa și curtea, terenul agricol, animalele și păsările, mama și copiii ei cu frică de Dumnezeu, superiorii credincioși cu frică de Dumnezeu, conducători vrednici, timpul frumos, sănătatea, pacea, morala, onoarea, prietenii buni, vecinii credincioși și alte multe lucruri asemănătoare”*.

Toate acestea sunt cuprinse în propoziția *„Dă-ne-o nouă astăzi”*. Domnul Iisus ne îmbărbătează ca toate acestea să le cerem de la Tatăl nostru ceresc. La El putem merge și cu cele mai neînsemnate rugăminți și de la El putem cere și ne putem aștepta la minuni într-adevăr mari.

Bine ar fi dacă orizontul rugăciunilor noastre s-ar lărgi astfel încât să cuprindă mult mai multe și astfel s-ar caracteriza atitudinea noastră față de pâine, ca să o cerem numai de la Tatăl.

Acum să ne oprim la al doilea cuvânt: *„Dă-ne-o nouă...”* Acela știe să ceară de la Tatăl, care-l cunoaște pe El, care știe că El este Atotputernic și pentru aceasta poate da și face orice. Acela care știe că El ne iubește, din acest motiv nu îi este rușine, în calitate de copil al Său, să-i ceară orice. Imediat după rugăciunea Tatăl nostru, Domnul Iisus vorbește în *Cuvântarea de pe munte* despre ceea ce citim în capitolul 7: *„Oare cine dintre voi, dacă ar cere copilul său pâine, atunci să-i dea pietre, sau dacă i-ar cere pește, să-i dea șerpî? Așadar, dacă voi, prin natura voastră rea, știți să dați copiilor voștri daruri bune, cu atât mai mult Tatăl Vostru ceresc vă va da vouă tot ceea ce cereți”*. (Cuv. 7.9 – 11.)

Dacă și noi știm să dăm ceea ce este bun, atunci cu atât mai mult știe Tatăl ceresc să ne dea dacă am cere de la Dânsul. Aici, pe bună dreptate, se ridică următoarea întrebare: este oare o atitudine la locul ei ca omul credincios să ceară totul de la Tatăl ceresc? Nu este mai demn oare pentru om, a întrebat nu de mult cineva îngâmfat, să producă și să se bucure de ce a făcut? Nu trebuie să răstălmăcim învățăturile Bibliei. Biblia ne vorbește despre faptul că omul trebuie să producă și să lucreze șase zile săptămânal. Așa începe sfințirea celei de-a șaptea porunci. Apostolul Pavel a scris foarte clar tesalonicenilor care au început să viseze și au spus: *ty atât de aproape e a doua venire a Domnului Iisus încât nu mai are rost să mai lucrezi*". Pavel a spus următorul lucru: *Atunci nici să mănânci nu mai are rost*". „Cine nu lucrează nici să nu mănânce” (în Biblie nu apare astfel, cine nu lucrează nici să nu mănânce, pentru că mulți sunt cei care ar dori să lucreze, dar dintr-un motiv anume nu sunt capabili. „Cine nu vrea să lucreze, acela nici să nu mănânce”. Aceasta spune Sfânta Scriptură.)

Oare de ce ne învață Domnul Iisus, ca să cerem de la Tatăl pâinea noastră cea de toate zilele? Credincioșii sunt realiști, ei nu visează, nu fug după iluzii deșarte, zicând că sunt capabili să procure pentru sine și pentru a-i săi strictul necesar. De unde scornesc oamenii încrezuți toate acestea, când nici măcar atâta nu știu dacă vor mai trăi a doua zi? De lucrat trebuie să lucrăm, dar numai acela știe să lucreze care are de lucru și are brațe puternice, minte întreagă, gânduri bune, și doar acela va primi binecuvântare pentru munca sa. Și toate acestea depind de Tatăl ceresc.

Aș putea să vă relatez un exemplu trist, când Dumnezeu i-a învățat minte pe oamenii lăudăroși, arătându-le cât de puțin depinde de ei eficiența muncii lor. De noi depinde să fim credincioși în toate și pentru tot ce primim. Să trăim cu responsabilitate în orice împrejurare, bucurându-ne de talentul cu care suntem înzestrați, căci binecuvântarea vine de la El și fără de El orice lucru e în zadar. Degeaba vă treziți dimineața și vă culcați seara târziu și vă mâncați pâinea obținută cu sudoare, dacă Domnul nu păzește orașul, degeaba este treaz paznicul toată noaptea. Dacă Domnul nu construiește casă, degeaba lucrează la ea constructorii. (Ps. 127.) Din această vanitate

vrea Tatăl nostru să ne elibereze prin această rugăciune.

Din aceasta reiese că de la el trebuie să cerem: „*Dă-ne nouă...*” aici se reflectă încrederea în El, smerenia care provine din cunoaștere de sine, din modul cum vedem lumea reală.

Odată un orășean, uitându-se la semănatul de primăvară, a spus țăranului: anul acesta vom avea o recoltă bogată. Țăranul, înțelept și smerit, a răspuns: „*Încă multe nopți mai sunt de așteptat până să ajungem la recolta acestor semănături, timpul bun sau rău nu depinde de noi, precum nu depinde de noi nici sănătatea noastră*”. Această cerință este necesară: „*Dă-ne-o nouă astăzi*”, prin ea îl slăvim pe Tatăl nostru. Copiii lui Dumnezeu sunt întreținuți Tatălui și de aceea cer de la El totul și Lui îi aduc laudă și mulțumire pentru toate.

Cel de-al treilea cuvânt al rugăciunii *pâinea noastră*. Nu numai pâinea mea o cer. Este caracteristic copiilor lui Dumnezeu ca să se gândească și la alții, cu atât mai mult cu cât Tatăl îi învață că ne lasă nouă ceea ce trebuie să dăm altora. Domnul Iisus s-a îngrijit de alții, folosindu-se de ucenicii săi. Ucenicii au fost mijlocitori între Maestru și cei neajutorați. Este un mare privilegiu ocupația și frumoasa sarcină să fii copilul lui Dumnezeu. De aceea ei cer și pâinea pentru celălalt, și ceea ce primesc de la Tatăl, nu pun niciodată în propriul buzunar, ca fiind al lor, ci întotdeauna cântărește, ce anume îmi revine mie, și ce trebuie să dau mai departe, ca să dau și altora. Aceasta este o idee importantă în Biblie.

Atunci când Domnul Iisus a spus o pildă despre a doua sa venire, amintește acest lucru, că ai Săi să-și petreacă timpul pe care îl mai au de trăit pe acest pământ, ca administratori credincioși. Administratorul a fost un îngrijitor de bunuri, care de cele mai multe ori nu a avut nicio avere. De multe ori stăpânul i-a încredințat o sumă însemnată cu o poruncă foarte precisă: să împartă celor ai casei hrana în acea perioadă. Așa a spus odată Domnul Iisus. Aceasta este sarcina aleasă a copiilor lui Dumnezeu, și în același timp și marea noastră responsabilitate.

Un lucru însă se cere acestor administratori, să fie cinstiți, să folosească tot ceea ce au în scopul pentru care l-au primit. Ceea ce au primit de la stăpân, de acelea să se bucure, și să fie mulțumiți. Dar ceea

ce Domnul a pregătit pentru alții, acelea să le dea mai departe cu cinste și grijă.

Oare nu ar fi necesar ca astăzi să ne uităm în cămara și în dulapurile noastre, la fel ca și la împărțirea timpului nostru? Oare există acel ceva ce aș putea sau ar trebui să-l dau mai departe, pentru că nu nouă ni l-a oferit darnicul nostru Tată, și ne prețuiește că ni l-a încredințat, și acum așteaptă ca să-l dăm mai departe? Un astfel de om constată ce bucurie mare este să dai, mai precis, să transmiți altuia, pentru că noi nu dăm din ceea ce este al nostru, ci din ceea ce și noi așa am primit.

Chiar în această zi, aici pe pământ, mulți oameni mor de foame. De aceea mor, fiindcă poate de mai multe zile nu au mâncat sau poate nici nu au băut nimic. Noi, în schimb, în comparație cu aceștia am chefuit. Deși acest pământ ar fi în stare și azi să hrănească peste șase miliarde de oameni, noi nu împărțim bine acele bunuri pe care Tatăl ni le-a încredințat. Unii fac chefuri și risipesc, alții trăiesc în mizerie. Nu suntem în stare ca în această lume să rezolvăm problema împărțirii bunurilor în mod just. Omul căzut în păcat, nu vrea să asculte de Dumnezeu, el își rezolvă problemele condus de instinct, pentru că numai de asta este capabil. O parte din ei adună și risipesc fără rost, ceilalți, în schimb, duc lipsuri. Dar în cercul nostru restrâns, Dumnezeu ne cere socoteală, dacă ceea ce a trebuit să dăm mai departe, am și dat.

În întâmplarea despre bogat și Lazăr este vorba despre un cerșetor care a fost pus în fața porții bogatului. Dumnezeu pune în fața porții fiecăruia unul sau mai mulți Lazări. Din ceea ce am primit de la Tatăl în acest scop, noi trebuie să dăm mai departe Lazărilor noștri. Când ne-am rugat pentru ca să ne dea „*Pâinea noastră cea de toate zilele*”, atunci și asupra acestui „noi” ne atrage atenția. Cine este Lazărul tău, pe care poate nici nu-l bagi în seamă, pentru că îți este atât de aproape? Lui ar trebui să-i dai ceea ce, prin tine, Dumnezeu vrea să-i dăruiască.

A patra expresie este cea care, în această frază scurtă, se repetă de două ori: „*Pâinea noastră cea de toate zilele dă-ne-o nouă în fiecare zi*”. Așa se poate înțelege corect cuvântul care se găsește acolo. Dă-ne nouă pâinea cea de toate zilele, zilnic.

Calvin a scris, aici, cu o profundă înțelepciune, care îi era caracteristică, că Domnul Iisus Cristos a atras atenția asupra faptului că din viața creștinului este exclusă orice fel de lăcomie, slăbiciune, pretenție, nemulțumire ori zgârcenie. Astfel spune cu exactitate: acest complement, „*în fiecare zi*”, este aici pentru a împiedica lăcomia, ca să învățăm să depindem în fiecare clipă de bunătatea lui Dumnezeu, și să ne mulțumim cu ceea ce primim de la El, zi de zi. Doar acela se va ruga cu un astfel de suflet, care a învățat din exemplul lui Pavel să sufere foamete și să trăiască din belșug în așa fel, că dacă ar avea de toate, nici atunci să nu aibă încredere în propriile-i puteri.

Omul necredincios se bazează pe sine însuși, și de aceea se străduiește să se asigure singur. De aceea el își face provizii, și adună tot ce este posibil, pentru că știe că doar pe sine se poate baza. Pentru el nu există Dumnezeu, nu are importanță și nu îi dă raport. În schimb, copilul lui Dumnezeu știe că poate conta pe Tatăl ceresc și pentru el cea mai mare siguranță este că Tatăl de azi, și mâine tot Tată va fi, și chiar și poimâine, și El știe bine de ce avem nevoie și are grija noastră.

Domnul Iisus folosește foarte rar cuvinte atât de tăioase, precum în exemplul despre bogatul nebun, care spune: „*Suflete mănâncă, bea și înveselește-te! Ai multe bunătăți strânse pentru mulți ani*”. Și Domnul Iisus așa continuă: „*Nebunule! Nu știi, că în noaptea aceasta, ți se va cere înapoi sufletul*”. (Luca 12.15 – 21.)

Cât de liber este acela care aparține cu totul Tatălui, care în întregime s-a încredințat Lui, pe sine, soarta sa și viitorul său, zi de zi de la El primește ceea ce El îi dă! Experiența omului fericit este precum citim în Biblie: „*Dumnezeu este pentru noi Dumnezeul mântuirii, și Domnul Stăpânul ne scapă de la moarte*”. (Ps. 68.20.)

Și aici se poate pune întrebarea: atunci înseamnă că omul credincios nici nu are voie să-și planifice ceva, nu are voie să facă economii, oare nu este bine dacă are rezerve? Nu despre asta este vorba. Biblia ne învață cum să ne împărțim bunurile. „*Zi de zi*” nu înseamnă necondiționat, că voi primi doar ce am nevoie pentru ziua respectivă. La începutul lunii îmi primesc salariul pe toată luna trecută. Această sumă o împart până luna viitoare, în fața lui Dumnezeu, cu responsabilitate, cu mulțumire față de El, ca și când m-aș mulțumi cu

ceea ce primesc de la El. Asta nu înseamnă să nu mă străduiesc la mai mult, și că din această sumă să nu pun deoparte ceva pentru un scop oarecare; dar toate acestea numai în baza încrederii pe care mi-o pun în El și a responsabilității față de Dânsul. Nu avem voie să risipim, și nu avem voie să ne îngrijorăm. Despre aceasta este vorba aici. Pe copiii lui Dumnezeu îi caracterizează recunoștința și îndestularea.

Exact precum apostolul Pavel a scris adunării din Filipi, când viața sa ajunsese la cumpănă. A fost în închisoare, a fost privit rău de mulți, s-a îmbolnăvit, a dus lipsă de multe lucruri, și atunci scrie următoarele, mulțumindu-le pentru dragostea lor: *„Nu spun aceasta pentru că aș fi în lipsă, căci m-am obișnuit să fiu mulțumit în mine însumi, în împrejurările în care mă găsesc. Știu să fiu smerit, și știu să trăiesc din belșug. În toate lucrurile și în toate privințele m-am deprins să fiu sătul și flămând, să fiu în belșug și să fiu în lipsă. Pot totul în Hristos, care mă întărește. Dar bine ați făcut că ați luat parte la strâmtorarea mea”*. (Filip. 4.11 – 14.)

Și în cele ce urmează le spune că se bucură îndeosebi pentru darul dragostei ca fruct al credinței. Mi-a căzut bine, am nevoie de aceasta, mulțumesc. În acest fel, totul e bine. Dar ce lucru mare e că așa crește-ți în credință, că v-a trecut prin minte ca să adunați, să le trimiteți, să vă rugați pentru mine că una suntem. Acesta este un lucru într-adevăr mare. Și chiar dacă nu mi-ați fi trimis nimic și atunci aș fi fost mulțumit, pentru că eu am învățat...

Despre părerea sa se scrie în mod evident în Epistola către Timotei unde amintește în legătură cu bunurile materiale: *„Este un mare câștig frica de Dumnezeu cu mulțumire, pentru că nimic nu aducem cu noi în lume și nimic nu putem duce din ea, dar dacă avem mâncare și îmbrăcăminte să ne mulțumim cu atâta”*. (Tim. 6.6 – 8.)

Aceasta nu înseamnă că omul credincios trebuie să accepte totul și niciodată să nu aspire la mai mult, ci înseamnă că în orice situație ne pune Tatăl pe noi să o acceptăm cu mulțumire și recunoștință.

Dați-mi voie să-l citez din nou pe Calvin. El pune următoarea întrebare: *„Oare care ar fi motivul pentru frica pe care o avem în noi, atunci când îndrăznim să-i încredințăm sufletul nostru lui Dumnezeu, dar pentru trupul nostru ne facem mereu griji?”* Oare cu adevărat ne

încredințăm sufletul lui Dumnezeu sau este mai important trupul decât sufletul? Sufletul mai-mai că i-l încredințez, dar poate că de corp nu va purta de grijă. Această idee ne dezvăluie foarte multe lucruri.

Cunoașterea în adevăr a lui Dumnezeu ne eliberează de îngrijorări. Dacă ne încredințăm cu adevărat Lui, pe care așa îl numim la începutul rugăciunii: Tatăl nostru, atunci de la El cerem și pâinea noastră cea de toate zilele. Dacă ajungem la concluzia că nu bogățiile acestei lumi constituie sensul vieții omenești, atunci ajungem la trăirea complexă, care conform învățaturii Bibliei, înseamnă: *cunoașterea lui Dumnezeu, comuniunea cu El și viața veșnică*.

Domnul Iisus ne întărește în cerința pe care o adresăm Tatălui, legată de problema pâinii. Tot ce aparține acesteia să cerem fără opreliști. Nu o cerem ca străini, ci ca fii care venim la Tatăl. În aceasta este încredere și smerenie. Putem cere nu numai pentru noi, ci și pentru alții, și, la rândul nostru, s-o putem da mai departe. Nu trebuie să ne privăm pe noi înșine de această bucurie ca să fim mesagerii Săi. Să ne încredem în El, căci El ne-o va da zilnic.

Vă sfătuiesc ca după-amiază să citiți cap. 16 din 2 Moise. Acolo veți afla cu amănunțime cum a dat Dumnezeu pâine proaspătă în fiecare dimineață poporului care ducea lipsă. Această mană o dădea drept pâine. Nici ei n-au știut ce este și se întrebau ce înseamnă mana? Mana este ceea ce este și așa s-a păstrat. Ei au primit-o în fiecare dimineață.

Dumnezeu a dat două porunci: „*Să adunați doar pentru ziua de astăzi, puteți aduna și mai mult, dar fiecareia după nevoi, dar să nu adunați pentru ziua următoare pentru că se va strica*”. Vinerea, în schimb, au putut aduna liniștit două porții, fiindcă sâmbătă nu primeau. Acea zi să fie oferită toată Domnului. Niciuna dintre acestea nu le-au crezut. Dar mulți dintre ei au strâns mai mult și pentru ziua următoare, însă dimineața toată s-a stricat. Ceea ce au adunat pentru sâmbătă, aceea nu s-a stricat. În schimb, cei care au vrut să adune și sâmbătă, aceia au rămas cu ce au avut. Așa face Dumnezeu precum spune și El se îngrijește în fel și chip de ai săi și întotdeauna așa cum crede El de cuviință.

Fericit om este acela care cere cu încredere: „*Pâinea noastră cea*

de toate zilele dă-ne-o nouă astăzi...

Îți mulțumim Tată pentru grija ta părintească. Îți mulțumim că Tu ne satisfaci și acele nevoi pe care nici nu le mai dorim. Îți mărturisim Ție că într-adevăr este mai important corpul decât sufletul. Ne ocupăm foarte mult timp cu îngrijirea corpului nostru, cu vindecarea lui de anumite boli, în timp ce sufletul nostru devine tot mai firav, mai flămând, mai setos și mai neîngrijit. Ajută-ne ca să dăm mai multă importanță sufletului nostru.

Îți mulțumim că ne oferi cuvânt hrănitor și-ți mulțumim că ne-ai pregătit și pâinea noastră cea de toate zilele. Ajută-ne să înțelegem într-adevăr cât de multe lucruri înseamnă aceasta. Doamne Iisuse, știm că nu întâmplător ai pus aceasta în rugăciunea Ta. Permite-ne ca ea să pătrundă în adâncul inimii noastre, ca să avem siguranță în Tine.

Ajută-ne pe noi ca sub aceasta să nu se ascundă lenevia noastră. Am dori să lucrăm șase zile și a șaptea să fie toată a Ta. Am dori să împlinim cu cinste sarcinile noastre și așteptăm cu încredere binecuvântarea Ta. Îți mulțumim că acestea nu se exclud una pe cealaltă, ci se completează. Ajută-ne să trăim o astfel de viață complexă.

Ne rugăm îndeosebi pentru cei care trăiesc în nevoi și în primul rând, pentru aceia care din cauza noastră suferă aceste lipsuri. Ajută-ne să împlinim acest lucru până mai avem timp.

Ne rugăm pentru aceia care din cauza răutății altora trăiesc în lipsuri. Așa multă foame și foamete distruge această lume. Ai milă de noi. Știm că ea este consecința păcatelor noastre. Totuși ne rugăm Ție pentru ajutorul și harul Tău eliberator. Folosește-ne pe noi cât mai mult în îndulcirea nenorocirilor altora.

Ajută-ne ca acum, când ne pregătim pentru sărbători, să ne gândim mai mult la cei care trăiesc în nevoi decât la noi înșine. Permite-ne să ne bucurăm că putem da altora din ceea ce noi am primit.

Dăruiește-ne pe noi azi cu o zi pe care într-adevăr Ție să ți-o oferim. Deschide-ne nouă ochii ca să-i vedem pe Lazării noștri și bogăția Ta. Eliberează-ne pe noi de orice amânare, lenevie, greutate, egoism, lăcomie, zgârcenie, și fă din noi slugi credincioase care-l așteaptă pe Stăpânul lor Domn.

Amin.

10 decembrie 2000

Iertarea cea de toate zilele

...și ne iartă nouă greșelile noastre, precum și noi iertăm greșiților noștri...

Matei 6.12.

Lectură suplimentară: Matei 18.21 – 35.

În săptămâna trecută am observat, că în timp ce spun Tatăl nostru, foarte multe lucruri îmi vin în minte, care au fost spuse în ultimele duminici. Până acolo încât fraza „*Pâinea noastră cea de toate zilele, dă-ne-o nouă astăzi*”, s-a umplut de un nou conținut. Din aceasta am dedus că poate nu este în zadar să ne ocupăm în amănunt de această frumoasă rugăciune pe care am primit-o de la Domnul Iisus, și poate chiar mai profund, mai sincer și mai concret ne vom putea ruga.

Să continuăm acum să studiem această frază cu care și Domnul Iisus s-a ocupat.

Aș dori să evidențiez trei mesaje.

1.) în primul, Domnul Iisus face legătura dintre rugăciunea pentru iertarea de zi cu zi cu rugăciunea pentru pâinea cea de toate zilele. Până la acest punct nu a fost în rugăciunea Tatăl nostru conjuncția și. Domnul Iisus a înșirat cerințele care au fost despărțite de virgule, punct și virgulă. Aici, în schimb, urmează o conjuncție accentuată. „*Pâinea noastră cea de toate zilele dă-ne-o nouă astăzi și ne iartă nouă păcatele noastre, precum și noi iertăm greșiților noștri*”.

Putem spune și așa: „*Pâinea noastră cea de toate zilele dă-ne-o nouă astăzi și ne iartă zilnic păcatele noastre*”. Domnul nostru prin aceasta vrea să sublinieze că pe cât de indispensabilă este pâinea cea de toate zilele, pe atât de necesară este și iertarea păcatelor noastre. Așa precum cel care nu-și hrănește corpul o perioadă de timp, va muri, tot așa va pieri și sufletul, căci devine necunoscută cererea și primirea iertării. Dacă într-o căsătorie, familie sau comunitate de colaboratori, oamenii încetează să ceară iertare și sunt incapabili să ierte, acolo se distruge comunitatea, acolo apar semnele destrămării și această comunitate se dezmembrează.

Domnul Iisus, prin această conjuncție, subliniază că iertarea este în același timp o condiție vitală, o necesitate, precum este și

pâinea cea de toate zilele. Dumnezeu așa ne-a făcut pe noi, ca umblând pe două picioare să fim în echilibru, și să ne putem îndrepta într-o direcție. În această privință, unul dintre picioare este pâinea cea de toate zilele, care dacă nu ar fi, am cădea, iar celălalt picior este iertarea zilnică. Și în acest caz, este valabilă zicala că totul este în zadar, omul poate cuceri lumea întreagă dacă în inima sa păcătuiește. Degeaba este într-o familie pâine, chiar și mai multă, dacă nu există cererea și primirea iertării. În acea familie nu merg oamenii bucueroși acasă, acea familie și acea comunitate se destramă.

Pentru că fiecare păcat ne desparte și ne pune față în față cu Dumnezeu și cu noi înșine. Să fim atenți și să observăm că fiecare iertare sinceră ne leagă și ne unește din nou. În adâncul inimii noastre, dorim întotdeauna să fim una cu aceia cu care am putea și ar trebui să fim una. Toți, chiar și cei cu inima mai tare suferă, dacă ceva îi desparte de cei cu care ar dori să fie una. Prețul acestei unități însă este cererea să fii iertat și iertarea dată din toată inima.

Este trist faptul că plătim din greu prețul acesteia. Deși, asta nu m-ar costa nimic, dacă aș spune, nu te supăra, nu am vrut așa, știu că te doare, nu aș dori să o mai repet. Celălalt, în schimb, ar ierta din toată inima și ar spune, te înțeleg, ți-a căzut greu, dar nu-ți voi mai scoate ochii, să începem din nou. Doar atâta ar trebui să spunem și să și trăim astfel. În schimb, cei mai mulți oameni acuză permanent. Învinuiesc partenerul, părinții, copiii, regimul care este la conducere, conducătorii de stat și ai bisericii, pe preoți, timpul, situațiile, totul și toți sunt vinovați. Așa încearcă să se dezvinovățească și să se scuze pe sine însuși. În timp ce îi condamnă pe alții, el se umple de amor propriu, cu cât mai mult condamnă, cu atât mai mult se apără, și din acest cerc vicios nu este cale de ieșire.

Pentru ca cineva să poată să spună cu sinceritate decisiva propoziție din rugăciunea Tatăl nostru, trebuie în primul rând să-și judece cu deplină sinceritate propriile păcate. De multe ori trebuie să vorbesc cu oameni căsătoriți care sunt în necaz. Acest lucru începe prin a da vina unul pe celălalt. Însănătoșirea, în schimb, începe atunci când cel puțin unul dintre ei încearcă să-și înșire propriile-i păcate, fără niciun fel de scuză. Aceasta continuă, în general, prin mărturisirea

păcatelor și din partea celuiilalt partener. Acolo unde păcatul este numit pe nume, acolo poate pătrunde în acțiune iertarea, acolo se petrece minunea.

La aceasta ne învață pe noi Domnul Iisus aici. De aceea vrea ca pe ai Săi, pe copiii lui Dumnezeu să-i caracterizeze faptul ca în fiecare zi să facă plecăciune în fața Tatălui nostru, pe care așa îl numim la începutul rugăciunii, și să-l cerem Lui iertarea necesară zilei respective. Îi putem înșira concret pentru ce cerem iertare astăzi. Din acel mare capital pe care El ni l-a pregătit nouă, copiilor Săi, care este acea mică părticică de care avem nevoie chiar acum. Ceea ce am făcut, am omis, am spus, cum am spus, la ce ne-am gândit. Acest lucru înseamnă creștere în viața unui creștin, dacă în fiecare seară merge în fața Tatălui ceresc și îi cere iertare pentru ziua care a trecut. Acest lucru se poate petrece într-un minut. Aici nu este vorba de o lungă durată de timp, ci despre calitatea sufletească, care ne ajută pe noi, copiii lui Dumnezeu, la fericire, a te prezenta zilnic în fața Tatălui și în fața celui căruia i-ai greșit.

Nu întâmplător spune Cuvântul lui Dumnezeu, să nu apună soarele până nu vă iertați unul pe celălalt. Această frază începe așa: *Dar supărați-vă!* Ar fi mai bine dacă nu v-ați supăra, dar astea merg împreună. Noi ne certăm zilnic, mai ales dacă intensificăm ritmul, așa cum se petrece în timpurile noastre, și mai ales înaintea sărbătorilor. Ne tamponăm unul de celălalt fără să vrem. Nu am vrut să fie așa, dar trebuie să mergem. Nu am avut timp să stăm de vorbă imediat. Cine are timp să ceară mereu iertare și să ierte? Eu așa sunt făcut, iau la cunoștință! Acest lucru se poate întâmpla în timpul zilei, dar seara să ne facem timp cel puțin 5 minute, și atunci nu apune soarele odată cu supărarea noastră. Nu doresc să adorm cu acele păcate, pe care le-am comis împotriva acelor pe care îi iubesc, sau cel puțin doresc să-i iubesc, dar azi nu mi-a reușit așa cum ar fi fost bine. Să spun, cel puțin, atât: aș fi dorit altfel, dar nu mi-a reușit. Nu te supăra. Să ne dăm ocazii unii altora, ca mâine să continuăm mai bine, și să ne iertăm din inimă unii pe alții.

Oare putem să stăm unul lângă celălalt așa și suntem oare gata să iertăm dacă au greșit împotriva noastră, și dacă cineva nu și-a cerut

iertare de la noi, ne putem culca ușurați în inima noastră dacă am și iertat necondiționat? Acest lucru nu este ușor. Vom vedea, la mijlocul frazei a doua, că Domnul spune printre altele, că „*Precum și noi iertăm greșităilor noștri*”, să învățăm, să vedem cât de greu i-a fost Tatălui să ne ierte nouă multele păcate, și cât ne este de greu să iertăm din toată inima altora, care într-adevăr ne-au greșit, și care nici iertare nu ne-au cerut. Noi nu așteptăm, pentru că noi suntem capabili să iertăm, pentru că noi am primit iertare pentru atât de multe păcate de la Tatăl.

De multe ori văd că întreaga viață a omului credincios este otrăvită, dacă cineva ține în el supărarea. Toate aceste supărări în care ne complăcem, toate revendicările pe care le înăbușim în noi, toate amărăciunile pe care le cultivăm în noi, sunt la fel ca și focarul de puroi, care, în comparație cu volumul întregului nostru corp, este mic, dar poate că s-a întărit, dar deodată tot se întâmplă ceva rău, și cum obișnuim să spunem, ne merge la inimă, la reumatism și pot să ne consulte medicii, oare care este cauza adevărată a plângerilor noastre? Undeva în noi s-a depus murdăria, nu ne-am putut elibera de ea și într-un alt loc cu totul opus, va apărea. De multe ori nici noi nu știm de ce. Este un pericol de moarte să păstrăm în noi aceste amărăciuni, supărări și revendicări.

În Epistola către Evrei citim de multe ori despre această avertizare: aveți grijă, să nu fiți separați de credința adevărată prin creșterea unor rădăcini a amărăciunilor. Întristarea este capabilă și de aceasta. De aceea este foarte important ca pe lângă cerința „*Pâinii cea de toate zilele*”, să cerem de la Tatăl nostru, așa precum am văzut și în duminica trecută, tot ceea ce este cuprins în aceasta, o dată și încă o dată, la fel și iertarea de zi cu zi, să învățăm să o cerem de la El și de la alții, și să ne iertăm unii altora.

2.) Al doilea mesaj din Cuvânt este că avem un *astfel* de Tată, la care putem merge, de la care putem cere și acest lucru. Avem un Tată despre care Sfânta Scriptură zice: „*El abundă în har și este bogat în a ierta*”. Așa precum la El ne este pregătită pâinea cea de toate zilele, la fel este gata pentru fiecare zi și iertarea necesară, dacă ne putem exprima astfel. Dar aceasta o primește numai acela care o cere, acela care o acceptă, care se bucură, care știe că este constrâns ca și în cazul

pâinii, să fie recunoscător pentru aceasta, care o transmite altora, și el însuși este capabil să ierte așa precum și lui i s-a iertat.

În această frază a Domnului Iisus apar cuvinte deosebite, și acestea ar putea fi traduse fără însă a le schimba conținutul: uită de datoria noastră, precum și noi uităm de datoria altora, care ne sunt îndatorați. Poate astfel ne este mai bine ilustrat și mai apropiat mesajul acestor cuvinte.

Biblia ne vorbește despre faptul că noi am devenit datornici lui Dumnezeu. Nu-I dăm numai Lui respectul care I se cuvine. Nu-I dăm lui Dumnezeu acea slavă, pe care numai El o merită. De multe ori nu este adevărat în viața noastră ceea ce noi, creștinii, declarăm cu mândrie, slava este numai a lui Dumnezeu! Să fim atenți cum relatăm despre o treabă care a ieșit bine. Primul lucru care reiese de aici e că eu nu sunt un om oarecare. Acest lucru l-am rezolvat destul de bine. Și bineînțeles mi-a ajutat și bunul Dumnezeu. Cum vine aceasta? Oare este doar meritul Său, dacă nouă ne reușește ceva pe acest pământ sau dacă deja i-am cucerit slava Sa?

— Nu-L adorăm noi pe El. Noi ne risipim timpul pe care l-am primit ca să-L adorăm pe El, cu totul altceva. Atât de mult ne-am înglodat în datorii, că am devenit neplatnici. Nu suntem în stare nici să plătim în rate.

Aici auzim Evanghelia, vestea bună, ideea centrală a Bibliei. Nu trebuie să plătim. De ce? Fiindcă cineva a plătit în locul nostru. Acesta a fost Domnul Iisus. Aceasta este interpretarea, conținutul și scopul jertfei Domnului Iisus Cristos. Tot ce a făcut Domnul Iisus a avut acest țel, ca în acea situație disperată, în care ne-am aflat din cauza datoriilor noastre care s-au adunat, să nu trebuiască să pierim, fiindcă cineva ne-a achitat facturile. Dumnezeu a rupt lista datoriilor noastre. Acest lucru îl putem citi exact așa în **Biblie**: *„Pe voi, care erați morți în greșelile voastre și în firea voastră pământească, netăiată împrejur, Dumnezeu v-a adus la viață împreună cu El, după ce ne-a iertat toate greșelile. A șters zapisul cu poruncile Lui, care era scris împotriva noastră și ne era potrivnic și l-a nimicit pironindu-l pe cruce”*. (Col. cap. 2.13 – 14.)

Zapisul împotriva noastră a fost valabil, cu o datorie uluitoare,

imposibil de a fi achitat. El o dată l-a luat și l-a străpuns și începând de acum nu mai datorăm, Cineva l-a plătit.

Am avut odată un șef bătrân care a anulat chitanțele ori, dacă ele nu au mai fost valabile, le-a străpuns. Această imagine mi-a apărut acum în minte. Au fost ocazii când le-a aruncat, fiindcă nu le-a socotit bune, dar unele le-a păstrat zicând că ar mai fi nevoie de ele, dar nici acelea nu mai erau valabile. Cele care au fost străpunse nu mai erau valabile.

Aici citim următoarele: Domnul Iisus a cerut zăpăsul nostru de la *Tatăl* și l-a pironit pe cruce, deci, nu mai este valabil fiindcă a fost plătit. Din acest motiv putem veni la *Tatăl* nostru și putem cere de la El iertarea necesară pentru fiecare zi. Cine crede că prin moartea pe cruce a Domnului Iisus a răscumpărat și datoriile sale față de Dumnezeu, pe acela Biblia îl numește credincios. Mulți se declară credincioși, uneori îi întreb: „*Ce înseamnă acest lucru?*”. Înseamnă că nu-L neg pe Dumnezeu, cred că El are un scop final. *Biblia numește credință faptul când cineva ia în serios că Domnul Iisus și-a dat sufletul pe cruce și a spus „s-a împlinit”, deci El a plătit și ultima rată a păcatelor mele, eu cred că și Dumnezeu consideră acest lucru valabil.* Dacă și eu îl consider valabil, și mă prezint să iau zăpăsul plătit și-l mulțumesc pentru aceasta, atunci de aici începe practic credința mea. Ea este credința mântuitoare. Tot ce este în afara acesteia, nu se numește credință mântuitoare. Asta îi dă omului siguranță prin faptul că este liber, cu zăpăsul achitat, și despre acest fapt poate și altora să împărtășească cu bucurie. Așa spune și Sfânta Scriptură: „*Cu inima credem adevărul iar cu vorba depunem mărturie despre mântuire*”, sau îi mulțumesc cu recunoștință, și cred că am primit iertare, și altora le pot mărturisi că Dumnezeu este un *Tată* iertător, și mie mi-a iertat totul și prin asta capăt siguranța mântuirii. Pe noi ne-ar salva din multe ezitări. Să luăm deci în serios, și să-l mulțumim și să nu ne fie rușine să mărturisim și altora cu bucurie.

Se și pune întrebarea dacă Dumnezeu este atât de bogat în har și pentru meritele Domnului Iisus ne-a dat nou iertare deplină, atunci de ce trebuie să ne rugăm în fiecare zi: „*Și ne iartă nouă păcatele noastre*”? De aceea, fiindcă Biblia face diferență între păcat și vină.

Despre aceasta am vorbit de mai multe ori. Suntem în condiția de păcătoși când ne rupem de Dumnezeu și aceasta ne este specifică tuturor de la naștere. Ne naștem în păcat și suntem într-o stare în afara lui Dumnezeu. Dar moartea pe cruce a Domnului Iisus ne-a dat posibilitatea să ne eliberăm din această condiție, asta înseamnă că Dumnezeu ne-a iertat păcatele noastre.

Cel care pornește pe această cale, cea a lui Dumnezeu, acela se poate numi copil al lui Dumnezeu, chiar dacă mai are în el vreo vină. Pentru că vina este parte din trupul nostru. Dar nu mai avem atâta vină și nu mai suntem atât de neciopliți ca atunci când nu eram încă credincioși. Diferența nu constă în faptul că nu mai am vreo vină, ci că imediat observ că am greșit și nu mai vreau să fiu nici măcar o noapte cu păcatul și să nu mă prindă apusul soarelui cu conștiința încărcată de aceste păcate. De aceea ne rugăm zilnic: *„Și ne iartă nouă păcatele noastre”*.

Fac aici o comparație cu *copilul născut din nou* al lui Dumnezeu, care are obiceiul să se spele zilnic. Omul care nu-l cunoaște pe Dumnezeu – scuzați dacă mă exprim astfel –, acela se complăce în propriul păcat, acela se obișnuiește cu propriul său miros. Cu mirosul urât al păcatului. Trăiește cu acesta și nu i se pare neobișnuit că ar putea exista o viață cu o mireasmă mult mai plăcută. Comite păcat peste păcat, uneori își mai ascultă conștiința, dar își dă toată silința s-o reducă la tăcere și nici aceasta nu-i creează vreo problemă.

Cine a devenit copilul lui Dumnezeu, acela s-a eliberat de păcate și lui nu-i sunt deloc plăcute. Dacă spune doar un singur cuvânt urât, deși s-a purtat politicos, având în inima sa supărare, ură, fățarnicie, își dă seama, îl doare și nu vrea ca acestea să dureze. Nu vrea să le acopere, ci să se elibereze de ele. De aceea merge la Tatăl ceresc în fiecare zi și la acei față de care – dacă se poate – poartă vreo vină, să le ceară iertare. Acesta e actul de purificare de fiecare zi: *„Iartă-ne nouă păcatele noastre, precum și noi iertăm greșelile noastre”*.

3.) Al treilea mesaj: care este legătura dintre cele două părți ale acestei cereri: *„Iartă-ne nouă păcatele noastre, precum și noi iertăm greșelile noastre?”* Este de la sine înțeles că Domnul Iisus de aceea ne spune astfel, ca să vedem cât este de greu a ierta acelor care

într-adevăr au greșit împotriva noastră. Cât este de greu să iertăm acelor care nici nu-și cer iertare. Dar mai există o problemă: oare nu este aici vorba de o contradicție? Iertarea pe care ne-o dă Dumnezeu nu este oare în dependență de a noastră? Așa precum eu iert, mă pot aștepta că poate și Dumnezeu mă va ierta?

Aceasta este o greșeală fatală, și de aceea trebuie neapărat să ne eliberăm de ea. În mod deosebit, această greșeală poate fi plantată în noi, luând în considerare ceea ce urmează după adresarea cu *Tatăl nostru*. Se subînțelege ca unică cerință, la care Domnul Iisus a revenit după ce a spus cuvântul *Amin*: „*Pentru că dacă și voi iertați oamenilor păcatele lor, atunci și Dumnezeu vă va ierta păcatele voastre. În schimb, dacă nici voi nu iertați oamenilor, nici Tatăl nu vă va ierta greșelile voastre*”. Dacă citim cu superficialitate, atunci avem impresia următoare: eu așa voi ierta, cum îmi va ierta și mie Dumnezeu. (Deci iertarea mea depinde de cum voi fi eu iertat.)

Calvin spune cu dreptate că: „Dacă nu înțelegem ceva din Sfânta Scriptură, sau ni se pare că situația aceea este în contradicție cu altele, atunci acea frază trebuie să o examinăm în lumina Sfintei Scripturi. Ce spune despre aceasta Biblia? Oare depinde iertarea lui Dumnezeu sau nu de iertarea mea? În Biblie nu găsim nicăieri această afirmație, că orice fel de activitate a lui Dumnezeu ar depinde de faptul ce facem sau ce nu facem noi. Dumnezeu este Domnul Suveran al acestei lumi, care acționează liber, așa precum crede de cuviință. În toate El este Cel care acționează prima dată, ceea ce facem noi este doar un reflex. Acesta este doar un răspuns la ceea ce a făcut El.

Omul nu este în stare nici să iubească decât atunci când a primit dragostea lui Dumnezeu și aceasta se reflectă în el. Nu știm să facem binele, dar când faptele bune ale lui Dumnezeu cum ar fi răscumpărarea o acceptăm cu credință, atunci vom fi capabili ca și în baza calificării Sale să facem binele. Nici să iertăm nu putem până când nu am primit de la El iertarea tuturor păcatelor noastre. Și aici este pe primul plan iertarea Sa. Cine spune Tatăl nostru? Tatăl nostru îl spune copilul lui Dumnezeu, deci păcătosul care a primit iertarea. Rugăciunea Tatăl nostru o spune cel care deja știe că este îndatorat până peste cap, dar Dumnezeu îl iartă necondiționat. Cu această bucurie și încredere

vine la El zilnic și îl cere iertare. Aceasta depinde doar de faptul că el primește iertare, că el îl iartă pe semenul său, pentru că la rândul său el a primit iertarea.

Atunci ce înseamnă totuși aceasta: „*Iartă-ne nouă păcatele noastre, precum și noi iertăm greșităilor noștri*”? Aici trebuie să privim astfel, că mâinile noastre sunt pline cu zapisuri, pentru că noi ținem minte toate greșelile pe care le-au comis împotriva noastră. De multe ori mi se face pielea de găină când unii oameni știu cu precizie să reconstituie acele supărări pe care le-au suferit cu zeci de ani în urmă. Ce s-a spus despre aceasta, ce s-a făcut contra, ce nu a primit de la persoana respectivă? Aceste lucruri le înșiră la nesfârșit. Mâinile noastre sunt pline cu zapisuri, și de aceea nu suntem în stare să acceptăm zapisurile achitate, pe care Dumnezeu le-a pironit pe cruce prin moartea Domnului Cristos, și pe care acum ni le oferă. Acestea ar trebui să le luăm, pe celelalte, în schimb, trebuie să le aruncăm, să le rupem. Nu doresc să trag la răspundere pe nimeni, nu vreau să mă răzbun, vreau doar să uit. Atunci, cu două mâini prind ceea ce El îmi oferă. Dar faptul că El îmi oferă acestea nu depinde de iertarea sau supărarea mea. El îmi oferă aceasta indiferent de faptele mele, dar acestea nu pot fi ale mele cu adevărat, atâta vreme cât eu mai păstrez și supravaluez supărările. De aceea este important, dintr-un anumit punct de vedere, dacă nu înțelegem greșit, că totuși este o condiție, faptul că să fie a mea iertarea pe care Dumnezeu mi-a pregătit-o și să fiu bogat în ea, și de acum încolo să pot ierta și eu necondiționat tuturor, dar pentru aceasta trebuie să rup zapisul care mărturisește păcatele altora, să-l arunc, și să mă bucur că și Dumnezeu a rupt zapisul meu și am primit iertarea.

Această bucurie lipsește acelorora care nu pot sau care, după inima lor, nu vor să ierte. Aceștia rămân cerșetori săraci sufletește, fiindcă mereu își reamintesc ceea ce au făcut cu ei, ceea ce au luat de la ei și cu ce i-au supărat. Aceasta dovedește că ei nu pot să ierte, să lase de la ei, să se împace. Toate trebuie făcute cu sinceritate.

Odată cineva mi-a povestit, că un cunoscut de-al lui, care se considera credincios, a avut de suferit multe necazuri de la verișorul său. Când preotul a vorbit cu el, atunci a spus următoarele: bine, eu îl

iert, dar nu vreau să-l mai văd niciodată. Preotul i-a spus: asta înseamnă că tu nu l-ai iertat. Pe urmă, acest unchi s-a îmbolnăvit foarte tare. L-a vizitat duhovnicul său și l-a întrebat: – Ce crezi? Îl vei vedea tu dincolo pe Domnul? Sigur, doar sunt un om credincios! Atunci acesta i-a spus cu tărie: cu supărarea în inima ta, nu-L vei vedea pe Domnul, pentru că ai spus: „*Nu vreau nici să-l văd*”, celui căruia i-ai iertat. Despre aceasta nu a mai vorbit, dar când din nou l-a vizitat duhovnicul său, pe marginea patului stătea verișorul. Între timp l-a anunțat, pentru că și-a dat seama că nu l-a iertat cu adevărat. Peste câteva zile unchiul a murit.

De câte ori nu spunem și noi astfel de vorbe, numai în glumă: Bine, iert, dar... Poate continua în multe feluri. Este greu să ierți. Este foarte greu să uiți de datoriile tale necondiționat. De aceasta este capabil doar acela care a primit harul lui Dumnezeu, zapisul rupt. Dacă aruncăm din mâinile noastre ceea ce până acum am strâns, vom avea mâinile libere.

La aceasta vrea să ne ajute pe noi Domnul nostru. În toate cazurile este vorba de puterea voinței. Aici nu este vorba de sentimente. Acestea se vindecă tare greu, și poate că și peste mulți ani ni se va strânge stomacul, doar dacă auzim numele, sau ne întâlnim cu ele, dar nu schimbă nimic, dacă eu am iertat din toată inima. Poate că îmi va veni în minte, pentru că nu este așa, că îmi pot porunci mie, uită căci și eu uit. Îmi voi mai aminti încă mult timp, dar acest lucru nu ne mai desparte. Nu-i scot ochii, nu mai este supărare între noi, nu doar așa ca să acoperim, să măturăm sub covor, ci că am făcut curățenie în cameră. Nu este supărare, nu o ținem minte, căci am iertat. Aici este vorba de voință și Dumnezeu mă ajută să fiu capabil de așa ceva.

Suntem în Ajunul Crăciunului. De azi într-o săptămână se va întruni familia. Ce fel de teatru ipocrit și urât se petrece chiar și în această zi! O zi de armistițiu, azi nu ne scoatem ochii unii altora. Dar, în general, nu ne reușește. Noi nu putem rezista nici măcar o zi.

Dumnezeu vrea să ne elibereze de această ipocrizie. Putem ierta și atunci când ne mai doare încă foarte mult, și ne mai doare când cineva se gândește, oare mie cât mi-a iertat *Tatăl meu*? Așa vin la El zilnic, fiindcă din nou am nevoie de El: „*Iartă-ne nouă păcatele*

noastre". Cel care poate să-i spună acestea, acela este capabil să ceară iertare și de la cel căruia i-a greșit, și de multe ori poate să ierte, că nici nu-și dă seama că mai ține supărare, nu mai ține cont de ea. În cel mai rău caz chiar și dintr-un singur punct de vedere.

Domnul Iisus vorbește despre aceasta chiar la începutul rugăciunii Tatăl nostru, ce anume îi caracterizează pe copiii lui Dumnezeu. Trei lucruri ne spune: *„Faceți bine celor care vă urăsc, spuneți lucruri bune despre cei care au spus lucruri rele despre voi, și rugați-vă pentru cei care vă insultă și vă prigonesc.* (Mat. 5.44.) A face bine, sau dacă nu pot face binele, pentru că nu sunt mereu în această situație, măcar să spun bine despre el, dar dacă nici acest lucru nu este posibil, atunci să mă rog pentru el. Dar să nu mă rog ca Dumnezeu să-L pedepsească, ci ca Dumnezeu să-L binecuvânteze cu toate bunurile sufletești. Adevărata iertare este confirmată prin aceasta. Sunt gata să-i fac un bine, să spun bine despre el, chiar și atunci când el a spus despre mine orice, și să mă rog cu o inimă sinceră pentru el. Și atunci vom putea să ne rugăm sincer: *„Iartă-ne nouă păcatele noastre, precum și noi iertăm greșităților noștri*".

Îți mulțumim Tată că Tu ai făcut primii pași. Îți mulțumim că fără nicio condiție, și chiar fără rugămintea noastră, ne-ai pregătit tuturor a iertarea Ta deplină. Îți mulțumim, că ne este îndeajuns harul Tău. Învață-ne pe noi să trăim prin harul Tău. Permite-ne să retrăim în profunzime, că suntem niște cerșetori și că zilnic suntem constrânși a primi darurile Tale. Îți mulțumim că ne putem încrede în Tine. Și în aceea că Tu ești bogat în har și Tu ai din belșug, și că Ești gata să ne ierți de șaptezeci câte șapte ori, și că putem veni la Tine chiar și zilnic.

Iartă-ne dacă în mod meschin ținem cont de greșelile care au fost comise împotriva noastră. Dă-ne eliberarea! Tată, și pe noi ne apasă acest lucru. Ne otrăvesc bucuriile, ne despart de cei pe care suntem supărați. Ajută-ne să putem ierta din toată inima.

Ajută-ne să ne putem pregăti pentru a lua parte la Masa Ta de Crăciun, ca unii care au iertat cu adevărat. Simplifică, te rugăm, și modul acesteia. Dacă trebuie, fă-ne-o ușor de declarat. Fă să nu fie în spatele acestora niciun fel de trufie, aroganță, milă exagerată. Ajută-ne ca să putem ierta jură umilire. Nu este cazul să ne înjosim, pentru că noi

suntem deja destul de jos, Tată. Îți mulțumim, că în fața Ta ne putem pleca genunchii.

Îți mulțumim că Ție îți putem încredința toate gândurile noastre. Problema pâinii și nevoile sufletești. Te rugăm să ni le satisfaci pe ambele. Te rugăm și pentru aceia cărora le lipsește și pâinea cea de toate zilele. Fii milostiv cu ei! Folosește-te de noi în micșorarea acestor nevoi.

Te rugăm pentru aceia care, în această săptămână, au stat în fața sicriului. Numai Tu singur poți da adevărată mângâiere, vie speranță, pace pe care numai în Tine o pot găsi. Te rugăm pentru această familie din care în această noapte ai chemat acasă pe tânărul tată. Acel gol care s-a produs în viața lor, la fel și în acea adunare, Tu, Doamne lisuse Cristoase, te rugăm să-L umpli, Tu care ai înviat și trăiești.

Îți mulțumim că te putem adora și acum, ca și pe Cel la care sunt cheile morții și ale iadului, ca și pe Cel care a fost mort, dar trăiește în vecii vecilor. Îți mulțumim că ai promis celor ce cred în Tine, că Tu trăiești și vom trăi și noi. Ajută-ne pe noi ca să privim cu speranță deasupra durerilor, pierderilor și a doliului nostru.

Te rugăm pregătește-ne încă de astăzi în liniște și vorbește cu noi și pe mai departe prin Cuvântul Tău bogat. Ceea ce pentru noi este imposibil, fă-L să fie ușor. Lasă-ne să te binecuvântăm și să te slăvim pe Tine, a cărui milă ajunge până la cer, și a cărui credință ajunge până în nori.

Amin. 17 decembrie 2000

Apărare și eliberare

...Și nu ne duce pe noi în ispită, ci ne mântuiește de cel rău...

Matei 6.13.

Lectură suplimentară: Iacov 1.12 – 18.

În ultimele duminici ne-am ocupat cu câte o frază din rugăciunea Tatăl nostru. Așa am ajuns azi la ultima cerință: „*Și nu ne duce pe noi în ispită, ci ne mântuiește de cel rău*”. Nu știu cine dintre cei prezenți își mai amintește despre ce a fost vorba în primul serviciu divin din acest an? Am fost surprins când mi-am dat seama că Dumnezeu ne-a îndrumat cu un Cuvânt asemănător. Atunci în îndreptarul pentru citirea Bibliei din acea zi a fost istoria ispitirii

Domnului nostru Iisus Cristos. Am putut vedea adevărata putere a Satanei, care chiar și pe Domnul Iisus a încercat să-L convertească de pe drumul ascultării.

Am văzut cum pâinea, puterea și succesul ne ispitesc în permanență pe noi toți, și ne-am mirat de fermitatea Mântuitorului nostru, care a știut să reziste tuturor ispitelor pe care Satana le-a folosit. Atunci am spus că Lui i-a fost ușor să învingă, pentru că El este mult mai puternic decât Satana, dar situația noastră este mai grea. Tocmai prin respingerea și prin comportarea Sa ne-a dat nouă exemplu, oamenilor care suntem ispitiți, și ne-a arătat mijloace care să ne poată ajuta ca să le trecem cu bine. Am văzut că El până la sfârșitul vieții Sale a fost atașat de Tatăl, de chemarea Sa și și-a menținut punctul Său de vedere în legătură cu învățăturile din Sfânta Scriptură. Domnului Iisus nu i-a trebuit nimic din ceea ce Satana i-a oferit, și fiecărui atac i-a răspuns cu Cuvântul. Cele trei răspunsuri încep așa: „*Este scris...*” – și a citat din Sfânta Scriptură.

Nu știu cât de atenți ați fost la ceea ce ne-a îndrumat în acest an Domnul nostru, și prin câte ispite am parcurs acest drum. Nu știu cine și ce fel de lupte sufletești a avut. Ce fel de eșecuri, sau ce fel de succese primite de la Dumnezeu însoțesc drumurile noastre parcurse. Nu știu dacă există în noi cu adevărat acea puternică, bine chibzuită și fermă rezistență față de toate ispitele satanice și acel atașament hotărât la tot ceea ce am primit până acum de la Tatăl nostru și la ceea ce El ne promite pe mai departe. Nu știu dacă am folosit noi Cuvântul drept armă, și știm noi oare să luptăm cu Cuvântul Său ca să devenim învingători? Oare cunoaștem noi mai bine Biblia azi decât cu un an mai devreme? La toate aceste întrebări doar Dumnezeu vede care este răspunsul cinstit din inimile noastre.

Oricum nu putem considera drept întâmplător faptul că Dumnezeu în ultimul serviciu divin din acest an vrea să ne îndrepte atenția spre același Cuvânt cu care a început anul. Această cerință a Domnului Iisus ne-o pune în inimi și pe buze: „***Nu ne duce pe noi în ispită, ci ne mântuiește de cel rău***”.

Prin această cerință, Domnul Iisus îi solicită pe copiii lui Dumnezeu la trei activități: să recunoaștem răul cât mai repede și să

ne ferim tare de el, să ne cunoaștem inimile noastre și să fim atașați de Tatăl nostru, căruia I ne-am adresat la începutul rugăciunii și să-L cunoaștem tot mai bine pe Tatăl nostru, pentru că atunci ne putem încrede în El, când suntem ispitiți cu toate încercările celui rău. Cum putem să ne supunem acestor trei chemări?

Prima, deci, așa sună: să-l recunoaștem pe cel rău, atunci când ne atacă și să ne ferim tare de el.

Aceluia căruia Dumnezeu i-a deschis deja ochii ca să vadă adevărul din inimă, acela nu mai trebuie să demonstreze că Satana este o putere personală. El este sursa și autorul oricărui rău, lucru urât, care în permanență îi atacă pe copiii lui Dumnezeu. El dorește ca noi să devenim neîncredători față de Tatăl nostru ceresc, să ne rupem de El, să ne întoarcem împotriva Lui și astfel să rămânem singuri, să ne lăsăm la discreția sa. El ne atacă acolo unde suntem slabi, ori unde ne simțim tari în credința noastră, ca să ne dea siguranță și apoi să cădem.

În general, ne promite ceva bun. Evei i-a promis că va deveni așa precum este Dumnezeu, dacă i se supune lui. Domnului Iisus îi promite pâine, după o lungă perioadă de post. Dar acela care crede că ceea ce diavolul îi promite este într-adevăr bun, acela își va da seama prea târziu și-i va cădea victimă. El construiește întotdeauna pe ceea ce a fost natura noastră veche. Pe dorințele noastre omenești, pe nenumărate lucruri pe care nu le-am putut primi, pe calitățile vechii noastre naturi.

Problema noastră mare este că noi putem fi atacați, putem fi ispitiți. Viața noastră este la fel ca și o cetate, pe care, atunci când cel rău o atacă și găsește în ea un trădător, atunci acesta pactizează cu el. Aceasta este natura noastră veche, care rămâne și după *nașterea noastră din nou*, dar nu mai are rol dominant – precum citim în Biblie. Este gala oricând la orice păcat, la orice acțiune împotriva lui Dumnezeu. De aceea ne încurajează Domnul Iisus de multe ori să fim treji și să recunoaștem cal mai repede ispitirile diavolești, și să spunem și prima și a doua și a cincea și a zecea oară nu, pentru că dușmanul este tenace și îi bombardează pe copiii lui Dumnezeu cu noi și noi alternative.

Este o problemă foarte mare dacă cineva neglijează puterea

Satanei. Este o greșeală la fel de mare dacă, necunoscându-l, îl apreciază la o valoare mult mai mare decât este, și uită că acest dușman al nostru este un adversar deja învins. Domnul Iisus l-a dezarmat pe cruce, și a arătat cu curaj, că a reperat victorie asupra sa, precum citim în Epistola către Coloseni, capitolul doi.

Dar problema cea mai mare este atunci când copilul lui Dumnezeu devine complicele dușmanului, ceea ce înseamnă că nu îi spune imediat și categoric nu, și nu protestează împotriva atacurilor sale, ci se joacă cu ideile pe care acesta i le-a dat, se gândește la propunerile sale diabolice. Se gândește că uneori poate face și excepție și își poate permite orice i se împotrivesc voinței lui Dumnezeu.

Cel care vrea să rămână în picioare ca și copil al lui Dumnezeu, și vrea să crească în credință și în noua viață, acela de mai multe ori trebuie să spună din inimă, cu sinceritate și cu pasiune această cerință: „**Nu ne duce pe noi** în ispită, ci ne mântuiește de cel rău”. Cel care nu poate spune aceasta cu pasiune, acela depune mărturie că încă nu este copilul lui **Dumnezeu**. Prin urmare, el nu vede dușmanul, nu-și vede starea sa amenințată, nu vrea să se apere, ci, din contră, se bucură de sfaturile bune, de ofertele Satanei, de *ajutor*, de recomandări. Pe acestea le și primește și din această cauză el adună păcat peste păcat.

Primul lucru asupra căruia ne atrage atenția Domnul Iisus este să-l recunoaștem pe cel rău, să-l considerăm în orice împrejurare pe dușman drept potrivnic și să ne ferim de el.

Al doilea lucru este să ne cunoaștem pe noi înșine și să ne atașăm cât mai mult de Domnul nostru victorios. Să nu uităm că apostolul Pavel îl avertizează pe cel care stă în picioare: „*Să aibă grijă să nu cadă*”. Să luăm în serios ceea ce Ieremia spune astfel: „*Inima este mai prefăcută decât orice, cine o poate cunoaște în adevăr? Pentru că cea mai mare problemă a noastră atunci când suntem ispitiți este că în castel este un trădător*”. (1 Cor. 10.12; Ier. 17.9.)

Dacă viața noastră ar fi netedă ca și un glob, atunci nu ar putea fi expusă amenințării diavolului. În schimb, din natura noastră veche au ieșit la suprafață niște ramificații care servesc foarte bine diavolului drept arme. El se pricepe de minune să te provoace să-ți ieși din fire, să-ți incite ura și să-ți biciuiască sentimentele sau să-ți sădească în

inimă frica.

Domnul nostru Iisus a avut o astfel de viață-glob. Cât de frumos s-a exprimat când și-a luat rămas bun de la discipolii săi: „Mi vă voi spune mai multe pentru că vine stăpânul acestei lumi: și el în mine nu are nimic. (Ioan 14.30.) Aceste cuvinte numai El le-a putut spune. Din nefericire, în noi mai există păcatul și rămâne chiar și după *nașterea din nou*. Pe acesta se bazează și pe el își construiește temelia. În schimb, această situație nu poate dura la infinit. Acela care are doar natura veche, în viața aceluia păcatele se nasc din ispite. Însă, în acela în care trăiește deja

Domnul Iisus prin credință, acela știe să se apere, să spună nu atunci când este ispitit și știe să spună *da*, iarăși și iarăși voinței lui Dumnezeu, în fața acestor alternative, de la un dușman puternic omul se refugiază la Dumnezeu Cel puternic și pe El îl roagă: „*Și nu ne duce pe noi în ispită, ci ne mântuiește de cel rău*”. Nu este o regulă să cazi pradă ispitelor, poți trăi și o viață victorioasă și această cerință care însoțește drumul spre victorie devine o armă, pe care ne-o dă Domnul Iisus la sfârșitul rugăciunii Tatăl nostru.

Luându-și rămas bun de la ai săi îi avertizează: „*Vegheați și vă rugați ca să nu cădeți în ispită; duhul, în adevăr, este plin de râvnă dar carnea este neputincioasă*”. (Mat. 26.41.) Aici nu este un verb la modul pasiv, să nu „*cădeți în ispită*” fiindcă nu e o cădere bruscă și de aceea eu nu am nicio vină. Nu vă lăsați ispitiți! Pentru că ispita este o capcană. Trebuie să recunoaștem că pe drum sunt niște gropi acoperite cu ramuri verzi. Dar oare de ce sunt ramuri verzi pe drum? Dacă am umbla pe acolo am ști, trebuie să existe vreun motiv. În cel în care locuiește Duhul Sfânt al lui Dumnezeu, în acela Suflul îl determină să recunoască și să spună nu ispitelor. De aceea, spune Domnul Iisus: *Fiiți trezii* în limbajul obișnuit înseamnă *judecați* și rugați-vă neîntrerupt și nu intrați în capcanele puse de diavol! Ocoliți-le! Cel care este atent la Domnul Său, le poate recunoaște.

Pentru aceasta e nevoie să ne cunoaștem inima noastră perfidă și să ne ținem tare de Domnul. Trebuie o hotărâre dărză ca să fim gata să demascăm tot ce este în noi și nu provine de la Dumnezeu, ci aparține naturii noastre vechi. Să distrugem categoric tot ce este

ambiguu, care provine din raporturile noastre cu răul. Ceea ce este foarte trist e că mulți oameni credincioși sunt ambivalenți în relațiile lor cu răul. Îi este și frică, dar și dorește ceea ce i se propune. Teoretic vorbind, noi condamnăm păcatul, dar practic ne lăsăm pradă ispitelor și tentațiilor. Într-adevăr așa este, precum citim în Epistola lui Iacov: „**Ci fiecare** este ispitit când este atras de pofta lui însuși și momit. Apoi pofta, când a zămislit dă naștere păcatului; și păcatul, odată făptuit aduce moartea”. (Iac. 1.14 – 15.)

Pe aceste trei trepte vrea să ne conducă pe noi diavolul. Cu toții avem dorințe și El știe care este acel cârlig de care se agață funia ispitei. El ne atrage și ne momește și din acestea constatăm șiretenia tentațiilor sale. Acum trebuie să spunem nu, să nu permitem ca ele să capete viață, pentru că dacă acestea capătă viață, din ele se naște păcatul și păcatul duce la moarte. Cu alte cuvinte, păcatul duce la ruptura legăturii noastre cu Dumnezeu.

De aceea este important ca în ultima duminică a acestui an să dăm slavă lui Dumnezeu din toată inima, și pentru fiecare victorie purtată contra ispitelor. Doar a Lui să fie slava, că aceste ispite nu au devenit păcat! Să-L preamărim pe El pentru că într-atât a fost cu noi, încât nici nu le-am simțit. De câte ori mă întorc înapoi și mă minunez de El și-l

slăvesc Sfântul Său Nume: Doamne eu nici nu mi-am dat seama că Tu m-ai condus printre lei. Diavolul care este un asemenea leu care rage și, într-adevăr, este peste tot, se uită și caută pe cine-l poate prinde. Dumnezeu m-a apărat, El a închis gura leilor, El m-a dus printre mii de ispite în așa fel că n-am căzut în ele. Acesta nu este meritul meu, doar a Lui să fie slava!

Astăzi să ne pocăim cu sinceritate că de multe ori am cochetat cu ispitele și astfel am căzut în păcat. În timp ce, teoretic, am vrut să ne ținem de Mântuitorul nostru, uneori am ascultat de cel mai mare dușman al nostru. Să fie în inimile noastre adevărată pocăință și să condamnăm tot ce nu este din *natura noastră nouă* și nu provine de la Dumnezeu și din Cristos. Să slăbească forța păcatului și să crească, să se întărească în noi Domnul Iisus Cristos. Pentru aceasta este bine să ne cunoaștem propria inimă și să ne atașăm tot mai mult de Domnul

nostru.

În al treilea rând, prin această cerință Domnul Iisus ne atrage atenția și ne îndeamnă să-L cunoaștem din ce în ce mai bine pe Tatăl nostru și să ne încredem în El. Unde se cere acest lucru: „*Și nu ne duce pe noi în ispită, ci ne mântuiește de cel rău*”? Mulți mă întreabă cum e posibil aceasta? Dumnezeu ne duce pe noi în ispită? Tocmai în Epistola lui Iacov am citit că Dumnezeu nu duce pe nimeni în ispită. Am citit în continuare că toți suntem ispitiți de dorințele noastre, prin nașterea acestora care duc la păcat etc. Dumnezeu nicidecum nu vrea să alunecăm în păcat. Atunci care ar fi explicația acesteia: „*Și nu ne duce pe noi în ispită*”? Acela care ne-a dat această rugăciune, acela îl cunoaște pe Tatăl. Aceasta este adevărata cunoștință prin care vrea să ne ajute pe noi. Pentru că oricât de înfricoșător este diavolul, Dumnezeu este mult mai puternic. Doar Tatăl nostru ceresc este Unicul Creator și Stăpânul Universului. Făptură subordonată îi este și dușmanul nostru strămoșesc, răul, care fără permisiunea Domnului, nu poate face niciun pas. Timpul acestor ispite și mărimea lor, sunt hotărâte toate de Tatăl nostru și de aceea ne rugăm Lui. Copilul lui Dumnezeu nu îl roagă pe cel rău: „*să nu ne ducă în ispită*”, lui nu-i adresăm nici măcar un cuvânt. Dar nici să nu spunem: „*Departa de mine, Satana*”, căci aceasta doar Domnul Iisus a putut-o spune. Noi doar cu Domnul nostru slăvit și victorios putem vorbi despre orice. Doar Lui putem să-l cerem: „*Și nu ne duce pe noi în ispită, ci ne mântuiește de cel rău*”, pentru că El poruncește răului și răul este silit să i se supună în toate.

Copilul lui Dumnezeu își dă seama că prin natura lui este neputincios față de orice ispită și slab față de orice putere care-l duce la păcat, dar, în cele din urmă, atât asupra ispitelor, cât și asupra răului în sine, Tatăl nostru este Domn și Lui ne rugăm: „*Și nu ne duce pe noi în ispită, ci ne mântuiește de cel rău*”. Luptând împotriva acestor ispite, trebuie să credem în victoria deplină a Domnului Iisus. Faptul că pe cruce, o dată și pentru totdeauna El a biruit puterea diavolului, El este acela care a biruit șarpele. Acest dușman ne poate încă dăuna foarte mult și mai ales copiilor lui Dumnezeu. Pe ceilalți nu-i atacă, ci îi ține în strânsoarea lui. Pe cei care s-au eliberat din această strânsoare dorește

să-i înfricoșeze și să-i recucerească. De aceasta trebuie să ținem cont, dar nu trebuie să uităm că aparținem deja Oștii Domnului nostru victorios și să ne ținem strâns de El, să ne încredem în El. Epistola către Evrei este adresată unor astfel de creștini care au trecut prin multe ispite și prin multe suferințe. Se repetă iarăși mângâierea că și Domnul Iisus a fost ispitit ca și noi: „*Căci n-avem un Mare Preot care să n-aibă milă de slăbiciunile noastre, ci unul care a fost ispitit în toate ca și noi, dar fără păcat. Să ne apropiem dar cu deplină încredere de scaunul harului, ca să căpătăm îndurare și să aflăm har ca să fim ajutați la vreme de nevoie*”. (Evr. 4.15 – 16.)

În Epistola lui Iacov este vorba despre: „*Supuneți-vă dar lui Dumnezeu! Împotriviți-vă diavolului și el va fugi de la voi. Aproiați-vă de Dumnezeu și El se va apropia de voi! Curățiți-vă mâinile păcătoșilor; curățiți-vă inima, oameni cu inima împărțită*”. (Iac. 4.7 – 8.)

Omul cu două inimi va cădea iarăși pentru că se revoltă împotriva atacurilor diavolului și, în același timp, ar accepta bucuros propunerile sale. Doar acela va ieși victorios din ispite care nu va accepta deloc nicio propunere a diavolului. Am citit că orice dar bun și perfect vine de sus, de la Tatăl luminii. Asta înseamnă că există și tentații și ispite rele și toate acestea provin de jos, de la stăpânul întunericului. Pe copiii lui Dumnezeu îi caracterizează faptul că: nu *acceptă nimic de la diavol*. Nici chiar sănătatea, mai bine să moară de boala de care suferă, dacă vindecarea vine din partea Satanei, atunci nu o dorește. Nu primește de la el nici bani, chiar dacă familia sa se luptă cu lipsuri materiale și el le propune marea și sarea. Nu acceptă nici asta. Nu spun astfel de lucruri că poate Dumnezeu se întoarce cu spatele și nu observă această mică abatere a mea. Dumnezeu alor Săi nu le permite nimic, El le spune: „*Sfințiți-vă!*” Despre aceasta e vorba aici și El vă va conduce din victorie în victorie.

Tatăl meu ceresc știe bine de ce anume am eu nevoie, de aceea El se va îngriji de toate. Poate voi primi doar în ultimul moment, dar să mă încred în El. Oare nu Lui l-am spus: „*Pâinea noastră cea de toate zilele dă-ne-o nouă astăzi*”, precum și iertarea de zi cu zi nu tot de la El am cerut-o? Și acum tot de la Dânsul cer: „*Nu ne duce pe noi în ispită, ci ne mântuiește de cel rău. Amin*”. De la cel rău, în schimb, nu-mi trebuie

nimic, pentru că sunt sigur că este rău, și mare preț trebuie să plătesc, și va trebui să plătesc un preț enorm dacă de la el accept orice, și vom plăti cu mântuirea, cu viața și cu pacea noastră. Chiar și dacă acum, în ajunul noului an, ne spune ce se va întâmpla la anul viilor.

Domnul Iisus deci spune să-l recunoaștem pe ci-l Rău, pe dușmanul nostru, și să-l considerăm potrivnic în orice împrejurare. El ne încurajează: ca să ne cunoaștem tot mai bine și pe noi înșine. și să ne ținem tot mai aproape de Tatăl nostru, dar să-L cunoaștem tot mai bine și pe El, cine este El, că El este deasupra tuturor, și așa să ne încredem în El și tot Lui să-l încredințăm și anul care vine.

Aș dori ca acum la urmă să vă spun mesajul deosebit, din această zi. Cu ziua de azi am încheiat un an, un secol, un mileniu. Dar oare va fi mai bun, dacă lăsăm calendarul din anul trecut și îl luăm pe cel din acest an?

Ce se va schimba?

Să fim atenți după ce urmează această cerință din Tatăl nostru: „*Iartă-ne nouă păcatele noastre, precum și noi iertăm greșităilor noștri, și nu ne duce pe noi în ispită, ci ne mântuiește de cel rău*”. În primul rând, copilul lui Dumnezeu cere iertare pentru păcatele sale, apoi cere și eliberarea de ele. Știind că va fi ispitit și pe mai departe de cel rău, se luptă împotriva acestuia, cerând Dumnezeului Atotputernic nu numai iertarea, ci și eliberarea. El nu solicită doar ajutor contra dușmanului său, ci și eliberarea de păcatele sale tipice, proprii, repetate, și uneori atât de dragi sieși, cu care atât de multă amărăciune ne-a cauzat în acest an și prin care atât de multă amărăciune am pricinuit și celor din jurul nostru. Este un lucru deosebit de important că iară și iară putem veni să cerem iertare. Și, dacă ne putem exprima astfel, și mai mare lucru e că Dumnezeu ne poate elibera de păcatele noastre, de deprinderile, obiceiurile și orice altceva cu ce ne-am născut sau ni le-am însușit și prin care cauzăm amărăciune Lui și celorlalți. Să nu renunțăm la acestea! Oare suntem gata să ne despărțim de păcatele noastre? Sau poate câte unul dintre ele ne mai este drag și ne pare rău?

Suntem oare gata să declarăm acum în ultimele zile ale anului: *Doamne de acest păcat sau de celălalt aș dori să mă eliberez? Acesta nu-mi place ori nu-mi aparține. Te rog: ca acestea să nu se mai repete în*

viața mea. Dar sincer și din inimă. În acest caz, ispita vine din pârlea dușmanului, care spune: „*De ce ești atât de nerăbdător?*” Timpul le rezolvă pe toate. Sau: Mâine vom începe un an nou, te vei schimba. Dar din ce punct de vedere, aceea nu o mai explică. Sau spune, la vârsta ta omul nu se mai schimbă. Așa ai îmbătrânit, așa rămâi, să te accepte așa cum ești! Vezi că și așa te iubește bunul Dumnezeu. Putem noi oare să pătrundem în această tipică rătăcire diavolească? Aceasta este cea mai strașnică minciună.

Putem însă să ne schimbăm chiar și la o vârstă înaintată, dacă permitem puterii creatoare să pătrundă cât mai adânc în inimile noastre și să ne rugăm Lui cu și mai multă insistență. Dacă respinge cu adevărat acele păcate care îi sunt caracteristice, dacă nu îi sunt dragi acele lucruri pe care Dumnezeu le consideră de neiertat, și îi sunt dragi acelea cu care Dumnezeu vrea să-l dăruiască, atunci poate fi vorba de schimbare. Să ne încredem în Tatăl nostru, și în același timp să condamnăm orice este rău! Să declarăm astăzi despărțirea de orice este considerat păcat de Dumnezeu, și despre care și noi știm că nu este la locul său și să permitem ca locul astfel eliberat să fie umplut de darurile Sale.

Aș dori să vă rog, ca în această zi, când nu întâmplător suntem mai gălăgioși, când ne întrunim, ne întâlnim și ne bucurăm împreună pentru că oamenilor le este frică de liniște, de lumină, atunci noi intenționat să ne prezentăm în fața Domnului nostru. Să creăm în căminele și în inimile noastre liniște și Lui să-l dăm voie să ne vorbească. Să-l spunem sincer din inimă: „*Și nu ne duce pe noi în ispită, ci ne mântuiește de cel rău*”.

Să răspundem la Cuvânt cu ultimele două strofe ale cântării pe care în ultima perioadă am cântat-o destul de des:

Și nu ne duce în ispită.

Care ar putea prinde putere asupra noastră;

Știi prea bine cât suntem de slabi.

Cât de ușor ni se clatină picioarele:

Eliberează-ne de cel rău.

Care ne pune piedici oriunde.

Dar dacă Ție Ți-e binecuvântat

*Și pe noi ne întărește
Ca să-i permiți ispititorului să ne ispitească.
Ca să ne încerce credința:
Dă-ne nouă victoria.
Cu aceasta încoronează-ne credința.
(Cântarea 483.14 – 15.)*

Tată ceresc milostiv, îți mulțumim că a strălucit din nou înaintea noastră generozitatea Ta unică. Permite-ne să te cunoaștem tot mai bine pe Tine, și să ne fie tot mai ușor să ne încredem în Tine.

*Te preamărim pe Tine, slăvit Mântuitor, Doamne Iisuse Cristoase, pentru victoria Ta de pe cruce. Ajută-ne ca să nu uităm niciodată când ne **luptăm** cu cel rău, că nu mai trebuie să-l înfrângem, pentru că el ne atacă ca și dușman înfrânt. Ajută-ne să nu-l subestimăm sau să-i supraapreciem puterea, ca să ne temem de el.*

*Ajută-ne pe toți ca în orice împrejurare **să fim** aproape de line. Dă-ne nouă lumina Duhului Tău Cel Sfânt, ca să știm să facem deosebirea dintre bine și rău, dintre darul care vine de sus și pericolul care vine de jos. Ajută-ne ca întotdeauna să refuzăm orice vine de la cel rău, lasă-ne să vedem că în spatele tuturor victoriilor nu suni deciziile noastre, ci harul Tău Cel mare.*

Încrezându-ne în aceasta, să privim înainte. Având încredere în Tine, Te rugăm să ne dăruiești nu numai cu iertarea Ta, care ne este atât de necesară, ci dă-ne nouă și eliberare de pornirile, defectele, obiceiurile pe care le avem, de năravurile care ne stăpânesc, de gândurile păcătoase, de dorințele care îți sunt străine Ție, până când acestea iară și iară devin capcane pentru noi. Ajută-ne pe noi din victorie în victorie. Ține-ne pe noi până la capăt în acea smerenie, ca numai de la Tine să așteptăm victoria, și numai a Ta să fie slava.

Am dori acum să-ți mulțumim împreună pentru darurile pe care ni le-ai dat în anul trecut. Am dori să-ți mulțumim și pentru acele probe pe care le-ai folosit în favoarea noastră. Îți mulțumim că cei ce Te iubesc pe Tine cu adevărat, o fac spre binele lor. Îți mulțumim că nu trebuie să rămânem așa precum suntem acum. Viața noastră se poate schimba, iar credința ni se poate întări.

Te rugăm, dă-ne nouă creștere în cunoașterea Ta și în har, într-o

viață sfântă supusă.

Te rugăm pentru aceia care în acest an au avut de suferit pierderi. Te rugăm ca Tu să umpli acel gol care s-a produs în viața lor, Tu să îl întregești, Duhul Tău Cel Sfânt să le dea adevărata mângâiere.

Îți mulțumim că putem pune în seama Ta toate problemele noastre. Că în mâinile Tale uriașe putem depune întreg prezentul și viitorul nostru chiar și acum.

Amin.

31 decembrie 2000

Adorarea lui Dumnezeu

...Căci a Ta este împărăția și puterea și slava în veci. Amin.

Matei 6.13.

Lectură suplimentară: 1 Cronici 29.10 – 15.

Astfel am ajuns la sfârșitul acestei rugăciuni minunate, pe care Domnul Iisus I-a învățat pe ai Săi. Am văzut că ea devine rugăciune numai pe buzele copiilor lui Dumnezeu. Acelor oameni nenorociți, precum suntem și noi, dar a căror viață a trecut prin schimbarea crucială, fiindcă din dușmani au devenit copiii lui Dumnezeu. Am auzit, cum se întâmplă aceasta, precum că cei care L-au primit pe Domnul Iisus, aceluia li s-a dat privilegiul să devină copii ai lui Dumnezeu.

Ne-am minunat cât de frumoasă este structura acestei *rugăciuni*. Prin cele trei cerințe am cerut coborârea cerului pe pământ, prin celelalte trei, aducem înaintea *Tatălui* ceresc cele mai importante nevoi pământești. „*Sfințească-se Numele Tău, vie împărăția Ta, facă-se voia Ta, precum în cer, așa și pe pământ*” – acestea se referă la toate trei. Mai pe urmă vine pâinea cea de toate zilele, iertarea de zi cu zi, și ieri am auzit rugăciunea spusă pentru ca Dumnezeu să ne dea eliberarea.

Cu acestea s-a și încheiat. *Rugăciunea* Tatăl nostru o găsim în două locuri în Biblie: în Evanghelia după Matei și în cea după Luca. La Luca, această *rugăciune* încheie Evanghelia sa. Matei, în schimb, adaugă această frază: „*Căci a Ta este împărăția și puterea și slava în veci. Amin*”. Astfel, va fi frumoasă și forma acestei *rugăciuni*. În ea sunt cuprinse cele șase cerințe importante. Începutul: *Tatăl nostru, care ești în ceruri*. Sfârșitul: „*Căci a Ta este împărăția și puterea și slava în veci*.”

Amin”.

La început, vedem încrederea sinceră a copilului față de *Tată*, atunci am văzut ce înseamnă *Tată*, la sfârșit, în schimb, este siguranța de nezdruccinat a persoanei adulte, ca și cea care s-a întărit, pentru că știe cui i se roagă, cui i s-a adresat, cine este *Tatăl* iubitor, și totodată Atotputernicul Domnitor, care este în ceruri. Copilul mic și adultul cu experiență, cu o credință matură, ambii sunt în omul credincios și chiar trebuie să fie acolo.

Oare de ce spune cel care se roagă lui Dumnezeu „*Căci a Ta este împărăția și puterea și slava...*” Oare Dumnezeu nu știe acest lucru? Doar El este Acela care știe. Nu El este Acela care are nevoie ca noi să-L mărturisim la sfârșitul rugăciunii, ci noi avem această nevoie. Cel care se roagă trebuie să se întărească și să nu uite la cine se roagă, în fața cui se destăinuie. Omul are nevoie de aceasta, pentru că știe cine este acel Dumnezeu, pe care el așa l-a numit, *Tată*.

În această ultimă frază, cel care se roagă nu mai spune nimic. Aici, copilul lui Dumnezeu nu mai cere nimic, nici nu mulțumește pentru nimic, nu-și mai duce în fața *Tatălui* nici păcatele ca să-și ceară pentru ele iertare. Dar atunci ce face? El mărturisește în adevăr drept cine îl consideră pe Dumnezeu. Își mărturisește credința. *Aceasta se numește, în baza Sfintei Scripturi, că îl adoră pe Dumnezeu.* Îi mărturisește cu adevărat drept cine L-a cunoscut. Tu ești Acela, a căruia este împărăția, puterea și Unicul a căruia să fie slava. În acest enunț, nu este nimic nou față de celelalte. S-a terminat cu obiectele de adorat, și totuși continuă rugăciunea. A încheiat rugăciunea, cele ce avea de spus și totuși nu încetează. *Aceasta numește Biblia adorare.* Aceasta este structura superioară a rugăciunii.

În Biblie, citim că în Rai se aud astfel de rugăciuni de adorare. Acolo nimeni nu mai cere nimic, pentru că acolo nu vom avea nevoie de nimic. Acolo nu mai trebuie să ne mărturisim păcatele, pentru că acolo nu le mai facem. Acolo vom preaslăvi pe Atotputernicul. Vom spune în adevăr pe cine am cunoscut. Îi vom mărturisi cât de minunată este Persoana Sa, mult mai mult decât ne-am putut noi închipui cu ochii noștri orbi, cum ni L-am închipuit cu credința noastră instabilă, și cum L-am cunoscut. Acolo vor răsună doar rugăciuni de adorare a lui

Dumnezeu. Cel care, încă de aici de pe pământ, începe să-L adore pe Dumnezeu, acela trăiește ceva asemănător cu această atmosferă cerească. Acela care după ce și-a terminat rugăciunea și cele ce avea de spus, mai rămâne încă puțin în prezența Sa.

Îmi amintesc că odată am ascultat aici următoarea istorisire a unui pastor oaspete: a fost odată un tătic ursuz, care a lucrat foarte mult acasă. În cameră se putea intra doar când acel cineva avea un motiv foarte bine întemeiat. Odată, cel mai mic copil a intrat fără să bată la ușă, fiindcă era înalt și a putut singur să-și deschidă ușa. Tatăl nici nu s-a uitat acolo, cine poate fi, doar a întrebat răstit „*Ce vrei?*” La care, cel mic a răspuns „*Nu vreau nimic, doar mi-ar plăcea să văd cum lucrezi*”. În ochii tatălui ursuz s-au ivit lacrimi. Acest copil nu vrea nimic de la el. Acest lucru este foarte rar. Acest copil îl vrea pe el, el este important pentru copil. Doar vrea să-l vadă cum lucrează.

Adorarea lui Dumnezeu este cam așa ceva. Nu vreau acum nimic de la Tine, pe Tine te vreau. Aș dori să-ți absorb ființa cu ochii și cu credința mea. Aș dori să fiu în preajma Ta. Este bine să fiu înaintea Ta. Și dacă ai să-mi spui ceva, mă simt onorat. Pentru mine orice este important, ceea ce-mi spui, și mai ales ceea ce faci. Doar vreau să văd ce faci, cum procedezi.

Și pentru mulți oameni credincioși un astfel de serviciu divin este necunoscut. Atunci când creștinul ajunge până acolo, că îl admiră pe propriul său Dumnezeu, atunci când începe să-L cunoască și să-L vadă în toată ființa Sa. Când va fi realitate ceea ce citim în psalm: „*Domnul să-ți fie desfătarea și El îți va da tot ce-ți dorește inima*”. (Ps. 37.4.) Noi în permanență îi înșirăm Lui doar cerințele inimii noastre. Aceasta, mai ales, o facem la începutul anului nou. De aceea avem nevoie de Dumnezeu ca să-l înșirăm Lui cerințele noastre. Doar atâta timp avem nevoie de El, până ce ne ascultă rugămințile. Într-adevăr, pentru noi sunt importante împlinirea cerințelor noastre, și nu pentru El. Acela care ajunge până acolo, încât îi spune lui Dumnezeu în orice fel de context sau formulare: „*Căci a Ta este împărăția și puterea și slava în veci*”, acela începe să se minuneze în Domnul. Acela primește și mai mult decât împlinirea cerințelor sale. Acela se va putea întâlni personal cu El și mult mai intim decât până acum.

Domnul Iisus în aceasta ne-a dat aici exemplu. Temele înșirate s-au epuizat, dar copilul lui Dumnezeu mai rămâi ic acolo și se uită cum lucrează Tatăl. Și încă mai are ce să-i spună. Aceasta este doar un fel de conversație. Nu mai este nevoie de explicații, nu este nerăbdător, ini-L presează cu împlinirea cerințelor sale, ci se bucură că este copilul *Tatălui*. Se bucură că are un astfel de *Tată*. În sinea lui este conștient de acest fapt, cine este El, cât este de puternic, de măreț, și toate acestei I [e. și spune. De acest lucru nu Dumnezeu are nevoie, ci noi, pentru că noi suntem aceia care uităm iară și iară că Tatăl nostru este Acela, a căruia este „*împărăția și puterea și slava*”.

Și rugăciunile noastre devin din ce în ce mai mult niște conversații scurte și superficiale. Noi discutăm unul cu celălalt, chiar și în familie, doar lucrurile cele mai urgente. Este un lucru rar, când se ivește vreo ocazie sau căutăm un moment anume să ne deschidem inima unul față de celălalt. Astfel tot mai rar simțim nevoia să ne destăinuim, deși de multe ori tânjim să o facem.

Bineînțeles că împrejurările nu sunt prielnice ca să comunicăm astfel cu Dumnezeu. Pentru că astfel de conversații pol lua naștere doar când este liniște și dispunem de timp. Dar din păcate eu acestea nu ne putem lăuda. Adevărul este că dacă cineva ne este important, chiar și dacă nu avem nimic concret să-i spunem – vezi îndrăgostiții, găsim și timpul și liniștea, ca să fim împreună și să ne destăinuim.

Ca să învățăm să-L adorăm și să-L preamărim pe Dumnezeu avem nevoie nu numai de timp și de liniște, ci și de dorința sincera a inimii. Și această dorință se hrănește din acea iubire despre care Domnul Iisus ne-a vorbit: „*Iubește pe Domnul, pe Dumnezeul Iau din toată inima, din tot sufletul, din tot cugetul tău și cu toată puterea*”. Această dragoste o pogoară în inimile tuturor Duhul Sfânt. Nu este vorba doar despre o problemă tehnică, să ne creăm timp și liniște și alunei putem să-L adorăm pe *Tatăl*, ci ar trebui să-L iubim pe El cu adevărat și din toată inima. Atunci când Duhul Sfânt ne îmbie, pentru că El iarăși și iarăși îl îmbie pe credincios, atunci ar trebui să fim gata. Atunci trebuie să dăm la o parte tot ceea ce avem de făcut și cel mai important să ne fie *Tatăl nostru* ceresc. Acesta nu este un lux, nu este nici timp pierdut, nicio ocupație chiar așa de nevinovată sau poate

folositoare pentru cei care au timp la dispoziție, ci este activitatea de o importanță vitală a celor ispitiți de diavolul: luptători, bolnavi, lucrători, împovărați și necăjiți.

Aș dori ca în acest an să fiu asemănător acestui copilaș, care după ce și-a terminat rugăciunea, să mai rămân puțin să văd cum lucrează Tatăl, doar dacă va avea vreun cuvânt și pentru mine. De multe ori am re trăit această stare când în unele împrejurări mi-au dat o serie de idei diferite de cele pe care mi le-aș fi putut închipui cu mintea mea redusă. Dacă ne privim de momentul înălțător al încheierii rugăciunii – pe care Domnul nostru ne-a învățat în ultima frază a rugăciunii –, atunci ne lipsim pe noi înșine de trăirea acestuia.

Pentru fiecare dintre noi va veni însă acel moment când va descoperi că tot ceea ce nu vine de la Dumnezeu este fără valoare, neimportant, nu îmi trebuie fiindcă îmi este doar o povară. Și abia atunci vom vedea ce este valoros, ceea ce am făcut la îndemnul Lui și prin care El ne-a îmbogățit pe noi.

De aceea această frază are și un adevărat conținut, pentru că în ea se concentrează trei minunate mărturii de credință: „*Căci a Ta este împărăția și puterea și slava în veci*”.

a) Am întâlnit la începutul *rugăciunii* Tatăl nostru acest cuvânt: împărăție care înseamnă *domnie împărătească*. Copilul lui Dumnezeu mărturisește din nou: *El crede că Tatăl nostru ceresc domnește cu adevărat*. El domnește pe întregul pământ, în ceruri, fiindcă întregul Universul este al Lui. De aceea este important să privim în jurul nostru și să vedem că pe acest pământ domnește împărăția întunericului, și aceasta este o pricină de amărăciune. Vedem că pe toate târâmurile vieții se duce o luptă înverșunată și nemiloasă pentru domnie și mai ales, pentru supremație. În politică, economie și pentru o funcție chiar mediocră, oamenii s-ar călca în picioare unii pe alții, ca numai el să poată să stăpânească tot mai mult, sau să ajungă în posesia unei funcții mai mari. Această luptă o vedem în diferite conjuncturi. În timp ce soția este maltrată până la sânge, copiii tremură de frică în pat, când soțul vine acasă beat și urlă atât de tare ca să audă și vecinii: „*În casa asta eu sunt stăpân*”. Pentru această domnie se luptă între ele și națiunile. Să fim atenți la tentativele pe care copiii le folosesc pentru a

domni asupra părinților și părinții asupra copiilor. Ambii, unul asupra celuilalt, în așa fel ca niciunul dintre ei să nu-și dea seama cine este stăpânul. De câte ori văd cum câte o bunică, puternică din fire, sub motivul că vrea să fie de folos, fără să o simtă ceilalți, preia puterea. Și câte probleme se nasc din aceasta. Deseori nici nu observăm cât de pătimasă este această dorință de a domni asupra altora, căci ne-am și obișnuit cu ea, și nu observăm că, de fapt aceasta duce la păcat.

Cine poate spune, cu inimă curată și sincer, în această lume: *Tată, a Ta să fie împărăția și asupra vieții mele și văd că Tu ești Domn și asupra lumii întregi*. Numai acela care a intrat deja în această împărăție, poate spune acestea. Cine trăiește în împărăția lui Dumnezeu și care s-a rugat sincer și mai înainte: *„Vie împărăția Ta domnească și să se împlinească voința Ta și în viața mea, aici, pe pământ, precum în ceruri”*. Fiecare cerință din *rugăciunea* Tatăl nostru are legătură una cu cealaltă și dacă pe buzele noastre una din ele nu este adevărată, atunci toată *rugăciunea* devine minciună, lipsită de putere și crezare.

De aceea a fost important să înșirăm toate aceste cerințe ale Domnului Iisus, ca să putem înțelege și mai bine conținutul lor. La prima sa apariție Domnul Iisus a declarat ceea ce găsim scris în îndreptarul de azi pentru citirea Cuvântului: *„Pocăiți-vă că se apropie împărăția lui Dumnezeu, împărăția cerurilor!”* împărăția lui Dumnezeu este aici, dar El nu ne forțează să intrăm în ea. Acolo se poate intra. și cine a intrat acolo se miră: totuși nu răul stăpânește pământul, deși are multă putere, ne poate dauna foarte mult, dar și asupra lui este Dorim și împărat Dumnezeu Atotputernic. Sunt atâția psalmi în caic se cântă această mărturie de credință. În general, aceștia încep cu... *Domnul stăpânește*"; să luăm la cunoștință că El este acel Domn care stăpânește cu adevărat. A Lui este împărăția și puterea peste toate.

Psalmul 46 cuprinde toate domeniile vieții și afirmă că Domnul este stăpân: *„Dumnezeu este adăpostul și sprijinul nostru, un ajutor care nu lipsește niciodată în nevoi. De aceea nu ne temem, chiar dacă s-ar răsturna pământul și s-ar zgudui munții în inima murilor, chiar dacă ar urla și ar spumega valurile mării și s-ar ridica până acolo de s-ar cutremura munții (...) Neamurile se frământă, împărățiile se clatină, dar glasul*

Lui răsună, și pământul se topește de groază (...) Veniți și priviți lucrările Domnului, pustiirile pe care le-a făcut El pe pământ. El a pus capăt războaielor până la marginea pământului; El a sfărâmat arcul și a rupt sulița, a ars cu foc carele de război.”... El este Domn peste toate! De aceea se încheie astfel: „*Opriți-vă și să știți că Eu sunt Dumnezeu: Eu stăpânesc peste neamuri, Eu stăpânesc pe pământ (Psalmul 46 – 10.)*

El domnește într-adevăr. Fiindcă **acest** lucru 1 mii 11 îi este o bucurie nemărginită pentru noi ca să rostim ace. sâcâi în ... 1 1 Anului nou.

Aici este vorba despre acea încredere copil Aivmu... *MV* noi, la începutul rugăciunii I ne-am adresat cu *Tatăl nostru*. Tul ni mi lui este Acela care domnește peste toate. Atunci oare nu cum... În 1 <meA cu existența noastră efemeră? Atunci nu șeful nostru vii 1I11 hli în ne «\st an viitorul nostru, atunci nu suntem deserviți bolilor, pulMul ilemnice, slăbiciunilor de tot felul? Nu, nu vom mai depinde de 11... li li II 1 ne supunem

Lui. Dacă El este Acela care domnește, atunci Kl decide în toate. Zilele vieții noastre sunt în mâna Lui, El ne dă atâtea zile câte vrea, le umple pe acestea cu ceea ce crede El de cuviință și ne folosește pe noi în scopul pentru care ne-a creat. Să luăm în serios că doar El domnește! El scoate din inima copiilor Săi orice fel de frică, îngrijorare sau teamă. O serie de întrebări devin inutile dacă luăm toate acestea în serios și dacă ținem cont de ele, atunci primim răspuns la foarte multe întrebări, căci El este Tatăl nostru, care domnește asupra tuturor.

Cândva am citit o istorioară, pe vremea când erau împărați și aveau gardă personală. Aceștia purtau satir și nu se putea apropia nimeni de împărat. Chiar și ambasadorii făceau antecameră la el. Nimeni nu putea să fie în apropierea lui, pentru că în fața ușii lui satirele barau drumul. Odată a venit un tânăr care a mers din cameră în cameră. Cei cu satirele nu s-au mișcat, ușile s-au deschis, deși acest tânăr era în veșminte obișnuite. Cine a fost acesta? Fiul împăratului, doar el are acces liber la tatăl său.

De multe ori uităm faptul că noi suntem fiii împăratului, dacă într-adevăr am devenit copiii lui Dumnezeu și a fost adevărată pe buzele noastre rugăciunea *Tatăl nostru*.

b) „*Căci a Ta este puterea*”. Dar nu numai asupra sufletului – cum obișnuiesc unii să spună că Dumnezeu are putere și asupra sufletului –, ci Domnul stăpânește asupra întregii lumi și are puterea chiar și atunci când unora le-a intrat mândria în cap zicând că, prin știință și tehnică, ei au putere asupra lumii făcute. Și atunci puterea este a lui Dumnezeu când de multe ori suntem înspăimântați și credem că doar banul are putere și cu el putem cumpăra orice. Sau dacă ne îngrozim văzând cum forțele demonice întunecă mintea multora și atunci este adevărat căci a Ta este toată puterea.

De ce? Pentru că Biblia ne învață foarte clar că toți de pe acest pământ au primit puterea de la Dumnezeu. El dă putere și celor sus-puși pentru o perioadă, cu un scop bine determinat. Și vai de aceia care uită sau folosesc puterea de la Dumnezeu în alte scopuri decât cele pentru care au primit-o. Ei vor avea un sfârșit tragic.

Mulți dintre noi cunoaștem istoria lui Nabucodonosor. El a fost deplin convins că a lui este puterea. În cartea lui Daniel, capitolul 4 citim că pe când se plimba pe terasa palatului său își spunea în sinea lui: „*Toate acestea sunt ale tale și tu ești cel mai puternic*”. Atunci i-a grăit Dumnezeu și i-a spus: „*Fiindcă ai crezut că tu ești puternic, vei cunoaște că Dumnezeul Cel Sfânt domnește asupra împărăției oamenilor și aceasta i-o dă cui vrea El*”. Și Nabucodonosor a ajuns în rândul animalelor, ca să-L recunoască și să-L preaslăvească pe Domnul Cel Veșnic, care are puterea în veci, din generație în generație.

El a trebuit să învețe că doar așa a primit această putere și în orice clipă i se poate lua de către Cel de la care a primit-o. Trebuie să învețe că puterea este a Celui Atotputernic.

Înaltul reprezentant al Imperiului Roman, Pilat, îi spune Domnului Iisus cu îngâmfare: „*Jă grijă că eu am putere să te execut sau să-ți dau libertatea*”. Și ce răspunde la acestea Mântuitorul scuipat și legat? Nu ai avea nicio putere dacă ea nu ți-ar fi fost dată de sus. Nici Pilat n-ar fi avut putere, fiindcă orice putere vine de la Dumnezeu.

Cristos Cel înviat le spune astfel discipolilor Săi: Mie mi s-a dat toată puterea, în cer și pe pământ și copiii lui Dumnezeu au devenit frații mei. Copiii adoptivi ai lui Dumnezeu sunt frații adoptivi ai Unicului Său Fiu. Ne este frate Acela, a cărui putere este în cer și pe

pământ. Gândiți-vă numai la faptul că dacă trebuie să rezolvați o problemă mai complicată, ce fel de ajutor puteți aștepta de la fratele nostru care este situat pe una din aceste poziții? Este suficient un telefon: „*Frate, încearcă să rezolvi această problemă*”, altfel luni de zile am putea bate la diferite uși și putem face reclamații fiindcă toate acestea sunt respinse. Dar El le rezolvă, fiindcă El este fratele nostru, căruia i s-a dat orice putere în cer și pe pământ.

Oare avem suficientă motivație ca să ne temem de lucrurile incerte din acest an precum și de întregul viitor? De cine și de ce trebuie să aibă frică acela al cărui frate are toată puterea?

c). „*Căci a Ta este slava, doar a Ta*”. Despre aceasta vorbește de multe ori Dumnezeu și pe deasupra adaugă, slava Mea nu o dau nimănui. Și când Domnul Iisus înainte de a se urca la cer, îi spune, Eu Te-am preamărit pe Tine pe pământ, și acest lucru îl consideră cel mai important. După aceea vorbește despre noi și despic alte lucruri. Dar, cel mai important este că am dus la capăt ceea ce Mi-ai încredințat, Te-am preamărit pe acest pământ. (Ioan 17.4.)

Să nu uităm că Dumnezeu tocmai pentru aceasta ne-a ales pe noi, credincioșii. Citim următoarele în Biblic: „*Ca să slujim de laudă slavei Sale, noi care dinainte am nădăjduit în Cristos*”. (Efes. 1.12.) Aceasta e menirea, sarcina și ocupația omului din cele mai vechi Timpuri. Orice face pe acest pământ, cu aceea îl preamărește pe Dumnezeu, pe Tatăl ceresc, însă omul a devenit incapabil să facă aceasta. În schimb, revolta noastră împotriva lui Dumnezeu se manifestă și prin urmările pe care le are, căci omul își caută slava sa însăși și, prin asta, **ia din slava** lui Dumnezeu. Cui ridicăm noi statui? De la cine cerem autograf? Cu numele cui este plin ziarul? Pe cine obișnuim să laudăm exagerat de mult? **Unul** pe altul și om pe om. Unde se aude în această lume preamărirea lui Dumnezeu în sensul său unic și curat? Nu în multe locuri, dar faptul ci ne laudăm pe noi înșine, ori unul pe altul, îl considerăm drept lucru firesc.

Cineva a spus că într-o întreprindere oamenii ități MIU de vorbă și meșterul a anunțat că întregul colectiv va primi un **premiu**, Rindea acea inovație pe care au făcut-o a adus unității un mare cAlin mi, deci, și bani și toți vor fi premiați. Cu această ocazie, un mimriloî nun

vorbăreț a luat cuvântul și a spus: asta nu-i drept, fiindcă acei Htfl mm... întoreni muncii mi se cuvine mie. La acestea, meșterul iarăși a intervenit și cu câteva cuvinte a accentuat că a fost o muncă în comun, la realizarea căreia toți au contribuit, și, ca atare turora li se cuvine partea de recunoaștere. Dar el n-a fost de acord sub nicio formă și a pretins ca slava să i se aducă doar lui. Meșterul a fost isteț când i-a spus: „Așa este, Ionică, ție ți se cuvine slava”. „Dar numai pe mine! Da, numai pe tine!” Și cu asta Ionică s-a liniștit.

Pentru că slava o vrem numai nouă și pentru noi. Ne este totuna dacă am lucrat împreună și ar trebui să ne bucurăm și mai mult că toți am fost recunoscuți că împreună am făcut ceva, nu? Eu, singur, și eu nu dau slava mea nimănui! În schimb, această frază Dumnezeu a spus-o. „Așa se străduiește omul – de multe ori fără să-și dea seama –, să fure de la Dumnezeu această slavă”. Noi provocăm de multe ori să fim lăudați. Adeseori, forțând compasiunea altora sau ne subapreciem ca să începă alții să ne laude. Acest lucru ascunde multe viclenii. Și noi ne pricepem la acestea. Setea omului după slavă nu cunoaște limite. Între timp, nu ținem cont de faptul că orice am realiza și oricât de bune rezultate și succese am avea, în spatele acestora este Tatăl Cel darnic. Fiindcă dacă am o idee bună, și asta Lui i-o datorez, căci El mi-a dat calitățile necesare. Dacă am două mâini sănătoase, cu care pot duce la bun sfârșit ceva, și pentru aceasta tot Lui îi pot mulțumi. Dacă ceea ce am făcut are vreun folos tot Lui se cuvine să-l fiu recunoscător. Iar noi, tocmai de El uităm. De aceea, aici, la sfârșitul rugăciunii, ne atrage atenția Domnul Iisus: *slava este a lui Dumnezeu*.

Pentru aceasta nu e nevoie să mergem într-un atelier. Am slujit într-o adunare în care a trebuit în permanență să declarăm, cine și cât a donat, ca să se poată compara, ca oamenii să alcătuiască lista nevăzută cu numele celor slăviți.

Am fost delegat într-o adunare în care geamurile erau minunate colorate. Pe fiecare era scris, a fost făcut de X, Y, spre slava lui Dumnezeu. Dar literele scrise erau de diferite mărimi. „Spre slava lui Dumnezeu” era scris cu litere minuscule, apoi au fost litere mai mari și, dedesubt, cu litere de-o șchioapă era trecut numele persoanei respective. Și noi avem îndrăzneala să spunem, cine știe de câte ori, a

Ta este slava în veci. De câte ori mințim fără pic de rușine și nu dăm atenție acestui fapt.

Să fim recunoscători lui Dumnezeu că ne deschide ochii chiar și în prima dimineață a acestui an, ca să-L vedem pe El, ca să ne vedem pe noi, căci Lui i se cuvine toată slava în veci.

Și aceasta este o veste bună, căci despre ea ne vorbește Sfânta Scriptură. Dumnezeu îi face părtași la slava Sa și pe copiii Săi. Dacă cineva îi va rămâne credincios până la capăt, aici, pe pământ și totdeauna numai Lui îi dă slava, pe acela El îl va duce în slava Sa.

După acestea, la sfârșitul rugăciunii este cuvântul scurt, 4 min". Aceasta nu înseamnă că rugăciunea s-a terminat, ci ea este o nouă mărturie de credință. Verbul ebraic *aman* înseamnă că cineva este considerat puternic, tare și de încredere. Când păstorii se sprijineau în toiag, acesta înlocuia scaunul și astfel se odihneau. Prin faptul că pe toiag se lăsau cu toată greutatea corpului, ei își cruțau astfel coloana și șoldurile. Asta însemna pentru ei odihna. Toiagul trebuia să fie făcut în așa fel ca pe el să se poată sprijini și un om cu o greutate chiar mai mare de peste o sută de kilograme. Un asemenea toiag servea drept sprijin.

Profetul Ieremia scrie că trestia nu este așa. Egiptul este ca o trestie, cine încearcă să se sprijine pe ea acela cade, pentru că trestia se rupe așa de ușor chiar și în palmă. În schimb, Domnul este de încredere, El este un sprijin sigur.

Oare de ce trebuie să punem accentul pe acest cuvânt de la sfârșitul rugăciunii? Nu Dumnezeu are nevoie, ca eu să spun că El este de încredere, ci eu, cel care mă rog am nevoie, ca să nu uit că ceea ce am spus aici, chiar dacă aș uita, Tatăl meu nu va uita. El îmi va da mult mai mult. Și de aceea m-am încredințat Lui ca să am pace. Nu trebuie să mă agit întrebându-mă: – Oare m-a auzit?

— Oare îmi va împlini cerința? Pot să fiu sigur și să mă încred în El. Nu trebuie să mă îngrijorez, pentru că în spatele acestei griji este întotdeauna frica de Dumnezeu, pe care L-am cunoscut astfel, mâine poate să nu mai fie El Dumnezeu sau nici nu va mai exista? Ori reiese că El nu este de încredere? Acest lucru nu poate ieși la iveală. De aceea pronunț „*Amin*” pentru că eu în toate sunt sigur. Pot merge mai

departe pe drumul meu liniștit. Începând de azi nu voi mai fi singur, ci cu El. Și precum scrie apostolul Ioan, cerințele noastre sunt înaintea Lui. (1 Ioan 5.14 – 15.)

Dacă mai repet o dată aceleași lucruri, de acestea nu El are nevoie. Ele aparțin slabei mele credințe, ca să mă întăresc și să mă încred în El.

Ce bine ar fi dacă pe perioada întregului an ne va însoți această încredere deplină, Domnul nostru este cel caic împărătește. El domnește pe deplin. Putem liniștit să-l încredințăm Lui organizarea întregii lumi și El va avea grijă și de noi. A Lui este împărăția; A Lui este puterea. El poate să facă cu noi tot ceea ce crede că este hi iu – Pentru El nu există imposibilul, a Lui este slava, să trăim în așa fel ca orice facem, să o facem spre slăvirea Sa.

Condiția acesteia poate exprima, după cuvântul biblic, o Inimă nouă. Acea inimă care este înnoită, nou-născută, este capabilă să nu-și mai caute propria slavă, ci îl slăvește pe Dumnezeu, nu te uitl la sine, ci la Tatăl Atotputernic, nu mai are frică de sine, dar se teme de Dumnezeu, ia în serios că a Lui este împărăția și puterea și sinim. Pentru această inimă să ne rugăm:

Creează în noi o inimă nouă

(ca să putem merge înaintea /.

Și să găsim în Tine plăcere)

Și un An nou cu seninătate să avem”.

H ml.u. M 282.6.)

Tată, Te rugăm iartă-ne că de multe ori doar în fugă ne rugăm Ție. Îți spunem doar câteva fraze, întinși comod sub plapumă și, jumătate adormiți, bolborosim câte ceva. Ne pare rău pentru timpul pe care ți-L oferim Ție, pe când Ție nu Ți-a părut rău de nimic pentru noi. Iartă-ne că am dorit să devenim bogați fără să întindem mâna ca Tu să ne-o umpli cu comorile Tale. Iartă-ne că și rugăciunile noastre se învârtesc doar în jurul nostru și nu Tu ești centrul acestora.

Iartă-ne că, într-adevăr, doar atunci avem nevoie de Tine, când îți cerem ceva și primim, apoi fugim cu ele și nici nu-ți mulțumim. Și așa de puține ori ne interesează ce ai avea Tu să ne spui, ori ce ne-ai pregătit Tu nouă. Credem că avem într-adevăr nevoie doar de ceea ce noi

considerăm necesar și ne lipsim de acele comori veșnice pe care le-am putea primi de la Tine în timpul rugăciunii.

Dăruiește-ne pe noi cu Duhul Tău Cel Sfânt și învață-ne ca să te adorăm cu adevărat pe Tine. Să ne uităm la Tine cum lucrezi. Să Te preamărim pe Tine pentru munca Ta și să așteptăm de la Tine noi minuni. Ajută-ne Doamne ca în acest an să nu uităm cât de multe lucruri bune ai dus la capăt. Permite-ne ca în fiecare zi să cerem de la Tine, noi și noi daruri, și pe Tine să te mărturisim așa precum ești.

Iartă-ne ori de câte ori încercăm să-ți micșorăm slava. Am dori ca în acest an să împlinim menirea pe care Tu ne-ai dat-o. Am dori ca să trăim pentru a preamări slava Ta. În mare, nici nu știm concret ce înseamnă acest lucru, dar Duhul Tău ne poate conduce la înțelegere. Eliberează-ne, căci cererile noastre nu sunt altceva decât supărările, pretențiile, îngâmfwarea și orgoliul, în loc ca tema să fie preamărirea Ta. Învață-ne să găsim plăcere în Tine, să constatăm că Tu ne vei da toate cele trebuincioase inimii noastre.

Te rugăm ia-ne sub scutul Tău protector, pe cei dragi nouă și tot ce ne este prețios. Te rugăm ca pe tot parcursul anului Cuvântul Tău să ne lumineze. Permite-ne să fim slugi credincioase care cu dragoste dăm și altora o parte a bunurile primite. Permite-ne să fim conștienți de faptul că totul este al Tău și dacă dăm, nu dăm din al nostru, ci dăm din ceea ce am primit. Tocmai de aceea nu merităm nimic, ci Ție Ți se cuvinte toată slava. Fă ca aceasta să devină tema permanentă a rugăciunilor noastre și ea să fie convingerea noastră interioară.

Ne rugăm Ție pentru cei care suferă, pentru bolnavi, pentru cei care duc lipsă, pentru cei ce sunt singuri și cei care au pierdut pe cineva. Tu ești un Dumnezeu bogat, care dai fiecăruia ceea ce are nevoie într-adevăr.

Îți mulțumim că ne putem închina Ție împreună și putem să continuăm în liniște rugăciunea noastră.

Amin.

1 ianuarie 2001

CUPRINS

Învață-ne să ne rugăm... 5

Tatăl nostru...16

Numele Sfânt al lui Dumnezeu...	24
Domnia împărătească a lui Dumnezeu...	35
Facă-se voia Ta...	44
Pâinea noastră cea de toate zilele...	53
Iertarea cea de toate zilele...	61
Apărare și eliberare...	71
Adorarea lui Dumnezeu...	80